

मंगलाचरण

महामंत्र है मोक्ष प्रदायक
ॐ णमो अरिहंताणं ।

ध्यान किए सिद्धि पा जाए
ॐ णमो श्री सिद्धाणं ॥

मोक्ष महल की राह दिखाए
ॐ णमो आयरियाणं ।

उर में सम्यक् ज्ञान जगाए
ॐ णमो उवज्ज्ञायाणं ॥

‘विशद’ साधना करने वाले
ॐ णमो लोए सव्वसाहूणं ।

जैन धर्म जिन चैत्य जिनालय ।
जैनागम को सत् वन्दन ॥

अथ दर्शन पाठ

अनुष्टुप् छन्दः

दर्शनं देव-देवस्य दर्शनं पाप-नाशनं,
दर्शनं स्वर्ग-सोपानं दर्शनं मोक्ष-साधनं ॥१ ॥
दर्शनेन जिनेन्द्राणां साधूनां वंदनेन च,
न तिष्ठति चिरं पापं छिद्र-हस्ते यथोदकम् ॥२ ॥
वीतराग-मुखं दृष्ट्वा, पद्म-राग-सम-प्रभं,
नैक जन्मकृतं पापं दर्शनेन विनश्यति ॥३ ॥
दर्शनं जिन-सूर्यस्य संसार-ध्वान्त-नाशनं,
बोधनं चित्त-पद्मस्य समस्तार्थं प्रकाशनम् ॥४ ॥
दर्शनं जिन-चंद्रस्य सद्-धर्ममृत-वर्षणं,
जन्म-दाह-विनाशाय, वर्धनं सुख-वारिधे ॥५ ॥
जीवादि - तत्त्व - प्रतिपादकाय,
सम्यक्त्व - मुख्याष्ट - गुणार्णवाय।
प्रशान्त - रूपाय - दिग्म्बराय,
देवाधि - देवाय नमो जिनाय ॥६ ॥

चिदानन्दैक-रूपाय जिनाय परमात्मने ।
परमात्म-प्रकाशाय नित्यं सिद्धात्मने नमः ॥७ ॥

अन्यथा शरणं नास्ति, त्वमेव शरणं मम ।
तस्मात् कारुण्य-भावेन, रक्ष-२ जिनेश्वर ॥८ ॥

नहि त्राता, नहि त्राता, नहि त्राता जगत्‌त्रये ।
वीतरागात् परो देवो न भूतो न भविष्यति ॥९ ॥

जिनेभक्ति-जिनेभक्ति-जिनेभक्ति-दिने-दिने ।
सदा मेऽस्तु सदामेऽस्तु सदा मेऽस्तु भवे-भवे ॥१० ॥

जिन-धर्म-विनिर्मुक्तो मा भूवं-चक्रवर्त्यपि ।
स्याच्चेटोऽपि दरिद्रोऽपि जिन-धर्मानुवासितः ॥११ ॥

जन्म-जन्म-कृतं पापं जन्म-कोटिभि-रजितम् ।
जन्म-मृत्यु-जरा-रोगो हन्यते जिन दर्शनात् ॥१२ ॥

अद्याभवत्-सफलता, नयन-द्वयस्य,
देव! त्वदीय-चरणाम्बुज-वीक्षणेन ।

अद्य त्रिलोक-तिलक-प्रतिभासते मे
संसार-वारिधि-रयं चुलुक-प्रमाणम् ॥१३ ॥

* * *

श्री नवदेवता स्तोत्रम् (मंगलाष्टकम्)

अर्हन्तः

श्रीमन्तो जिनपाजगत्रयनुता, दोषैर्विमुक्तात्मकाः,
लोकालोक विलोकनैक चतुराश्-, शुद्धाः परं निर्मलाः।
दिव्यानन्त चतुष्टयादिकयुताः, सत्यस्वरूपात्मकाः,
प्राप्तायैर्भुवि प्रातिहार्यविभवाः, कुर्वन्तु ते मंगलम्॥१॥

सिद्धाः

श्रीमन्तो नृसुरा सुरेन्द्र महिता, लोकाग्रसंवासिनः,
नित्याः सर्व सुखाकराः भय हरा, विश्वेषु कामप्रदाः।
कर्मतीत विशुद्ध भाव सहिताः, ज्योतिः स्वरूपात्मकाः,
श्री सिद्धा जननार्ति मृत्युरहिताः, कुर्वन्तु ते मंगलम्॥२॥

आचार्याः

पञ्चाचार परायणाः सुविमलाश्-, चारित्र संद्योतकाः,
अर्हद्बूपथराश्च निष्पृहपराः, कामादि दोषोज्ज्ञताः।
बाह्याभ्यन्तर संगमोहरहिताः, शुद्धात्मसंराधकाः,
आचार्या नर देव पूजित पदाः, कुर्वन्तु ते मंगलम्॥३॥

उपाध्यायाः

वेदांगं निखलागमं शुभतरं, पूर्णं पुराणं सदा,
सूक्ष्मासूक्ष्म समस्तं तत्त्वकथकं, श्री द्वादशांगं शुभम्।
स्वात्मज्ञानं विवृद्धये गतमलाः, येऽध्यायपन्तीश्वराः,
निर्द्वन्द्वावरं पाठकाः सुविमलाः, कुर्वन्तु ते मंगलम्॥४॥

साधवः

त्यक्त्वाशां भव भोगं पुत्रतनुजां मोहं परं दुस्त्यजं,
निःसंगाकरुणालयाश्च विरता, दैगम्बरा धीधनाः।
शुद्धाचारं रतानिजात्मरसिका, ब्रह्मस्वरूपात्मका,
देवेन्द्रैरपि पूजिताः सुमुनयः, कुर्वन्तु ते मंगलं॥५॥

जिनधर्मः

जीवानामभयप्रदः सुसदयः, संसार दुःखापहः,
सौख्यं योनित्तरां ददाति सकलं, दिव्यं मनोवाञ्छितं।
तीर्थैशैरपि धारितोद्यनुपमः, स्वर्मोक्षसंसाधकः,
धर्मः सोऽत्र जिनोदितोहितकरः, कुर्यात्सदा मंगलम्॥६॥

जिनागमः

स्याद्वादांकं धरं त्रिलोकमहितं, देवैः सदा संस्तुतम्,
सन्देहादिविरोधं भावं रहितं, सर्वार्थं सन्देशकम्।

याथातथ्यमजेयमाप्तकथितं, कोटिप्रभाभासितम्,
श्री मज्जैन सुशासनं हितकरं, कुर्यात्सदा मंगलम् ॥७ ॥

जिनप्रतिमा:

सौम्याः सर्वविकार भावरहिताः, शान्ति स्वरूपात्मकाः,
शुद्धध्यानमयाः प्रशान्तवदनाः, श्री ग्रातिहार्यान्विताः।
स्वात्मानन्द विकाशकाश्च सुभगाश्चैतन्य भावावहाः,
पञ्चानां परमेष्ठिनां हि कृतयः, कुर्वन्तु ते मंगलम् ॥८ ॥

जिनालया:

घणटातोरणदामधूपघटकै, राजन्तिसन्मंगलैः,
स्तोत्रैश्चित्त हरैर्महोत्सवशतै वादित्र संगीत कैः।
पूजारंभ महाभिषेक यजनैः, पुण्योत्करैः सल्लिघ्यैः,
श्री चैत्यायतनानितानि कृतिनां, कुर्वन्तु सन्मंगलम् ॥९ ॥

निखिल नवदेवता

इत्थं मंगलदायका जिनवराः, सिद्धाश्च सूर्यादयाः,
पूज्यास्ता नवदेवता अघहरास्तीर्थोत्तमास्तारकाः।
चारित्रोज्ज्वलतां विशुद्धशमतां, बोधि समाधिं तथा,
श्री जैनेन्द्र 'सुधर्म' मात्मसुखदं, कुर्वन्तु सन्मंगलम् ॥१० ॥

॥ इति वीतराग-तपोनिधि स्व. आचार्य श्री सुधर्मसागरजी महाराज
विरचितं नवदेवता स्तोत्रम् ॥

अथ सुप्रभात स्तोत्रम्

यत्स्वर्गावितोत्सवे, यदभवज्जन्माभिषेकोत्सवे,
 यददीक्षा ग्रहणोत्सवे, यदखिल ज्ञानप्रकाशोत्सवे।
 यन्निर्वाणगमोत्सवे जिनपतेः, पूजाद्भुतं तद्भवैः,
 संगीतस्तुति मंगलैः प्रसरतां मे सुप्रभातोत्सवः ॥१॥

श्री मन्तामर किरीट मणिप्रभाभि- ,
 रालीढपाद युग दुर्घर कर्मदूर ।
 श्री नाभिनन्दन ! जिनाजित ! शम्भवाख्य !
 त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम् ॥२॥

छत्रत्रय प्रचल चामर वीज्यमान,
 देवाभिनन्दनमुने ! सुमते ! जिनेन्द्र !
 पद्मप्रभा रुणमणि द्युतिभासुरांग,
 त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम् ॥३॥

अर्हन् सुपाश्व कदलीदलवर्ण गात्र,
प्रालेयतारगिरि मौक्तिक वर्ण गौर।
चन्द्रप्रभस्फटिक पाण्डुर पुष्पदन्त,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम् ॥४॥

संतप्त कांचनरुचे जिनशीतलाख्य,
श्रेयान्विनष्ट दुरिताष्ट कलंक पंक।
बंधूक बंधुरुचे जिनवासुपूज्य,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम् ॥५॥

उद्धण्डदर्प करिपो विमलामलांग,
स्थेमन्‌ननन्त जिदनन्त सुखाम्बुराशे।
दुष्कर्मकल्पष विवर्जित धर्मनाथ,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम् ॥६॥

देवामरी - कुसुम - सन्निभ - शान्तिनाथ,
कुन्थो ! दयागुण विभूषण भूषितांग।
देवाधिदेव भगवन्नर! तीर्थनाथ,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम् ॥७॥

यन्मोह मल्लमद भञ्जन मल्लिनाथ,
क्षेमंकरा वितथशासन सुव्रताख्य।
सत्संपदा प्रशमितो नमि नामधेय,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम्॥८॥

तापिच्छ गुच्छरुचिरोज्ज्वल नेमिनाथ,
घोरोपसर्ग - विजयन् जिनपाश्वर्नाथ।
स्याद्वाद सूक्ति मणिदर्पण वर्द्धमान,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम्॥९॥

प्रालेयनील हरितारुण पीतभासं,
यन्मूर्तिमव्यय सुखावसर्थं मुनीन्द्राः।
ध्यायन्ति सप्ततिशतं जिनवल्लभानाम्,
त्वद्-ध्यानतोऽस्तु सततं मम सुप्रभातम्॥१०॥

सुप्रभातं सुनक्षत्रं मांगल्यं परिकीर्तितम्।
चतुर्विंशति तीर्थाणां, सुप्रभातं दिने दिने॥११॥

सुप्रभातं सुनक्षत्रं श्रेयः प्रत्यभिनन्दितम्।
देवता ऋषयः सिद्धाः, सुप्रभातं दिने दिने॥१२॥

सुप्रभातं तवैकस्य, वृषभस्य महात्मनः।
येन प्रवर्तितं तीर्थं, भव्यसत्व सुखावहम्॥१३॥

सुप्रभातं जिनेन्द्राणां ज्ञानोन्मीलित चक्षुषाम् ।
अज्ञान तिमिरांधानां नित्यमस्तमितो रविः ॥१४॥

सुप्रभातम् जिनेन्द्रस्य वीरः कमललोचनः ।
येन कर्माटवी दग्धा, शुक्लध्यानोग्रवह्निना ॥१५॥

सुप्रभातं सुनक्षत्रं, सुकल्याणं सुमंगलम् ।
त्रैलोक्यहित कर्तृणां, जिनानामेव शासनम् ॥१६॥

॥ इति सुप्रभातं स्तोत्रम् ॥

अथ घण्टाकरण मंत्र

ॐ घण्टाकरणे महावीरः सर्वव्याधि विनाशकः ।
विस्फोटकभयं प्राप्ते, रक्ष रक्ष महाबलः ॥१॥
यत्र त्वं तिष्ठसे देव, लिखितोक्षरपंक्तिभिः ।
रोगास्तत्र प्रणश्यन्ति, वातपित्तकफोदभवाः ॥२॥
तत्र राज्यभयं नास्ति, यान्ति कर्णे जपात्क्षयम् ।
शाकिनी भूतवेताला, राक्षसाः प्रभवन्ति न ॥३॥
नाकाले मरणं तस्य, न च सर्पेण दंश्यते ।
अग्निचौरभयं नास्ति, ॐ ह्रीं क्लीं घण्टाकर्णः
नमोस्तु ते । ॐ ठः ठः ठः स्वाहा ॥४॥

अथ महावीराष्ट्रक स्तोत्रम्

शिखरिणी छन्द

यदीये चैतन्ये मुकुर इव, भावाश्चिदचितः,
समं भांति ध्रौव्य व्यय जनिलसंतोऽन्तरहिताः।
जगत्साक्षी मार्ग प्रकटन परो भानुरिव यो,
महावीर स्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥१॥

अताम्रं यच्चक्षुः कमल-युगलं स्पन्दरहितम्,
जनान्कोपापायं प्रकटयति वाभ्यन्तरमपि।
स्फुटं मूर्तिर्यस्य प्रशमितमयी वातिविमला,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥२॥

नमनाकेन्द्राली मुकुटमणि भाजालजटिलं,
लसत्पादाम्भोज द्वयमिह यदीयं तनुभृताम्।
भवज्वाला शान्त्यै प्रभवति जलं वास्मृतमपि,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥३॥

यदर्चाभावेन प्रमुदितमना दर्दुर इह,
क्षणादासीत्स्वर्गी गुणगण समृद्धः सुखनिधिः।
लभन्तेसद्भक्ताः शिवसुख समाजं किमुतदा,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥४॥

कनत्स्वर्णाभासोऽप्यपगत तनुज्ज्ञान निवहो,
विचित्रात्माप्येको नृपति वर सिद्धार्थ तनयः।
अजन्मापि श्रीमान् विगतभवरागोद्भुत गतिः,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥५॥

यदीया वाग्गंगा विविधनय कल्लोलविमला,
वृहज्ज्ञानांभोभिर्जगति जनतां या स्नपयति।
इदानीमप्येषा बुधजनमरालैः परिचिता,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥६॥

अनिर्वारोद्रेकस्त्रिभुवनजयी कामसुभटः,
कुमारावस्थायामपि निजबलाद्येनविजितः।
स्फुरन्नित्यानन्द प्रशमपद राज्याय स जिनः,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥७॥

महामोहातंक प्रशमन पराकस्मिक्भिषड्,
निरापेक्षो बन्धुर्विदित महिमा मंगलकरः।
शरण्यः साधूनां भवभय भृतामुत्तम गुणो,
महावीरस्वामी नयनपथगामी भवतु मे (नः) ॥८॥

महावीराष्ट्रकं स्तोत्रं, भक्त्या भागेन्दुना कृतम्।
यः पठेच्छ्रणुयाच्चापि, स याति परमां गतिम् ॥९॥

॥ इति श्री भागचन्द भागेन्दु विरचितं महावीराष्ट्रक स्तोत्रम् ॥

अथ वर्धमानाष्टक स्तोत्रम्

जनन-जलधि-सेतुः, दुःख-विध्वंस-हेतुः,
निहितमकर केतुर्, वारितानिष्ट-हेतुः।

कुमत समर हेतुर्, नष्ट निःशेष धातुः,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः॥१॥

सम दम यम कर्ता, उसार संसार हर्ता,
सकल भुवन भर्ता, भूरि कल्याण कर्ता।

परम सुख समर्ता, सर्व संदेह हर्ता,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः॥२॥

कुगति पथ मनेता, मोक्ष मार्गस्य नेता,
प्रकृति गहन हंता, तत्त्व संताप शंता।

गगन गमन गंता, मुक्ति रामाभिकंता,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः॥३॥

सजल जलद नादो, निर्जिताशेष वादो,
जयति चरण पादो, वस्तु तत्त्व जगादो।

जय भुवन कृपादो, उनेककोपाग्नि-कंदो,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः॥४॥

प्रबल बल विशालो, मुक्ति कांता रसालो,
विमल गुण मरालो, नित्य कल्लोल मालो।
विगति सरण लीलो, धारिता नित्य शीलो,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः ॥५॥

मदन मद विदारी, चारु चारित्रधारी,
नरक गति निवारी, स्वर्ग मोक्षावतारी।
विदित भुवन सारी, कैवल्य ज्ञान धारी,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः ॥६॥

विषय विष विनासो, भूरि भाषा निवासो,
गत भव नय पासो, मुक्ति-कांता विकाशो।
करण सुख निवासो, कर्ण सम्पूर्ण तासो,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः ॥७॥

वचन रचन धीरः, पाप धूलि समीरः,
कनक निकन गौरः, क्रूर कर्मारि सूरः।
कलुष दहन नीरः, पातिता नंग वीरः,
जयति जगति चन्द्रो, वर्धमानो जिनेन्द्रः ॥८॥

॥ इति समाप्तम् ॥

एकांकी निष्पृहः शांतः पाणिपात्रो दिगम्बरः।
कदा शंभो! भविष्यामि, कर्म निर्मूलन क्षयम्॥

अथ भक्तामर स्तोत्रम्

बसन्ततिलका छंद

भक्तामर-प्रणत मौलि-मणि-प्रभाणा-,
मुद्योतकं दलित पाप तमो वितानम्।
सम्यक् प्रणम्य जिन-पाद युगं युगादा,
वालम्बनं भव जले पततां जनानाम्॥१॥

यः संस्तुतः सकल वाङ्मय तत्त्व-बोधा-,
दुद्भूत - बुद्धि - पटुभिः सुरलोक नाथैः।
स्तोत्रैर्जगत्रितय - चित्त - हरै - रुदारैः,
स्तोष्ये किलाहमपि तं प्रथमं जिनेन्द्रम्॥२॥

बुद्धया विनापि विबुधार्चित-पाद-पीठ,
स्तोतुं - समुद्यत - मतिर्विगत - त्रपोऽहम्।
बालं विहाय जल संस्थित मिन्दु-बिम्ब,
मन्यः क इच्छति जनः सहसा ग्रहीतुम्॥३॥

वक्तुंगुणान्-गुण समुद्र शशांक-कान्तान्,
कस्तेक्षमः सुरगुरु प्रतिमोऽपि बुद्धया।

कल्पान्तकाल पवनोद्धृत-नक्र चक्रम्,
को वा तरीतु-मलमम्बु निधिं भुजाभ्यां ॥४॥

सोऽहं तथापि तव भक्ति-वशान्मुनीश,
कर्तुस्तवं विगत - शक्तिरपि प्रवृत्तः।
प्रीत्यात्म-वीर्य-मविचार्य मृगी मृगेन्द्रम्,
नाभ्येति किं निजशिशोः परिपालनार्थम् ॥५॥

अल्पश्रुतं श्रुतवतां परिहास धाम,
त्वदभक्तिरेवमुखरी कुरुते बलान्माम्।
यत्कोकिलः किलमधौ मधुरं विरौति,
तच्चाप्न चारु कलिकानिकरैक हेतु ॥६॥

त्वत्संस्तवेन भवसन्तति सन्निबद्धम्,
पापं क्षणातक्षयमुपैति शरीर भाजाम्।
आक्रान्त लोकमलिनीलमणेषमाशु,
सूर्यांशुभिन्नमिव शार्वरमन्धकारम् ॥७॥

मत्वेति नाथ ! तव संस्तवनं मयेद-,
मारभ्यते तनुधियापि तवप्रभावात्।
चेतो हरिष्यति सतां नलिनी दलेषु,
मुक्ताफलद्युतिमुपैति ननूद-विन्दुः ॥८॥

आस्तां तवस्तवन-मस्त-समस्त दोषम्,
त्वत्संकथापि जगतां दुरितानि हन्ति ।
दूरे सहस्र - किरणः कुरुते प्रभैव,
पद्माकरेषु जलजानि विकास-भाज्जि ॥९॥

नात्यद्भुतं भुवन-भूषण ! भूतनाथ,
भूतै-र्गुणै-भूवि भवन्त-मधिष्ठवन्तः ।
तुल्या भवन्ति भवतो ननु तेन किं वा,
भूत्याश्रितं य इह नात्म समं करोति ॥१०॥

दृष्ट्वा भवन्त मनिमेष विलोकनीयम्,
नान्यत्र तोषमुपयाति जनस्य चक्षुः ।
पीत्वा पयः शशिकरद्युति-दुग्धसिन्धोः,
क्षारं जलं जलनिधेरसितुं क-इच्छेत् ॥११॥

यैः शान्तराग रुचिभिः परमाणुभिस्त्वम्,
निर्मापित-स्त्रभुवनैक-ललामभूत ।
तावन्तएव खलु तेऽप्यणवः पृथिव्याम्,
यत्ते समानमपरं नहि रूप-मस्ति ॥१२॥

वक्रं वक् ते सुर-नरोरगनेत्र-हारि,
 निःशेष-निर्जित जगत्-त्रितयोपमानम्।
 बिम्बं कलंक-मलिनं वक् निशाकरस्य,
 यद्वासरे भवति पाण्डु-पलाश-कल्पम्॥१३॥

संपूर्ण - मण्डल - शशांक कला-कलाप,
 शुभ्रा गुणास्त्रिभुवनं तव लंघयन्ति।
 ये संश्रिता-स्त्रिजगदीश्वर ! नाथमेकम्,
 कस्तान्निवारयति संचरतो यथेष्टम्॥१४॥

चित्रं किमत्र यदि ते त्रिदशांगनाभिर्-,
 नीतं मनागपि मनो न विकार-मार्गम्।
 कल्पान्त-काल-मरुता चलिताचलेन,
 किं मन्दराद्रि-शिखरं चलितं कदाचित्॥१५॥

निर्धूम - वर्ति - रपवर्जित - तैल - पूरः,
 कृत्स्नं जगत् त्रयमिदं प्रकटी करोषि।
 गम्यो न जातु मरुतां चलिता चलानाम्,
 दीपोऽपरस्त्व मसिनाथ! जगत् प्रकाशः॥१६॥

नास्तं कदाचि-दुपयासि न राहु गम्यः,
स्पष्टी करोषि सहसा युगपञ्जगन्ति।
नाभो धरोदर - निरुद्ध - महा - प्रभावः,
सूर्यातिशायि-महिमासि मुनीन्द्र! लोके ॥१७॥

नित्योदयं दलित-मोह-महान्धकारम्,
गम्यं न राहु-वदनस्य न वारिदानाम्।
विभ्राजते तव मुखाब्ज-मनल्प-कान्ति,
विद्योतयज्जगद-पूर्व-शशांक बिष्वम् ॥१८॥

किं शर्वरीषु शशिनाहि विवस्वता वा?,
युष्मन् मुखेन्दु-दलितेषु तमः सु नाथ।
निष्पन्न शालि-वन-शालिनि जीव लोके,
कार्यं कियज्जल धरै-जंल भार नग्नैः ॥१९॥

ज्ञानं यथा त्वयि विभाति कृतावकाशम्,
नैवं तथा हरि हरादिषु नायकेषु।
तेजो महामणिषु याति यथा महत्त्वम्,
नैवं तु काच-शकलेकिरणाकुलेऽपि ॥२०॥

मन्ये वरं हरि - हरादय एव दृष्टा,
दृष्टेषु येषु हृदयं त्वयि तोषमेति।
किं वीक्षितेन भवता भुवि येन नान्यः,
कश्चिचन् मनो हरति नाथ ! भवान्तरेऽपि ॥२१॥

स्त्रीणां शतानि शतशो जनयन्ति पुत्रान्,
नान्या सुतं त्वदुपमं जननी प्रसूता।
सर्वा दिशो दधति भानि सहस्र रश्मिम्,
प्राच्येव दिग्जनयति स्फुर-दंश-जालम् ॥२२॥

त्वामामनन्ति मुनयः परमं पुमांस-,
मादित्य - वर्ण - ममलं तमसः पुरस्तात्।
त्वामेव सम्यगुपलभ्य जयन्ति मृत्युं,
नान्यः शिवः शिवपदस्य मुनीन्द्र ! पन्थाः ॥२३॥

त्वामव्ययं विभु-मचिन्त्य-मसंख्य-माद्यम्,
ब्रह्माणमीश्वर - मनन्त - मनंग - केतुम्।
योगीश्वरं विदित योग - मनेक - मेकम्,
ज्ञान-स्वरूप-ममलं प्रवदन्ति सन्तः ॥२४॥

बुद्धस्त्वमेव विबुधार्चित-बुद्धि-बोधात्,
त्वं शंकरोऽसि भुवनत्रय - शंकरत्वात्।
धातासि धीर ! शिवमार्ग-विधे-र्विधानात्,
व्यक्तं त्वमेव भगवन्! पुरुषोत्तमोऽसि ॥२५॥

तुभ्यं नमस्त्रिभुवनार्ति - हराय नाथ!
तुभ्यं नमः क्षिति - तलामल भूषणाय।
तुभ्यं नमस्त्रिजगतः परमेश्वराय,
तुभ्यं नमो जिन भवोदधि-शोषणाय ॥२६॥

को विस्मयोऽत्र यदि नाम गुणै-रशेषैस्-,
त्वं संश्रितो निरवकाश-तया मुनीश।
दोषै-रूपात्त-विविधाश्रय-जात गर्वः,
स्वप्नान्तरेऽपि न कदाचिदपीक्षितोऽसि ॥२७॥

उच्चैरशोक - तरु - संश्रित - मुन्मयूख-,
माभाति रूप-ममलं भवतो नितान्तम्।
स्पष्टोल्लस्त् किरण मस्त-तमो-वितानम्,
बिम्बं रवे-सिव पयोधर-पाश्वर्वर्ति ॥२८॥

सिंहासने मणि-मयूख-शिखा-विचित्रे,
विभ्राजते तव वपुः कनकावदातम्।
बिम्बं वियद्-विलस-दंशु-लता-वितानम्,
तुंगोदयाद्रि-शिरसीव सहस्ररश्मेः ॥२९॥

कुन्दावदात-चलचामर चारु शोभम्,
विभ्राजते तव वपुः कल धौत-कान्तम्।
उद्यच्छशांक-शुचि-निर्झर-वारिधार- ,
मुच्चै-स्तटं-सुरगिरे-रिव शातकौम्भम् ॥३०॥

छत्र-त्रयं तव विभाति शशांक कान्त- ,
मुच्चैस्थितं स्थगित भानुकर - प्रतापम्।
मुक्ताफल - प्रकर - जाल -विवृद्ध-शोभम्,
प्रख्यापयत् त्रिजगतः परमेश्वरत्वम् ॥३१॥

गम्भीर-तार-रव-पूरित-दिग्विभागस्- ,
त्रैलोक्य-लोक-शुभ-संगम-भूति-दक्षः ।
सद्-धर्मराज-जय-घोषण-घोषकः:-सन् ,
खे दुन्दुभि-धर्वनति ते यशसः प्रवादी ॥३२॥

मन्दार - सुन्दर - नमेरु - सुपारिजात-,
सन्तानकादि-कुसुमोत्कर-वृष्टि रुद्धा।
गन्धोद-बिन्दु-शुभ-मन्द-मरुत्-प्रपाता,
दिव्यादिवः पतति ते वचसां तति-र्वा॥३३॥

शुभ्मत्-प्रभा-वलय-भूरि विभा विभोस्ते,
लोकत्रये द्युतिमतां द्युति-माक्षिपंती।
प्रोद्यद्-दिवाकर-निरन्तर-भूरि-संख्या,
दीप्त्याजयत्यपि निशा-मपि सोम-सौम्याम्॥३४॥

स्वर्गापवर्ग - गम - मार्ग - विमार्गणेष्टः,
सद्धर्म तत्त्व-कथनैक-पटुस्त्रिलोक्याः।
दिव्यध्वनि-र्भवति ते विशदार्थ-सर्व- ,
भाषा-स्वभाव-परिणाम-गुणैः प्रयोज्यः॥३५॥

उन्निद्र - हेम - नव - पंकज-पुञ्जकान्ति-,
पर्युल्लसन् नख-मयूख सिखाभिरामौ।
पादौपदानि तव यत्र जिनेन्द्र! धत्तः,
पद्मानि तत्र विबुधाः परिकल्पयन्ति॥३६॥

इत्थं यथा तव-विभूति-रभूज्जनेन्द्र,
धर्मोपदेशन-विधौ न तथा परस्य।

यादृक्प्रभा दिनकृतः प्रहतान्धकारा,
तादृक्कुतो-गृह-गणस्यविकासिनोऽपि ॥३७॥

श्च्योतन् मदा-विल-विलोल-कपोल मूल-
मत्त - भ्रमद् - भ्रमर - नाद-विवृद्ध-कोपम्।
ऐरावताभमिभमुद्धत मापतन्तम्,
दृष्ट्वा भयं भवति नो भवदाश्रितानाम् ॥३८॥

भिन्नेभ-कुम्भ-गलदुज्ज्वल शोणिताक्त,
मुक्ताफल - प्रकर - भूषित - भूमिभागः।
बद्धक्रमः क्रमगतं हरिणाधिपोऽपि,
नाक्रामति क्रमयुगाचल-संश्रितं ते ॥३९॥

कल्पान्त-काल-पवनोद्धत-वह्नि-कल्पम्।
दावानलं-ज्वलित-मुज्ज्वलमुत्पुलिंगम्।
विश्वं जिघत्पुमिव सम्मुख मापतन्तम्,
त्वन्नाम्-कीर्तन जलं शमयत्यशेषम् ॥४०॥

रक्ते क्षणं समद-कोकिल-कंठ-नीलम्,
क्रोधोद्धतं फणिन-मुत्फण-मापतन्तम्।
आक्रामति क्रमयुगेण निरस्त-शंकस्-,
त्वन्नाम-नागदमनी-हृदि यस्य पुंसः ॥४१॥

वल्लात्तुरंग - गज - गर्जित - भीमनाद-,
माजौबलं बलवतामपि - भूपतीनाम्।
उद्यदिवाकर - मयूख - शिखापविद्धम्,
त्वत् कीर्तनात्तम इवाशु भिदा-मुपैति ॥४२॥

कुन्ताग्र भिन्न - गज शोणित वारिवाह-,
वेगावतार - तरणातुर - योथ - भीमे।
युद्धेजयं विजित-दुर्जय-जेय-पक्षास्-,
त्वदपाद-पंकज-वनाश्रयिणो लभन्ते ॥४३॥

अभौनिधौ क्षुभित-भीषण-नक्र-चक्र-
पाठीन - पीठ - भय-दोल्वण-वाडवाग्नौ।
रंगत्तरंग - शिखर - स्थित- यान-पात्रास्-,
त्रासं विहाय भवतः स्मरणाद् व्रजन्ति ॥४४॥

उद्भूत-भीषण - जलोधर-भार-भुग्नाः,
शोच्यां दशामुप-गताश्च्युत-जीविताशाः ।
त्वत्-पाद-पंकज-रजोऽमृत-दिग्धा-देहा,
मर्त्या भवन्ति मकरध्वज-तुल्य-रूपाः ॥४५॥

आपाद कण्ठ-मुरु-शृंखल-वेष्टिताङ्गा,
गाढं बृहन्-निगड-कोटि-निघृष्ट-जङ्गा ।
त्वन्-नाम-मंत्र-मनिशं मनुजाः स्मरन्तः,
सद्यः स्वयं विगत-बन्ध-भया भवन्ति ॥४६॥

मत्त - द्विपेन्द्र - मृगराज - दवान-लाहि-,
संग्राम - वारिधि - महोदर - बन्धनोत्थम् ।
तस्याशु नाश - मुपयाति भयं भियेव,
यस्तावकं स्तव-मिमं मतिमानधीते ॥४७॥

स्तोत्रस्त्रजं तव जिनेन्द्र! गुणै-र्निबद्धाम्,
भक्त्या मया विविध-वर्ण-विचित्र-पुष्पाम् ।
धत्ते जनो य इह कण्ठगता-मजस्त्रम्,
तं मानतुंग-मवशा-समुपैति लक्ष्मीः ॥४८॥

॥ इति श्री मानतुङ्गाचार्य विरचितं भक्तामर (आदिनाथ) स्तोत्रम् ॥

अथ वीतराग स्तोत्रम्

शिवं शुद्धं बुद्धं परं विश्वनाथम्,
 न देवो न बन्धुर् न कर्मा न कर्ता।
 न अंगं न संगं न स्वेच्छा न कायम्,
 चिदानन्दं रूपं नमो वीतरागम्॥१॥

न बंधो न मोक्षो न रागादिदोषः,
 न योगं न भोगं न व्याधिर् न शोकम्।
 न कोपं न मानं, न माया न लोभम्,
 चिदानन्दं रूपं नमो वीतरागम्॥२॥

न हस्तौ न पादौ न घ्राणं न जिह्वा,
 न चक्षुर् न कर्णं न वक्त्रं न निद्रा।
 न स्वामी न भृत्यः न देवो न मर्त्यः,
 चिदानन्दं रूपं नमो वीतरागम्॥३॥

न जन्मं न मृत्युं न मोहं न चिंता,
 न क्षुद्रो न भीतो न काश्यं न स्थूलं।
 न स्वेदं न खेदं न वर्णं न मुद्रा,
 चिदानन्दं रूपं नमो वीतरागम्॥४॥

त्रिदण्डे त्रिखण्डे हरे विश्वनाथम्,
हृषीकेश विध्वस्त कर्मादिजालम्।
न पुण्यं न पापं न चाक्षादि गात्रम्,
चिदानन्द रूपं नमो वीतरागम्॥५॥

न बालो न वृद्धो न तुच्छो न मूढो,
न स्वेदं न भेदं न मूर्तिर् न स्नेहः।
न कृष्णं न शुक्लं न मोहं न तन्द्रा,
चिदानन्द रूपं नमो वीतरागम्॥६॥

न आद्यं न मध्यं न अंतं न मन्या,
न द्रव्यं न क्षेत्रं न कालो न भावः।
न शिष्यो गुरुर्नापि हीनं न दीनम्,
चिदानन्द रूपं नमो वीतरागम्॥७॥

इदं ज्ञान रूपं स्वयं तत्त्वं वेदी,
न पूर्णं न शून्यं न चैत्यं स्वरूपी।
न चान्यो न भिन्नं न परमार्थ-मेकम्,
चिदानन्द रूपं नमो वीतरागम्॥८॥

आत्माराम गुणाकरं गुणनिधिं चैतन्य रत्नाकरं।
सर्वे भूतगतागते सुख दुखे ज्ञाते त्वया सर्वगे॥
त्रैलोक्याधिपते स्वयं स्वमनसा ध्यायंति योगीश्वराः।
वंदे तं हरिवंश हर्ष हृदयं श्रीमान् हृदाभ्युद्यताम्॥९॥

अथ लघु स्वयंभू स्तोत्रम्

येन स्वयंबोधमयेन लोका, आश्वासिताः केचन वित्तकार्ये।
 प्रबोधिताः केचन मोक्ष-मार्गे, तमादिनाथं प्रणमामि नित्यम्॥१॥

इन्द्रादिभिः क्षीरसमुद्र-तोयैः, संस्नापितो मेरुगिरो जिनेन्द्रः।
 यः कामजेता जन-सौख्यकारी, तं शुद्ध-भावा-दजितं नमामि॥२॥

ध्यान-प्रबन्धः प्रभवेन येन, निहत्य कर्म-प्रकृतिः समस्ताः।
 मुक्ति-स्वरूपां पदवीं प्रपेदे, तं संभवं नौमि महानुरागात्॥३॥

स्वज्ञे यदीया जननी क्षपायां, गजादि वहन्यन्तमिदं दर्दर्श।
 यत्तात इत्याह गुरुः परोऽयं, नौमि प्रमोदा-दभिनन्दनं तम्॥४॥

कुवादिवादं जयता महान्तं नय प्रमाणौ-र्वचनै-र्जगत्सु।
 जैनं मतं विस्तरितं च येन, तं देवदेवं सुमतिं नमामि॥५॥

यस्यावतारे सति पितृधिष्ठये, वर्वर्ष रत्नानि हरे-निर्देशात्।
 धनाधिपः षण्णव-मास पूर्व, पद्मप्रभं तं प्रणमामि साधुम्॥६॥

नरेन्द्र-सर्पेश्वर नाक-नाथैर्-वाणी भवन्ती जगृहे स्वचित्ते।
 यस्मात्म-बोधः प्रथितः सभाया-महं सुपाश्वं ननु तं नमामि॥७॥

सत्यातिहार्यातिशय-प्रपन्नो, गुण-प्रवीणो हत-दोष संगः।
 यो लोक-मोहान्ध-तमः प्रदीपश्, चन्दप्रभं तं प्रणमामि भावात्॥८॥

गुप्तित्रयं-पंच महाब्रतानि-पंचोपदिष्टाः-समितिश्च येन ।
 बभाण यो द्वादशधा तपांसि, तं पुष्पदंतं प्रणमामि देवम् ॥१॥
 ब्रह्मा-ब्रतांतो जिन नायकेनोत्-तम क्षमादि-र्दशधापि धर्मः ।
 येन प्रयुक्तो ब्रत-बंध-बुद्ध्या, तं शीतलं तीर्थकरं नमामि ॥२॥
 गणे जनानंदकरे धरान्ते, विध्वस्त-कोपे प्रशमैक-चित्ते ।
 यो द्वादशांगं श्रुतमादि-देश श्रेयांसमानौमि जिनं तमीशम् ॥३॥
 मुक्त्यंगनाया रचिता विशाला, रत्नत्रयी-शेखरता च येन ।
 यत्कंठ-मासाद्य बभूव श्रेष्ठा, तं वासुपूज्यं प्रणमामि वेगात् ॥४॥
 ज्ञानी-विवेकी-परम-स्वरूपी-ध्यानी-ब्रती-प्राणि-हितोपदेशी ।
 मिथ्यात्व-घाती शिवसौख्यं भोजी, बभूव यस्तं विमलं नमामि ॥५॥
 आभ्यंतरं-बाह्य-मनेकधा-यः, परिग्रहं सर्व-मपाचकार ।
 यो मार्ग-मुदिदश्य हितं जनानां, वन्दे जिनं तं प्रणमाम्यनंतम् ॥६॥
 सादर्थं पदार्थं नव-सप्त तत्त्वैः- पंचास्तिकायाश्च न कालकायाः ।
 षड्द्रव्यं निर्णीति-रलोक युक्तिर्, येनोदिता तं प्रणमामि धर्मम् ॥७॥
 यश्चक्रवर्ती भुवि पञ्चमोऽभूच्-छ्री नंदनो द्वादशको गुणानाम् ।
 निधि प्रभुः षोडशको जिनेन्द्रस्, तं शांतिनाथं प्रणमामि भेदात् ॥८॥
 प्रशंसितो यो न बिभर्ति हर्षं, विराधितो यो न करोति रोषं ।
 शीलं-ब्रताद् ब्रह्मपदं गतो यस्, तं कुंथुनाथं प्रणमामि हर्षात् ॥९॥

न संस्तुतो न प्रणतः सभायां, यः सेवितोऽन्तर्गण-पूरणाय।
 पदच्युतैः केवलिभि-र्जिनस्य, देवाधिदेवं प्रणमाम्यरं तम् ॥१८॥
 रत्नत्रयं पूर्व-भवान्तरे यो, ब्रतं पवित्रं कृतवा-नशेषम्।
 कायेन-वाचा-मनसा विशुद्ध्या, तं मल्लिनाथं प्रणमामि भक्त्या ॥१९॥
 ब्रुवन्नमः सिद्ध-पदाय वाक्य-मित्यग्रहीद्यः स्वयमेव लोचम्।
 लौकान्तिकेभ्यः स्तवनं निशम्य, वन्दे जिनेशं मुनिसुव्रतं तम् ॥२०॥
 विद्यावते तीर्थकराय तस्मा-द्वाहार दानं ददतो विशेषात्।
 गृहे नृपस्या-जनि रत्नवृष्टिः, स्तौमि प्रमाणान्-नयतो नमिं तम् ॥२१॥
 राजीमर्तीं यः प्रविहाय मोक्षे, स्थितिं चकारा-पुनरागमाय।
 सर्वेषु जीवेषु दया दधानस्, तं नेमिनाथं प्रणमामि भक्त्या ॥२२॥
 सर्पाधिराजः कमठारितोदैर्, ध्यान स्थितस्यैव फणावितानैः।
 यस्योपसर्गं निरवर्त-यत्तं, नमामि पार्श्वं महतादरेण ॥२३॥
 भवार्णवे जन्तु-समूहमेन- माकर्षयामास- हि-धर्म-पोतात्।
 मज्जन्त-मुद्दीक्ष्य य येन सापि- श्री वदर्धमानं प्रणमाम्यहं तं ॥२४॥

यो धर्म दशधा करोति पुरुषः स्त्री वा कृतोपस्कृतं,
 सर्वज्ञ-ध्वनि-संभवं त्रिकरण-व्यापार-शुद्ध्यानिशम्।
 भव्यानां जयमालया विमलया पुष्पांजलिं दापयन्,
 नित्यं स श्रियमातनोति सकलं स्वर्गापवर्ग-स्थितम् ॥२५॥

(इति स्वयंभू स्तोत्र)

अथ कल्याणमन्दिर स्तोत्रम्

कल्याणमन्दिर - मुदार - मवद्य - भेदि,
भीता-भय-प्रदम - निन्दित - मङ्ग्लपद्मम्।

संसार सागर निमज्ज, दशेष जन्तु,
पोतायमान-मभिनम्य जिनेश्वरस्य ॥१॥

यस्य स्वयं सुरगुरु् गरिमाम्बुराशोः,
स्तोत्रं सुविस्तृत-मति-न-विभुविंधातुम्।
तीर्थेश्वरस्य कमठस्मय धूमकेतोस्,
तस्याहमेष किल संस्तवनं करिष्ये ॥२॥

सामान्यतोऽपि तव वर्णयितुं स्वरूप-
मस्मादृशाः कथमधीश! भवन्त्यधीशाः।
धृष्टोऽपि कौशिक शिशु-र्यदि वा दिवान्धो,
रूपं प्ररूपयति किं किल घर्मरश्मेः ॥३॥

मोह-क्षयादनुभवन्नपि नाथ ! मत्यो,
नूनं गुणान् गणयितुं न तव क्षमेत्।
कल्पान्त-वान्त-पयसः प्रकटोऽपि यस्मान्,
मीयेत केन जलधे-र्ननु रत्नराशिः ॥४॥

अभ्युद्यतोऽस्मि तव नाथ ! जडाशयोऽपि,
कर्तुं स्तवं लसदसंख्य - गुणाकरस्य।
बालोऽपि किं न निज-बाहु-युग्म वितत्य,
विस्तीर्णतां कथयति स्वधियाम्बुराशेः ॥५॥

ये योगिनामपि न यान्ति गुणास्तवेश !,
वक्तुं कथं भवति तेषु ममावकाशः।
जाता तदेव - मसमीक्षित - कारितेयं,
जल्पन्ति वा निजगिराननु पक्षिणोऽपि ॥६॥

आस्तामचिन्त्य-महिमा जिन! संस्तवस्ते,
नामापि पाति भवतो भवतो जगन्ति।
तीव्राऽऽतपो-पहत-पान्थ-जनान्निदाधे,
प्रीणातिपद्म-सरसः स-रसोऽनिलोऽपि ॥७॥

हृदवर्तिनि त्वयि विभो ! शिथिली भवन्ति,
जन्तोः क्षणेन निबिडा अपि कर्म-बन्धाः।
सद्यो भुजङ्गम-मया इव मध्य-भाग-,
मध्यागते वन-शिखण्डनि चन्दनस्य ॥८॥

मुच्यन्त एव मनुजाः सहसा जिनेन्द्र !,
रौद्रै - रूपद्रव - शतैस्त्वयि वीक्षितेऽपि।

गो-स्वामिनि स्फुरित - तेजसि दृष्टमात्रे,
चौरैरिवाऽशु पशवः प्रपलायमानैः ॥१॥

त्वं तारको जिन ! कथं भविनां त एव,
त्वामुद्वहन्ति हृदयेन यदुत्तरन्तः ।
यद्वा दृतिस्तरति यज्जल मेष नून-,
मन्तर्गतस्यऽमरुतः स किलानुभावः ॥१०॥

यस्मिन् हर-प्रभृतयोऽपि हत-प्रभावाः,
सोऽपि त्वया रतिपतिः क्षपितः क्षणेन ।
विध्यापिता हुतभुजः पयसाथ येन,
पीतं न किं तदपि दुर्धर-वाडवेन ॥११॥

स्वामिन्ननल्य - गरिमाणमपि प्रपन्ना-,
स्त्वां जन्तवः कथमहो हृदये दधानाः ।
जन्मोदधिं लघु तरन्त्यतिलाघवेन,
चिन्त्यो न हन्त महतां यदि वा प्रभावः ॥१२॥

क्रोधस्त्वया यदि विभो ! प्रथमं निरस्तो,
ध्वस्तास्तदा वद कथं किल कर्मचौराः ।
प्लोषत्यमुत्र यदि वा शिशिरापि लोके,
नील-द्रुमाणिविपिनानिनकिंहिमानी ॥१३॥

त्वां योगिनो जिन सदा परमात्मरूप- ,
मन्वेषयन्ति हृदयाम्बुज कोष-देशे ।
पूतस्य निर्मल-रुचे-र्यंदि वा किमन्य- ,
दक्षस्य संभव-पदं ननु कर्णिकायाः ॥१४॥

ध्यानाज्जिनेश भवतो भविनः क्षणेन,
देहं विहाय परमात्म - दशां व्रजन्ति ।
तीव्रानलादुपल - भावमपास्य लोके,
चामीकरत्वमचिरादिव धातु-भेदाः ॥१५॥

अन्तः सदैव जिन यस्य विभाव्यसे त्वं ,
भव्यैः कथं तदपि नाशयसे शरीरम् ।
एतत्स्वरूपमथ मध्य - विवर्तिनो हि,
यदिवग्रहं प्रशमयन्ति महानुभावाः ॥१६॥

आत्मा मनीषिभिरयं त्वदभेद-बुद्ध्या ,
ध्यातो जिनेन्द्र ! भवतीह भवत्प्रभावः ।
पानीय-मध्यमृतमित्यनु-चिन्त्यमानम् ,
किं नाम नो विष-विकारमपा-करोति ॥१७॥

त्वामेव वीत - तमसं परवादिनोऽपि ,
नूनं विभो हरि-हरादि-धिया प्रपन्नाः ।

किं काच-कामलिभिरीश सितोऽपि शंखो,
नोगृह्यते विविध-वर्ण-विपर्ययेण ॥१८॥

धर्मोपदेश - समये सविधानुभावा-,
दास्तां जनो भवति ते तरुरप्यशोकः।
अभ्युदगते दिनपतौ समहीरुहोऽपि,
किंवाविबोधमुपयातिनजीव-लोकः ॥१९॥

चित्रं विभो कथमवाङ्मुख - वृत्तमेव,
विष्वक्पतत्य विरला सुर-पुष्प-वृष्टिः।
त्वदगोचरे सुमनसां यदि वा मुनीश !,
गच्छन्ति नूनमध एव हि बन्धनानि ॥२०॥

स्थाने गभीर - हृदयोदधि - सम्भवायाः,
पीयूषतां तव गिरः समुदीरयन्ति।
पीत्वा यतः परम-सम्मद-संग-भाजो,
भव्याव्रजन्ति तरसाप्य-जरा-मरत्वम् ॥२१॥

स्वामिन्सुदूर - मवनम्य समुत्पतन्तो,
मन्येवदन्ति शुचयः सुर - चामरौधाः।
येऽस्मै नतिं विदधते मुनि - पुंगवाय,
ते नूनमूर्ध्व-गतयः खलु शुद्ध-भावाः ॥२२॥

श्यामं गभीर-गिरमुज्ज्वल-हेम-रत्न-,
सिंहासनस्थमिह भव्य-शिखण्डिनस्त्वाम्।
आलोकयन्ति - रभसेन नदन्तमुच्चैश्,
चामीकराद्रि-शिरसीव नवाम्बुवाहम्॥२३॥

उद्गच्छता तव शिति-द्युति-मण्डलेन,
लुप्त-च्छदच्छवि - रशोक - तरुबंधूव।
सान्निध्यतोऽपि यदि वा तव वीतराग,
नीरागतां व्रजति को न सचेतनोऽपि॥२४॥

भो भोः प्रमादमवधूय भजध्वमेन-,
मागत्य निर्वृति-पुरीं प्रति सार्थवाहम्।
एतन् निवेदयति देव जगत्रयाय,
मन्ये नदन् नभिनभः सुरदुन्दुभिस्ते॥२५॥

उद्योतितेषु भवता भुवनेषुनाथ,
तारान्वितो विधुरयं विहताधिकारः।
मुक्ता - कलाप - कलितोरु-सितातपत्र-,
व्याजात्रिधा धृत-तनुर्धुवमभ्युपेतः॥२६॥
स्वेनप्रपूरित - जगत्रय - पिण्डतेन,
कान्ति-प्रताप-यशसामिव संचयेन।

माणिक्य - हेम - रजत - प्रविनिर्मितेन,
सालत्रयेण भगवन् नभितो विभासि ॥२७॥

दिव्य-स्वर्जो जिन नमत्रिदशाधिपाना-,
मुत्सृज्य रत्न-रचितानपि मौलि-बन्धान्।
पादौ श्रयन्ति भवतो यदि वापरत्र,
त्वत्संगमे सुमनसो न रमन्त एव ॥२८॥

त्वं नाथ जन्म-जलधेर्विपराङ् मुखोऽपि,
यत्तारयस्य सुमतो निज-पृष्ठ-लग्नान्।
युक्तं हि पार्थिव-निपस्य सतस्तवैव,
चित्रंविभोयदसि कर्म-विपाक-शून्यः ॥२९॥

विश्वेश्वरोऽपि जन-पालक दुर्गतस्त्वं,
किं वाऽक्षर-प्रकृतिरप्य लिपिस्त्वमीश !
अज्ञानवत्यपि सदैव कथंचिदेव,
ज्ञानंत्वयिस्फुरतिविश्व-विकास-हेतुः ॥३०॥

प्रागभार-संभूत-नभाँसि-रजाँसि रोषा-,
दुत्थापितानि कमठेन शठेन यानि।
छायापि तैस्तव न नाथ हता हताशो,
ग्रस्तस्त्वमीभिरयमेव परं दुरात्मा ॥३१॥

यद्गर्जदूर्जित - घनौघमदभ्र - भीम - ,
 भ्रश्यत्तडिन् मुसल-मांसल-घोरधारम्।
 दैत्येन मुक्तमथ दुस्तर - वारि दधे,
 तेनैव तस्य जिन दुस्तर-वारि कृत्यम्॥३२॥
 ध्वस्तोधर्व-केश-विकृताकृति-मर्त्य-मुण्ड- ,
 प्रालम्ब भृद्-भयदवक्त्र-विनिर्यदग्निः।
 प्रेतब्रजः प्रति भवन्तमपीरितो यः ,
 सोऽस्याभवत्प्रतिभवं भव-दुःख-हेतुः॥३३॥
 धन्यास्त एव भुवनाधिप ये त्रिसंध्य- ,
 माराधयन्ति विधिवद्विधुतान्य-कृत्याः।
 भक्त्योल्लसत्युलक-पक्ष्मल-देह-देशाः ,
 पाद-द्वयं तव विभो भुवि जन्मभाजः॥३४॥
 अस्मिन्नपार-भव-वारि-निधौ मुनीश ! ,
 मन्ये न मे श्रवण-गोचरतां गतोऽसि।
 आकर्णिते तु तव गोत्र-पवित्र-मंत्रे ,
 किं वा विपद्विषधरी सविधं समेति॥३५॥
 जन्मान्तरेऽपि तव-पाद-युगं न देव ,
 मन्ये मया महितमीहित-दान-दक्षम्।

तेनेह जन्मनि मुनीश पराभवानां,
जातो निकेतन महं प्रथिताशयानाम् ॥३६॥

नूनं न मोह-तिमिरावृतलोचनेन,
पूर्वं विभो सकृदपि प्रविलोकितोऽसि ।
मर्मा विभो विधुरयन्ति हि मामनर्थाः,
प्रोद्यत्प्रबन्ध-गतयः कथमन्यथैते ॥३७॥

आकर्णितोऽपि महितोऽपि निरीक्षितोऽपि,
नूनं न चेतसि मया विधृतोऽसि भक्त्या ।
जातोऽस्मि तेन जन-बान्धव दुःखपात्रं,
यस्माल्क्रियाः प्रतिफलन्ति भाव-शून्याः ॥३८॥
त्वं नाथ दुःखि जन-वत्सल हे शरण्य!,
कारुण्य-पुण्य-वसते बशिनां वरेण्य।
भक्त्या नते मयि महेश दयां विधाय,
दुःखांकुरोद्दलन-तत्परतां विधेहि ॥३९॥
निःसंख्य-सार-शरणं शरणं शरण्य-
मासाद्य सादित-रिपु प्रथितावदानम् ।
त्वत्पाद-पंकजमपि प्रणिधान-वन्ध्यो,
वन्ध्योऽस्मि चेदभुवन पावन हा हतोऽस्मि ॥४०॥

देवेन्द्र-वन्द्य विदिताखिल-वस्तुसार !,
संसार - तारक विभो भुवनाधिनाथ।
त्रायस्व देव करुणा-हृद मां पुनीहि,
सीदन्तमद्य भयद-व्यसनाम्बु-राशेः ॥४१॥

यद्यस्ति नाथ ! भवदडिघ्न-सरोरुहाणां,
भक्ते: फलं किमपि सन्तत-सञ्चितायाः।
तन्मेत्वदेक - शरणस्य शरण्य भूयाः,
स्वामी त्वमेव भुवनेऽत्र भवान्तरेऽपि ॥४२॥

इथं समाहित-धियो विधिवज्जनेन्द्र !,
सान्द्रोल्लसत्पुलक-कञ्चुकितांगभागाः।
त्वदिबम्ब-निर्मल-मुखाम्बुज-बद्ध-लक्ष्या,
ये संस्तवं तव विभोरचयन्ति भव्याः ॥४३॥

(आर्या छन्द)

जन नयन 'कुमुदचन्द्र'-प्रभास्वराः स्वर्ग-संपदो भुक्त्वा ।
ते विगलित-मल-, निचया अचिरान्मोक्षं प्रपद्यन्ते ॥४४॥

॥ इति श्री कुमुदचन्द्राचार्य विरचितं कल्याणमन्दिर स्तोत्रम् ॥
ॐ ह्रीं कमठोपसर्गजिताय श्री पाश्वर्वनाथायः नमः

अथ परमानन्द स्तोत्रम्

परमानन्द संयुक्तं निर्विकारं निरामयम्।
 ध्यानहीना न पश्यन्ति, निजदेहे व्यवस्थितम्॥१॥

अनन्त सुख सम्पन्नं, ज्ञानामृतं पयोधरम्।
 अनन्तवीर्यं सम्पन्नं, दर्शनं परमात्मनः॥२॥

निर्विकारं निराबाधं, सर्वसंगं विवर्जितम्।
 परमानन्द सम्पन्नं, शुद्धं चैतन्यं लक्षणम्॥३॥

उत्तमास्वात्मं चिन्तास्यान्मोहचिन्ता च मध्यमा।
 अधमा कामं चिन्ता स्यात्, परं चिन्ताऽधमाधमा॥४॥

निर्विकल्पं समुत्पन्नं, ज्ञानमेवं सुधारसम्।
 विवेक-मंजुलिं कृत्वा, तत्पिबन्ति तपस्विनः॥५॥

सदानन्दमयं जीवं, यो जानाति सं पण्डितः।
 सं सेवते निजात्मानं, परमानन्दं कारणम्॥६॥

नलिन्यां च यथानीरं, भिन्नं तिष्ठति सर्वदा।
 अयमात्मा स्वभावेन, देहे तिष्ठति निर्मलाः॥७॥

द्रव्यकर्ममलैर्मुक्तं, भावं कर्मं विवर्जितम्।
 नोकर्मं रहितं विद्धि, निश्चयेन चिदात्मनः॥८॥

आनन्दं ब्रह्मणोरूपं, निजदेहे व्यवस्थितम् ।
ध्यानहीना न पश्यन्ति, जात्यन्धा इव भास्करम् ॥९॥

तद् ध्यान क्रियते भव्यै, मर्नोयेन विलीयते ।
तत्क्षणं दृश्यते शुद्धं, चिच्चमत्कार लक्षणम् ॥१०॥

ये ध्यानशीला मुनयः प्रधानास् ते दुःखहीना नियमादभवन्ति ।
सम्प्राप्य शीघ्रं परमात्मतत्त्वम्, व्रजन्ति मोक्षं क्षणमेकमेव ॥११॥
आनन्द रूपं परमात्मतत्त्वम्, समस्त संकल्प विकल्प मुक्तम् ।
स्वभाव लीना निवसन्ति नित्यम्, जानाति योगी स्वयमेव तत्त्वम् ॥१२॥

परमात्म स्वरूप

चिदानन्दमयं शुद्धं, निराकारं निरामयम् ।
अनन्तसुखसंपन्नं, सर्वसंग विवर्जितम् ॥१३॥

लोकमात्र प्रमाणोऽयं, निश्चये न हि संशयः ।
व्यवहारे तनूमात्रः कथितः, परमेश्वरैः ॥१४॥

यत्क्षणं दृश्यते शुद्धं, तत्क्षण गतविभ्रमः ।
स्वस्थचित्तः स्थिरीभूत्वा, निर्विकल्पसमाधितः ॥१५॥

स एव परमं ब्रह्म, स एव जिनपुंगवः ।
स एव परमं तत्त्वं, स एव परमो गुरुः ॥१६॥

स एव परमं ज्योतिः, स एव परमं तपः ।
स एव परमं ध्यानं, स एव परमात्मकः ॥१७॥

स एव सर्वं कल्याणं, स एव सुखं भाजनम् ।
स एव शुद्धं चिद्रूपं, स एव परमं शिवः ॥१८॥

स एव परमानन्दः, स एव सुखदायकः ।
स एव परमं ज्ञानं, स एव गुणसागरः ॥१९॥

परमाह्लादं संपन्नं, रागं द्वेषं विवर्जितम् ।
सोऽहं तं देहमध्येषु, यो जानाति स पण्डितः ॥२०॥

आकारं रहितं शुद्धं, स्वं स्वरूपे व्यवस्थितम् ।
सिद्धमष्टं गुणोपेतं, निर्विकारं निरंजनम् ॥२१॥

तत्सदृशं निजात्मानं, यो जानाति स पंडितः ।
सहजानन्दं चैतन्यं, प्रकाशाय महीयसे ॥२२॥

पाषाणेषु यथा हेमं, दुग्धं मध्ये यथाघृतम् ।
तिलमध्ये यथा तैलं, देहं मध्ये यथा शिवः ॥२३॥

काष्ठं मध्ये यथा वह्निः, शक्तिं रूपेण तिष्ठति ।
अयमात्मा शरीरेषु, यो जानाति स पण्डितः ॥२४॥

॥ इति परमानन्द स्तोत्रम् ॥

ॐ ह्रीं सर्वं व्याधि विनाशनं समर्थय तीर्थकरं परमं देवाय नमः

अथ एकीभाव स्तोत्रम्

मन्दाक्रान्ता छन्दः

एकीभावं गत इव मया यः स्वयं कर्म-बन्धो,
घोरं दुःखं भव-भव गतो दुर्निवारः करोति।
तस्याप्यस्य त्वयि जिन-रवे भक्तिरुन्मुक्तये चेत्,
जेतुं शक्यो भवति न तया कोऽवरस्ताप हेतुः ॥१॥

ज्योतिरूपं दुरितं-निवह-ध्वान्त-विध्वंस-हेतुं,
त्वामेवाहु-र्जिनवर चिरं तत्त्व-विद्याभियुक्ताः।
चेतोवासे भवसि च मम स्फार-मुद्भासमानस्,
तस्मिन्नंहः कथमिव तमोवस्तुतो वस्तुमीष्टे ॥२॥

आनन्दाश्रु-स्नपित-वदनं गदगदं चाभिजल्पन्,
यशचायेत त्वयि दृढ़-मनाः स्तोत्र-मन्त्रैर्भवन्तम्।
तस्याभ्यस्तादपि च सुचिरं देह-वल्मीक-मध्यान्,
निष्कास्यन्ते विविध-विषम-व्याधयः काद्रवेयाः ॥३॥

प्रागेवेह त्रिदिव-भवनादेष्यता-भव्य-पुण्यात्,
पृथ्वी-चक्रं कनकमयतां देव निन्ये त्वयेदम्।
ध्यानद्वारं मम रुचिकरं स्वान्त-गेहं प्रविष्टस-,
तत्किं चित्रं जिन वपुरिदं यत्सुवर्णीकरोषि ॥४॥

लोकस्यैकस्त्वमसि भगवन्निर्निमित्तेन बन्धुस्,
त्वय्येवासौ सकल-विषया शक्तिरप्रत्यनीका ।
भक्ति-स्फीतां चिरमधिवसन्मामिकां चित्त-शय्यां,
मय्युत्पन्नं कथमिव ततः क्लेश-यूथं सहेथाः ॥५ ॥

जन्माटव्यां कथमपि मया देव दीर्घं भ्रमित्वा,
प्राप्तैवेयं तव नय-कथा स्फार-पीयूष-वापी ।
तस्या मध्ये हिमकर-हिम-व्यूह-शीते नितान्तं,
निर्मग्नं मां न जहति कथं दुःख दावोपतापाः ॥६ ॥

पादन्यासादपि च पुनतो यात्रया ते त्रिलोकीं,
हेमाभासो भवति सुरभिः श्री निवासश्च पदमः ।
सर्वगीण स्पृशति भगवंस्त्वव्यशेषं मनो मे,
श्रेयः किं तत्स्वयमहरहर्-यन् नमामभ्युपैति ॥७ ॥

पश्यन्तं त्वद्वचनममृतं भक्ति-पात्रा पिबन्तम्,
कर्मारण्यात्पुरुषमसमानन्द-धाम-प्रविष्टम् ।
त्वां दुर्वार-स्मर-मद-हरं त्वत्प्रसादैक-भूमिं,
क्रूराकाराः कथमिवरुजा कण्टका निर्लुठन्ति ॥८ ॥

पाषाणात्मा तदितरसमः केवलं रत्न-मूर्तिर्,
मानस्तंभो भवति च परस्तादृशो रत्न-वर्गः।
दृष्टि-प्राप्तो हरति स कथं मान-रोगं नराणाम्,
प्रत्यासन्तिर्यदि न भवतस्तस्य तच्छक्ति-हेतुः॥१९॥

हृद्यः प्राप्तो मरुदपि भवन्मूर्ति-शैलोपवाही,
सद्यः पुंसां निरवधि-रुजा-धूलिबंधं धुनोति।
ध्यानाहृतो हृदयकमलं यस्य तु त्वं प्रविष्टस्,
तस्याशक्यः क इह भुवने देव लोकोपकारः॥२०॥

जानासि त्वं मम भव-भवे यच्च यादृक्च दुःखं,
जातं यस्य स्मरणमपि मे शस्त्रवन्निष्पिनष्टि।
त्वं सर्वेशः सकृप इति च त्वामुपेतोऽस्मि भक्त्या,
यत्कर्तव्यं तदिह विषये देव एव प्रमाणम्॥२१॥

प्रापददेवं तव नुति-पदैर्जीवकेनोपदिष्टैः,
पापाचारी मरण-समये सारमेयोऽपि सौख्यम्।
कः सन्देहो यदुपलभते वासव-श्री प्रभुत्वं,
जल्पञ्जायै-मर्णिभि-रमलैस्, त्वन्मस्कार-चक्रम्॥२२॥

शुद्धे ज्ञाने शुचिनि चरित्ते सत्यपि त्वय्यनीचा,
 भक्तिर्नो चेदनवधि सुखावज्जिका कुञ्जिकेयम् ।
 शक्योदघाटं भवति हि कथं मुक्ति-कामस्य पुंसो,
 मुक्ति-द्वारं परिदृढ़-महामोह-मुद्रा-कवाटम् ॥१३॥

प्रच्छन्नः खल्वय-मध्य-मयै-रन्धकारैः समन्तात्,
 पन्था मुक्तेः स्थपुटित-पदः क्लेश-गर्त्तरगाथैः ।
 तत्कस्तेन ब्रजति सुखतो देव तत्त्वावभासी,
 यद्यग्रेऽग्रे न भवति भवद् भारती रत्न-दीपः ॥१४॥

आत्म-ज्योति-र्निधिरनवधिर्द्रष्टुरानन्द-हेतुः ,
 कर्म-क्षोणी-पटल-पिहितो योऽनवाप्यः परेषाम् ।
 हस्ते कुर्वन्त्यनति चिरतस्, तं भवद् भक्ति भाजः ,
 स्तोत्रैर्बद्ध-प्रकृति-परुषोद, दाम-धात्री-खनित्रैः ॥१५॥

प्रत्युत्पन्ना नय-हिमगिरे-रायता चामृताब्ध्येः ,
 या देव त्वत्पद-कमलयोः संगता भक्ति-गंगा ।
 चेतस्तस्यां मम रुचि-वशा-दाप्लुतं क्षालितांहः ,
 कल्पाषं यद्भवति किमियं, देव सन्देह-भूमिः ॥१६॥

प्रादुर्भूत-स्थिर-पद-सुख, त्वामनुध्यायतो मे,
त्वय्येवाहं स इति मतिरुत्पद्यते निर्विकल्पा ।
मिथ्यैवेयं तदपि तनुते तृप्तिमध्रेषरूपाम्,
दोषात्मानोऽप्यभिमत-फलास्, त्वत्प्रसादाद् भवन्ति ॥१७ ॥

मिथ्यावादं मलमपनुदन्, सप्त-भंगी-तरंगैर्,
वागम्भोधिर्भुवनमखिलं, देव पर्येति यस्ते ।
तस्यावृत्तिं सपदि विबुधाश्, चेत सैवाचलेन,
व्यातन्वन्तः सुचिरममृता, सेवयातृप्नुवन्ति ॥१८ ॥

आहार्येभ्यः स्पृहयति परं, यः स्वभावदहृद्यः,
शस्त्र-ग्राही भवति सततं, वैरिणा यश्च शक्यः ।
सर्वांगेषु त्वमसि सुभगस्, त्वं न शक्यः परेषां,
तत्किं भूषा-वसन-कुमुमैः, किं च शस्त्रैरुदस्त्रैः ॥१९ ॥

इन्द्रः सेवां तव सुकुरुतां, किं तया श्लाघनं ते,
तस्यै वेयं भव-लय-करी, श्लाघ्यतामातनोति ।
त्वं निस्तारी जनन-जलधेः सिद्धि-कान्ता-पतिस्त्वं,
त्वं लोकानां प्रभुरितितव, श्लाघ्यते स्तोत्र-मित्थम् ॥२० ॥

वृत्तिर्वाचामपर-सदूशी, न त्वमन्येन तुल्यः,
स्तुत्युदगाराः कथमिव ततस्, त्वय्यमी नः क्रमन्ते।
मैवं भूवंस्तदपि भगवन्, भक्तिं पीयूष-पुष्टास्,
ते भव्यानामभिमत-फलाः, पारिजाता भवन्ति ॥२१॥

कोपावेशो न तव न तव, क्वापि देव प्रसादो,
व्याप्तं चेतस्तव हि परमो-येक्षयैवानपेक्षम्।
आज्ञावश्यं तदपि भुवनं, सन्निधिर्वैर-हारी,
क्वैवं भूतं भुवनं-तिलकं, प्राभवं त्वत्परेषु ॥२२॥

देव!स्तोतुंत्रिदिवगणिका-मण्डली-गीत-कीर्ति,
तोतूर्ति त्वां सकल-विषय-ज्ञान-मूर्ति जनो यः।
तस्य क्षेमं न पद मटतो जातु जाहूर्ति पन्थास्,
तत्त्वग्रन्थ-स्मरण-विषये नैष मोमूर्ति मर्त्यः ॥२३॥

चित्ते कुर्वन्निरवधि-सुख-ज्ञान-दृग्वीर्य-रूपम्,
देव ! त्वां यः समय-नियमा-दाऽऽदरेण स्तवीति।
श्रेयोमार्ग स खलु सुकृति, तावता पूरयित्वा,
कल्याणानां भवति विषयः, पञ्चधापञ्चितानाम् ॥२४॥

(शार्दूल विक्रीडित छन्द)

भक्ति-प्रह्व-महेन्द्र-पूजित-पद, त्वत्कीर्तने न क्षमाः,
सूक्ष्मज्ञान-दृशोऽपि संयमभृतः, के हन्त मन्दा वयम् ।
अस्माभिः स्तवन-च्छलेन तु परस्, त्वय्यादरस्तन्यते,
स्वात्माधीन सुखैषिणां स खलु नः, कल्याण-कल्पदुमः ॥२५ ।

(स्वागता छन्द)

वादिराजमनुशाब्दिक-लोको, वादिराजमनुतार्किक-सिंहः ।
वादिराज मनु काव्य कृतस्ते, वादिराज मनु भव्य-सहायः ॥२६ ।
॥ इति श्री मद्वादिराजसूरिकृत एकीभाव स्तोत्रम् ॥

विपत्ति नाशक चन्द्रप्रभः स्तोत्रम्

चन्द्रप्रभः प्रभादीशं चन्द्रशेखरं चन्दनम् ।
चन्द्र लक्ष्म्यांकं चन्द्रांकं चन्द्रबीजं नमोस्तुते ॥१ ॥
ॐ ह्रीं अर्हं श्री चन्द्रप्रभः श्रीं ह्रीं कुरु-कुरु स्वाहाः ।
इष्ट सिद्धि महा ऋद्धि, तुष्टि पुष्टि करो मम ॥२ ॥
द्वादश सहस्रं जपतो मंत्रं वाञ्छितार्थं फलप्रदः ।
महंतं त्रिसंध्यं जपतः, सर्वातिव्याधिनाशनम् ॥३ ॥
सुरा सुरेन्द्र सहितः श्रीं पांडवं नृपस्तुते ।
श्री चन्द्रप्रभ तीर्थेण श्रियं चन्द्रो ज्वालां कुरु ॥४ ॥
श्री चन्द्रप्रभु विधेयं, स्मृता मेय फलंप्रदा ।
भवाञ्छि व्याधि विध्वंश, दायिनिमी वरप्रदा ॥५ ॥

अथ जिनचतुर्विंशतिका स्तोत्रम्

शार्दूलविक्रीडित छन्दः

श्री लीलायतनं मही-कुल-गृहं कीर्ति-प्रमोदास्पदं,
वाग्देवी-रति-केतनं जय-रमा-क्रीडा-निधानं महत्।
स स्यात् सर्व-महोत्सवैक भवनं यः प्रार्थितार्थ-प्रदं,
प्रातः पश्यति कल्प-पादप-दलच्छायं जिनाडिःघ-द्वयम्॥१॥

(वसन्ततिलका छन्दः)

शान्तं वपुः श्रवण-हारि वचश्चरित्रं,
सर्वोपकारि तव देव ततः श्रुतज्ञाः।
संसार-मारव-महास्थल-रुन्द-सान्द्रच्-
छाया-महीरुह ! भवन्त-मुपाश्रयन्ते॥२॥

(शार्दूलविक्रीडित छन्दः)

स्वामिन्नद्य विनिर्गतोऽस्मि जननी-गर्भान्ध-कूपोदरा-,
दद्योदधाटित दृष्टिरस्मि फलवज्जन्मास्मि चाद्यस्फुटम्।
त्वामद्राक्षमहं यदक्षय-पदानन्दाय लोकत्रयी-
नेत्रेन्दीवर-काननेन्दुममृत-स्यन्दि-प्रभा-चन्द्रिकम्॥३॥

निःशेष-त्रिदशोन्द्र-शेखर-शिखा-रत्न प्रदीपावली- ,
 सान्द्रीभूत-मृगेन्द्र-विष्टर-तटी-माणिक्य-दीपावलि: ।
 क्वयं श्रीः क्व च निः स्पृहत्वमिदमित्यूहातिगस्त्वादृशः ,
 सर्व-ज्ञान-दृशश्चरित्र-महिमा लोकेश ! लोकोत्तरः ॥४ ॥

राज्यं शासनकारि-नाकपति यत् त्यक्तं तृणावज्ञया,
 हेला-निर्दलित-त्रिलोक-महिमा यन्मोह-मल्लोजितः ।
 लोकालोकमपि स्वबोध-मुकुरस्यान्तः कृतं यत् त्वया,
 सैषाशचर्य परम्परा जिनवर क्वान्यत्र संभाव्यते ॥५ ॥

दानं ज्ञान-धनाय दत्त मसकृत् पात्राय सद्वृत्तये,
 चीर्णान्युग्र-तपांसि तेन सुचिरं पूजाश्च बहूयः कृताः ।
 शीलानां निचयः सहामलगुणैः सर्वः समासादितो,
 दृष्टस्त्वं जिन येन दृष्टि-सुभगः श्रद्धा परेण क्षणम् ॥६ ॥

प्रज्ञा-पारमितः स एव भगवान पारं स एवश्रुत- ,
 स्कन्धाव्येर्गुण-रत्न-भूषण इति श्लाघ्यः स एव धुवम् ।
 नीयन्ते जिन येन कर्ण-हृदयालंकारतां त्वदगुणाः ,
 संसाराहि-विषापहार-मणयस्त्रैलोक्य-चूडामणे ॥७ ॥

(मालिनी छंदः)

जयति दिविज-वृन्दान्दोलितैरिन्दुरोचिर्-,
निचय-सुचिभिरुच्चैश्चामरैर्-वीज्यमानः ।
जिनपतिरनुरज्यन्मुक्ति-साम्राज्य-लक्ष्मी-,
युवति-नव कटाक्ष-क्षेप-लीलां दधानैः ॥८॥

(सग्राधरा छंदः)

देवः श्वेतातपत्र-त्रय-चमरिरुहाऽशोक-भाश्चक्र-भाषा-,
पुष्पौधासार-सिंहासन-सुरपटहैरष्टभिः प्रातिहार्यैः ।
साश्चर्यैर्-भ्राजमानः सुर-मनुज-सभाभ्योजिनी-भानुमाली,
पायानः पादपीठीकृत-सकल-जगत्पाल-मौलि-र्जिनेन्द्रः ॥९॥
नृत्यत्स्वर्दन्ति-दन्ताम्बुरुह-वन-नटन्नाक-नारी-निकायः,
सद्यस्त्रैलोक्य-यात्रोत्सव-कर-निनदातोद्य-माद्यन्निलिप्यः ।
हस्ताभ्योजात-लीला विनिहितसुमनोदाम-रम्यामर स्त्री-,
काम्यः कल्याण-पूजाविधिषु विजयते देव देवागमस्ते ॥१०॥

(शार्दूलविक्रीडित छंदः)

चक्षुष्मानहमेव देव भुवने नेत्रामृत-स्यन्दिनम्,
त्वद्वक्त्रेन्दुमति-प्रसाद-सुभगैस्तेजोभिरुद्भासितम् ।
येनालोकयता मयानति-चिराच्चक्षुः कृतार्थीकृतं,
द्रष्टव्यावधि-वीक्षण-व्यतिकर-व्याजृम्भमाणोत्सवम् ॥११॥

(बसन्ततिलका छंद)

कन्तोः सकान्तमपि मल्लमवैति कश्चिच्चन्-,
मुख्योमुकुन्द-मरविन्दज-मिन्दुमौलिम्।
मोघीकृत-त्रिदश-योषिदपांगपातस्-,
तस्य त्वमेव विजयी जिनराज मल्लः ॥१२॥

(मालिनी छंदः)

किसलयितमनल्पं त्वद्विलोकाभिलाषात्,
कुसुमितमतिसान्द्रं त्वत्समीप-प्रयाणात्।
मम फलितममन्दं त्वमुखेन्दोरिदानीं,
नयन-पथमवाप्तादेव ! पुण्यदुमेण ॥१३॥
त्रिभुवन-वन-पुष्पात्पुष्प-कोदण्ड-दर्प-,
प्रसर-दव-नवाभ्यो-मुक्ति-सूक्ति-प्रसूतिः।
स जयति जिनराज-व्रात-जीमूत संघः,
शतमख-शिखि-नृत्यारभ्य-निर्बन्ध-बन्धुः ॥१४॥

(स्त्रांधरा छंदः)

भूपाल-स्वर्ग-पाल-प्रमुख-नर-सुर-श्रेणि-नेत्रालिमाला-,
लीला-चैत्यस्य चैत्यालयमखिल-जगत्कौमुदीन्दो-र्जिनस्य।
उत्तंसीभूत-सेवाज्जलि-पुट-नलिनी-कुड़मलस्त्रिः परीत्य,
श्रीपाद-च्छाययापस्थित भवदवथुः संश्रितोऽस्मीव मुक्तिम् ॥१५॥

(बसंततिलका छंदः)

देव त्वदडिंघ-नख-मण्डल-दर्पणेऽस्मिन्-,
नधर्ये निसर्ग-रुचिरे चिर-दृष्ट-वक्त्रः।
श्रीकीर्ति-कान्ति-धृति-संगम-कारणानि,
भव्यो न कानि लभते शुभ-मंगलानि॥१६॥

(मालिनी छंद)

जयति सुर-नरेन्द्र-श्रीसुथा-निर्जिरिण्याः,
कुल धरणि-धरोऽयं जैन-चैत्याभिरामः।
प्रविपुल-फल-धर्मानोकहाग्र-प्रवाल- ,
प्रसर-शिखर-शुभत्केतनः श्रीनिकेतः॥१७॥

विनमदमरकान्ता-कुन्तलाक्रान्त-कान्ति- ,
स्फुरित-नख-मयूख-द्योतिताशान्तरालः।
दिविज-मनुज राज-व्रात-पूज्य-क्रमाब्जो,
जयति विजित-कर्माराति-जालो-जिनेन्द्रः॥१८॥

(बसंततिलका छंदः)

सुप्तोत्थितेन सुमुखेन सुमंगलाय,
द्रष्टव्यमस्ति यदि मंगलमेव वस्तु।
अन्येन किं तदिह नाथ तवैव वक्त्रं,
त्रैलोक्य-मंगल-निकेतनमीक्षणीयम्॥१९॥

(शार्दूलविक्रीडित छंदः)

त्वं धर्मोदय-तापसाश्रम-शुकस् त्वं काव्य-बन्ध-क्रम- ,
क्रीडानन्दन-कोकिलस्त्वमुचितः श्रीमल्लका-घटपदः ।
त्वं पुन्नाग-कथारविन्द-सरसी-हंसस्त्वमुत्तंसकैः ,
कैर्भूपाल न धार्यसे गुण-मणि-ग्रंडमालिभि मौलिभिः ॥२० ॥

(मालिनि छंदः)

शिव-सुखमजर-श्री-संगमं चाभिलष्य ,
स्वमभिनियमयन्ति क्लेश-पाशेन केचित् ।
वयमिह तु वचस्ते भूपते-भावयन्तस्- ,
तदुभयमपि शश्वल्लीलया निर्विशामः ॥२१ ॥

(शार्दूलविक्रीडित छंदः)

देवेन्द्रास्तव मज्जनानि विदधुर् देवाङ्गना मंडला- ,
न्यापेठुः शरदिन्दु-निर्मल-यशो-गन्धर्व-देवा-जगुः ।
शेषाश्चापि यथानियोगमखिलाः सेवां सुराश्चक्रिरे ,
तत्किं देव वयं विदध्म इतिनश्चित्तं तु दोलायते ॥२२ ॥

देव त्वज्जननाभिषेक-समये रोमाञ्च-सत्कञ्चुकैर् ,
देवेन्द्रैर्यदनर्तिनर्तनविधौ लब्ध-प्रभावैः स्फुटम् ।
कश्चान्यत्सुर-सुन्दरी कुच-तट-प्रान्तावनद्वोत्तम- ,
प्रेडःखद्वल्लकि-नाद-झडःकृतमहो तत्केन संवर्णयते ॥२३ ॥

देव त्वत्प्रतिबिम्बमम्बुज-दलस्मेरेक्षणं पश्यतां,
यत्रास्माकमहो महोत्सव-रसो दृष्टेरियान्वर्तते ।
साक्षात्तत्र भवन्तमीक्षितवतां कल्याण-काले तदा,
देवानामनिमेष-लोचनतया वृत्तः स किं वर्ण्यते ॥२४॥

दृष्टं धाम रसायनस्य महता दृष्टं निधीनां पदम्,
दृष्टं सिद्ध-रसस्य सद्वा सदनं दृष्टं च चिन्तामणेः ।
किं दृष्टैरथवानुषांगिक-फलैरेभिर्मयाद्य धुवं,
दृष्टं मुक्ति-विवाह-मंगल-गृहं दृष्टेजिन-श्री-गृहे ॥२५॥

दृष्टस्त्वं जिनराज-चन्द्र विकसद् भूपेन्द्र-नेत्रोत्पले,
स्नातं त्वनुति-चन्द्रिकाम्भसि भवद् विद्वच्चकोरोत्सवे!
नीतश्चाद्य निदाघजः क्लमभरः शान्तिं मया गम्यते,
देव त्वद्गत-चेतसैव भवतो भूयात् पुनर्दर्शनम् ॥२६॥

॥ इति श्रीमद्भूपालकविविरचिताजिनचतुर्विंशतिका ॥

ये जिनेन्द्रं ना पश्यन्ति, पूजयन्ति स्तुवन्ति न ।
निष्फलं जीवनं तेषां, तेषाधिकं च गृहाश्रमम् ॥
श्रुते भक्तिः श्रुते भक्तिः, श्रुते भक्तिः सदास्तु में ।
सञ्ज्ञानमेव संसार, वारणं मोक्षं कारणं ॥

विषापहार स्तोत्रम्

(उपजाति छन्दः)

स्वात्म-स्थितः सर्वं गतः समस्त-व्यापार-वेदी विनिवृत्त-सङ्घः ।
प्रवृद्ध-कालोऽप्यजरो वरेण्यः, पायाद पायात्पुरुषः पुराणः ॥१ ॥
परैरचिन्त्यं युग - भारमेकः, स्तोतुं वहन्योगि-भिरप्यशक्यः ।
स्तुत्योऽद्य मेऽसौ वृषभो न भानोः, किमप्रवेशे विशति प्रदीपः ॥२ ॥
तत्याज शक्रः शकनाभिमानम्, नाहं त्यजामि स्तवनानुबन्धम् ।
स्वल्पेन बोधेन ततोऽधिकार्थं, वातायनेनेव निरुपयामि ॥३ ॥
त्वं विश्वदृश्वा सकलैरदृश्यो, विद्वान शेषं निखिलैरवेद्यः ।
वक्तुं कियान्कीदृश-मित्यशक्यः, स्तुति स्तोऽशक्ति कथा तवास्तु ॥४ ॥
व्यापीडितं बालमिवात्म-दोषै-रुल्लाघतां लोकमवापिपस्त्वम् ।
हिताहितान्वेषण-मान्द्य-भाजः, सर्वस्य जन्तोरसि बाल-वैद्यः ॥५ ॥
दाता न हर्ता दिवसं विवस्वा-नद्यश्व इत्यच्युत दर्शिताशः ।
सव्याजमेवं गम्यत्यशक्तः, क्षणेन दत्सेऽभिमतं नताय ॥६ ॥
उपैति भक्त्या सुमुखः सुखानि, त्वयि स्वभावादविमुखश्च दुःखम् ।
सदावदात-द्युतिरेकरूप - स्तयोस्त्वमादर्श इवावभासि ॥७ ॥

अगाधताब्धेः स यतः पयोधिर्-मेरोश्च तुङ्गा प्रकृति स यत्र।
 द्यावापृथिव्योः पृथुता तथैव, व्याप-त्वदीया भुवनान्तराणि ॥८॥
 तवानवस्था परमार्थ - तत्त्वं, त्वया न गीतः पुनरागमश्च।
 दृष्टं विहाय त्वमदृष्टमैषीर्-विरुद्ध वृत्तोपि समञ्जसस्त्वम् ॥९॥
 स्मरः सुदग्धो भवतैव तस्मिन्, नुदधूलितात्मा यदि नाम शम्भुः।
 अशेत वृन्दोपहतोऽपि विष्णुः, किं गृह्णते येन भवानजागः ॥१०॥
 स नीरजाः स्यादपरोऽघ वान्वा, तद्वोषकीत्यैव न ते गुणित्वम्।
 स्वतोऽम्बुराशे-र्महिमा न देव! स्तोकापवादेन जलाशयस्य ॥११॥
 कर्म स्थितिं जन्तुरनेक-भूमिं, नयत्यमुं सा च परस्परस्य।
 त्वं नेतृ-भावं हि तयोर्भवाब्धौ, जिनेन्द्र नौ-नाविकयो-रिवाख्यः ॥१२॥
 सुखाय दुःखानि गुणाय दोषान्, धर्माय पापानि समाचरन्ति।
 तैलाय बालाः सिकता-समूहं, निपीडयन्ति स्फुटमत्वदीयाः ॥१३॥
 विषापहारं मणिमौषधानि, मंत्रं समुद्दिश्य रसायनं च।
 भ्राम्यन्त्यहो न त्वमिति स्मरन्ति, पर्याय-नामानि तवैव तानि ॥१४॥
 चित्ते न किञ्चित्कृतवानसि त्वं, देवः कृतश्चेतसि येन सर्वम्।
 हस्ते कृतं तेन जगद्विचित्रम्, सुखेन जीवत्यपि चित्तबाह्यः ॥१५॥

त्रिकाल तत्त्वं त्वमवैस्त्रिलोकी, स्वामीति संख्या-नियतेरमीषाम्।
 बोधाधिपत्यं प्रतिनाभविष्यं स्तेऽन्येषि चेदव्याप्स्यदमून पीदम्॥१६॥
 नाकस्य पत्युः परिकर्म रम्यम्, नागम्यरूपस्य तवोपकारि।
 तस्यैव हेतुः स्वसुखस्य भानो-, रुद्दिभ्रतच्छत्र-मिवादरेण॥१७॥
 क्वोपेक्ष कस्त्वं क्व सुखोपदेशः, स चेत्किमिच्छा-प्रतिकूल-वादः।
 क्वासौ क्व वा सर्वं जगत्प्रियत्वं, तनो यथा तथ्यमवेकिं ते॥१८॥
 तुंगात्फलं यज्ञदकिञ्चनाच्च, प्राप्यं समृद्धान्त धनेश्वरादेः।
 निरभसोऽप्युच्चतमादिवाद्रेर-नैकापि निर्याति धुनी पयोधेः॥१९॥
 त्रैलोक्य-सेवा नियमाय दण्डं, दधे यदिन्द्रो विनयेन तस्य।
 तत्प्रातिहार्य भवतः कुतस्त्यं, तत्कर्म योगाद्यदि वा तवास्तु॥२०॥
 श्रिया परं पश्यति साधु निःस्वः, श्रीमान्न कश्चित् कृपणं त्वदन्यः।
 यथा प्रकाश-स्थितमन्धकार-स्थायीक्षतेऽसौ न तथा तमः स्थम्॥२१॥
 स्व वृद्धि निःश्वास-निमेषभाजि, प्रत्यक्ष-मात्मानुभवेऽपि मूढः।
 किं चाखिल-ज्ञेय-विवर्ति-बोध-, स्वरूपमध्यक्षमवैति लोकः॥२२॥
 तस्यात्मजस्तस्य पितेति देव, त्वां येऽवगायन्ति कुलं प्रकाश्य।
 तेऽद्यापि नन्वाश्मनमित्यवश्यम्, पाणौ कृतं हेम पुनस्त्वजन्ति॥२३॥

दत्तस्त्रिलोक्यां पटहोऽभिभूताः, सुरासुराऽस्तस्य महान् स लाभः ।
मोहस्म मोहस्त्वयि को विरोदधुर्-मूलस्य नाशो बलवद्विरोधः ॥२४॥

मार्गस्त्वयैको ददृशे विमुक्तेश्-, चतुर्गतिनां गहनं परेण ।
सर्वं मया दृष्टमिति स्मयेन, त्वं मा कदाचिद्-भुजमालुलोकः ॥२५॥

स्वर्भानुरक्षस्य हविर्भुजोऽम्भः, कल्पान्त वातोऽम्बु निधेर्विघातः ।
संसार-भोगस्य वियोग-भावो, विपक्ष-पूर्वाभ्युदयास्त्वदन्ये ॥२६॥

अजानतस्त्वां नमतः फलं यत्-तज्जानतोऽन्यं न तु देवतेति ।
हरिन्मणिं काचधिया दधानस्-तं तस्य बुद्ध्या वहतो न रिक्तः ॥२७॥

प्रशस्त-वाचश्चतुराः कषायैर्-, दग्धस्य देव - व्यवहारमाहुः ।
गतस्य दीपस्य हि नन्दितत्त्वम्, दृष्टं कपालस्य च मंगलत्वम् ॥२८॥

नानार्थ-मेकार्थ-मदस्त्व-दुक्तम्, हितं वचस्ते निशमय्य वक्तुः ।
निर्दोषतां के न विभावयन्ति, ज्वरेण मुक्तः सुगमः स्वरेण ॥२९॥

न क्वापि वाञ्छाववृते च वाक् ते, काले क्वचित् कोऽपि तथा नियोगः ।
न पूरयाम्यम्बुधि-मित्युदंशुः, स्वयं हि शीतद्युतिरभ्युदेति ॥३०॥

गुणा गभीराः परमाः प्रसन्नाः, बहु-प्रकारा बहवस्तवेति ।
दृष्टोऽयमतः स्तवने न तेषां, गुणो गुणानां किमतः परोऽस्ति ॥३१॥

स्तुत्या परं नाभिमतं हि भक्त्या, स्मृत्या प्रणत्या च ततो भजामि ।
 स्मरामि देवं प्रणमामि नित्यम्, केनाप्युपायेन फलं हि साध्यम् ॥३२॥
 ततस्त्रिलोकी - नगराधिदेवं, नित्यं परं ज्योतिरनन्त-शक्तिम् ।
 अपुण्य-पापं परं पुण्य-हेतुं, नमाम्यहं वन्द्यमवन्दितारम् ॥३३॥
 अशब्द-मस्पर्श-मरूप-गङ्गं, त्वां नीरसं तदविषयाव-बोधम् ।
 सर्वस्य मातार-ममेय मन्यैर्-, जिनेन्द्र मस्मार्य-मनुस्मरामि ॥३४॥
 अगाधमन्यै-र्घनसाप्य-लंघयं, निष्कञ्चनं प्रार्थितमर्थवदिभः ।
 विश्वस्य पारं तमदृष्टं पारं, पतिं जिनानां शरणं व्रजामि ॥३५॥
 त्रैलोक्य-दीक्षा-गुरवे नमस्ते, यो वर्धमानोऽपि निजोन्ततोऽभूत् ।
 प्रागगण्डशैलः पुनरद्वि-कल्पः, पश्चान्मेरुः कुल-पर्वतोऽभूत् ॥३६॥
 स्वयंप्रकाशस्य दिवा निशा वा, न बाध्यता यस्य न बाधकत्वम् ।
 न लाघवं गौरवमेकरूपं, वन्दे विभुं काल कलामतीतम् ॥३७॥
 इतिस्तुतिं देव विधाय दैन्याद्, वरं न याचे त्वमुपेक्षकोऽसि ।
 छाया तरुं संश्रयतः स्वतः स्यात्-कश्छायया याचितयात्मलाभः ॥३८॥
 अथास्ति दित्पा यदि वोपरोधस्-, त्वयेव सक्तां दिश भक्ति-बुद्धिम् ।
 करिष्यते देव ! तथा कृपां मे, को वात्मपोष्ये सुमुखो न सूरिः ॥३९॥
 वितरति विहिता यथाकर्थंचिज्-, जिन विनताय मनीषितानि भक्तिः ।
 त्वयि नुति-विषया पुनर्विशेषाद्, दिशति सुखानि यशो 'धनंजयं' च ॥४०॥

॥ इति कवि धनञ्जय कृत विषापहार स्तोत्रम् ॥

अथ नवग्रह शांति स्तोत्रम्

(आचार्य भद्रबाहु कृत)

जगद्गुरुं नमस्कृत्य, श्रुत्वा सद्गुरुभाषितैः ।
ग्रहशांतिं प्रवक्ष्यामि, लोकानां सुखहेतवे ॥

जिनेन्द्राः खेचरा ज्ञेया, पूजनीया विधिकमात् ।
पुष्ट्यैर् - विलेपनैर् - धूपैर् - नैवेद्यैस् - तुष्टिहेतवे ।
पद्मप्रभस्य मार्तण्डश्चन्द्रश्चन्द्रप्रभस्य च ।
वासुपूज्यस्य भूपुत्रो, बुधश्चाष्टजिनेशिनां ॥

विमलानन्तधर्मेश - शांतिकुन्थवरहनमि ।
वर्द्धमानजिनेन्द्राणां, पादपदम् बुधो नमेत् ॥

ऋषभाजितसुपाश्वर्वाः साभिनन्दनशीतलौ ।
सुमतिः सम्भवस्वामी, श्रेयांसेषु बृहस्पतिः ॥

सुविधिः कथितः शुक्रे, सुव्रतश्च शनैश्चरै ।
नेमिनाथो भवेद्राहोः, केतुः श्रीमल्लिपाश्वर्योः ॥

जन्मलग्नं च राशिं च, यदि पीडयन्ति खेचराः ।
तदा संपूजयेद् धीमान्-खेचरान् सह तान् जिनान् ॥

भद्रबाहुगुरुवार्गमी, पंचमः श्रुतकेवली ।
 विद्याप्रसादतः पूर्व, ग्रहशांतिविधिः कृता ॥
 यः पठेत् प्रातरुत्थाय, शुचिर्भूत्वा समाहितः ।
 विपत्तितो भवेच्छांतिः, क्षेमं तस्य पदे पदे ॥

प्रातःकाल इस स्तोत्र का पाठ करने से क्रूरग्रह अपना असर नहीं करते। किसी ग्रह के असर होने पर 27 दिन तक प्रतिदिन 21 बार पाठ करने से अवश्य शान्ति होगी।

अथ अद्याष्टक स्तोत्रम्

अद्य मे सफलं जन्म, नेत्रे च सफले मम ।
 त्वामद्राक्ष यतो देव, हेतुमक्षय संपदः ॥१॥
 अद्य संसार-गम्भीर, पारावारः सुदुस्तरः ।
 सुतरोऽयं क्षणेनैव, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥२॥
 अद्य मे क्षालितं गात्रं, नेत्रे च विमले कृते ।
 स्नातोऽहं धर्म-तीर्थेषु, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥३॥
 अद्य मे सफलं जन्म, प्रशस्तं सर्वमंगलम् ।
 संसाराऽर्णव-तीर्णोऽहं, जिनेन्द्र! तव दर्शनात् ॥४॥

अद्य कर्माष्टक-ज्वालं, विधूतं सकषायकम् ।
दुर्गतेर्विनिवृत्तोऽहं, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥५ ॥

अद्य सौम्या ग्रहाः सर्वे, शुभाश्चैकादश-स्थिताः ।
नष्टानि विघ्न-जालानि, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥६ ॥

अद्य नष्टो महाबन्धः, कर्मणां दुःखदायकः ।
सुख संङ्गं समापनो, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥७ ॥

अद्य कर्माष्टकं नष्टं, दुःखोत्पादन-कारकम् ।
सुखाभ्योधि-निमग्नोऽहं, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥८ ॥

अद्य मिथ्यान्धकारस्य, हन्ता ज्ञान-दिवाकरः ।
उदितो मच्छरीरेऽस्मिन्, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥९ ॥

अद्याहं सुकृती भूतो, निर्धूताशेषकल्मणः ।
भुवन-त्रय-पूज्योऽहं, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥१० ॥

अद्याष्टकं पठेद्यस्तु, गुणाऽनन्दित-मानसः ।
तस्य सर्वार्थं संसिद्धि, जिनेन्द्र ! तव दर्शनात् ॥११ ॥

॥ इत्यद्याष्टकं स्तोत्रम् ॥

विषयासक्त चित्तानां गुणः को वा न नश्यति ।
न वैदुस्यं ना मानुष्यं नाभिजात्यं न सत्याक् ॥

अथ अकलंक स्तोत्रम्

(शार्दूलविक्रीडित छंदः)

त्रैलोक्यं सकलं त्रिकालविषयं सालोकमालोकितं,
साक्षाद् येन यथा स्वयं करतले रेखात्रयं सांगुलि।
रागद्वेषभयामयान्तक-जरा-लोलत्व-लोभादयो,
नालं यत्पद-लंघनाय स महादेवो मया वंद्यते ॥१॥

दग्धं येन पुरत्रयं शरभुवा तीव्रार्चिषा वह्निना,
यो वा नृत्यति मत्तवत्पितृवने यस्यात्मजो वा गुहः।
सोऽयं किं मम शंकरो भय-तृष्णा-रोषार्ति-मोह-क्षयं,
कृत्वा यः स तु सर्ववित्तनुभृतां क्षेमंकरः शंकरः ॥२॥

यत्नाद्येन विदारितं कररुहै-दैत्येन्द्र-वक्षः स्थलं,
सारथ्येन धनञ्जयस्य समरे योऽमारयत् कौरवान्।
नासौ विष्णुरनेककाल विषयं यज्ञानमव्याहतं,
विश्वं व्याप्य विजृम्भते स तु महाविष्णुः सदेष्टो मम ॥३॥

उर्वश्यामुदपादि रागबहुलं चेतो यदीयं पुनः,
पात्री-दण्ड-कमण्डलु-प्रभृतयो यस्याकृतार्थ-स्थितिम्।
आविर्भावयितुं भवन्ति स कर्थं ब्रह्मा भवेन्मादृशां,
क्षुत्रृष्णा-श्रमरागरोगरहितो ब्रह्माकृतार्थोऽस्तु नः ॥४॥

यो जग्धवा पिशितं समत्यकवलं जीवं च शून्यं वदन्,
 कर्ता कर्मफलं न भुड़्क्त इति यो वक्ता स बुद्धः कथम्।
 यज्जानं क्षणवर्ति वस्तु सकलं ज्ञातुं न शक्तं सदा,
 यो जानन्युगपञ्जगत्रयमिदं, साक्षात् स बुद्धो मम ॥५॥

(स्रग्धरा छंद)

ईशः किं छिन्नलिंगो यदि विगतभयः शूलपाणिः कथं स्यात्,
 नाथः किं भैक्ष्यचारी यतिरिति स कथं सांगनः सात्मजश्च ।
 आर्द्धाजः किन्त्वजन्मा सकलविदिति किं वेत्ति नात्मान्तरायं,
 संक्षेपात्सम्यगुक्तं पशुपतिमपशुः कोऽत्र धीमानुपास्ते ॥६॥

ब्रह्मा चर्माक्षसूत्री सुरयुवतिरसावेशविभ्रान्त चेताः,
 शम्भुः खट्कांगधारी गिरिपति-तनयापांग-लीलानुविद्धः।
 विष्णुश्चक्राधिपः सन्दुहितरमगमद् गोपनाथस्य मोहा-,
 दर्हन्विध्वस्तरागो जितसकलभयः कोऽयमेष्वाप्तनाथः ॥७॥

(शार्दूल विक्रीडित)

एको नृत्यति विप्रसार्य ककुभां चक्रे सहस्रं भुजा-,
 नेकः शेषभुजंगभोगशयने व्यादाय निद्रायते।
 दृष्टुं चारुतिलोत्तमा-मुख-मगादेकश्चतुर्वक्त्रता-,
 मेते मुक्तिपथं वदन्ति विदुषामित्येतदत्यद्भुतम् ॥८॥

(सग्धरा छंद)

यो विश्वं वेद वेद्यं जननजल निधेर्भिर्गिनः पारदृशवा,
पौर्वापर्याविरुद्धं वचनमनुपमं निष्कलंकं यदीयम्।
तं वन्दे साधु वंद्यं सकलगुणनिधिं ध्वस्तदोषद्विषन्तं,
बुद्धं वा वर्द्धमानं-शतदलनिलयं केशवं वा शिवं वा ॥९॥

(शार्दूल विक्रीडित)

माया नास्ति जटा-कपाल मुकुटं चन्द्रो न मूर्धावली,
खट्टवांगं न च वासुकिर्न च धनुः शूलं न चोग्रं मुखम्।
कामो यस्य न कामिनी न च वृषो-गीतं न नृत्यं पुनः,
सोऽस्मान् पातु निरंजनो जिनपतिः सर्वत्र सूक्ष्मः शिवः ॥१०॥

नो ब्रह्मांकितभूतलं न च हरेः शम्भोर्न मुद्रांकितं,
नो चन्द्रार्ककरांकितं सुरपतेर्वज्रांकितं नैव च।
षडवक्त्रांकित बौद्धदेवहुत - भुग-यक्षोरगैर्नाकितं,
नगं पश्यत वादिनो जगदिदं जैनेन्द्रमुद्रांकितम् ॥११॥

मौञ्जी दण्ड-कमण्डलु-प्रभृतयो नो लाञ्छनं ब्रह्मणो,
रुद्रस्यापि जटा-कपाल-मुकुटं-कौपीन-खट्टवांगनाः।
विष्णोश्चक्र-गदादि-शंख-मतुलं बुद्धस्य रक्ताम्बरं,
नगं पश्यत वादिनोजगदिदं जैनेन्द्र-मुद्राङ्कितम् ॥१२॥

नाहंकार-वशीकृतेन मनसा न द्वेषिणा केवलं,
 नैरात्म्यं प्रतिपद्य नश्यति जने कारुण्यबुद्ध्यामया ।
 राज्ञः श्री हिमशीतलस्य सदसि प्रायो विदग्धात्मनो,
 बौद्धौघान्सकलान् विजित्य सघटः पादेन विस्फालितः ॥१३ ॥

(स्मर्गथरा छंद)

खट्कांगं नैव हस्ते न च हृदिरचिता लम्बते मुण्डमाला,
 भस्मांगं नैव शूलं न च गिरिदुहिता नैव हस्ते कपालं ।
 चन्द्राद्वर्द्धं नैव मूर्धन्यपि वृषगमनं नैव कण्ठे फणीन्द्रः,
 तं वन्दे त्यक्तदोषं भवभयमथनं चेश्वरं देवदेवं ॥१४ ॥

(शार्दूल विक्रीडित छंद)

किं वाद्यो भगवानमेय-महिमा देवोऽकलङ्कः कलौ,
 काले यो जनतासु धर्मनिहितो देवाऽकलङ्को जिनः ।
 यस्य स्फार-विवेकमुद्रल-हरी-जाले प्रमेयाकुला,
 निर्मग्ना तनुतेरा भगवती ताराशिरः कम्पनम् ॥१५ ॥

सा तारा खलु-देवता-भगवती मन्याऽपि मन्यामहे,
 षण्मासावधि-जाड्य सांख्य-भगवद् भट्टाकलङ्कप्रभोः ।
 वाक्कल्लोल-परंपराभिरमते नूनं मनोमज्जन-
 व्यापारं सहतेस्म विस्मितमतिः संताडितेतस्ततः ॥१६ ॥
 || इत्यकलङ्क स्तोत्रम् ॥

अथ विशद् जिन स्तोत्रम्

तुभ्यं नमः प्रथम तीर्थं प्रवर्तकाय।
तुभ्यं नमः सुजिन मार्गं प्रकाशकाय॥

तुभ्यं नमः श्री वृषभ जिन मंगलाय।
तुभ्यं नमः विशद् आदि जिनेश्वराय॥१॥

तुभ्यं नमः दुरित कर्म विनाशनाय।
तुभ्यं नमः विशद् जिन सिद्धीकराय॥

तुभ्यं नमः अजित भगवन् वन्दकाय।
तुभ्यं नमः सकल कल्पष नाशनाय॥२॥

तुभ्यं नमः परमदर्शन दर्शकाय।
तुभ्यं नमः सकल बोध विबोधकाय॥

तुभ्यं नमः सुजिन सम्भव भास्कराय।
तुभ्यं नमः विशद् सिन्धु गुणार्णवाय॥३॥

तुभ्यं नमः प्रभु जिनेश्वर नन्दनाय।
तुभ्यं नमः रहित दोष सुधाकराय॥

तुभ्यं नमः जिनेश्वर अभिनन्दनाय।
तुभ्यं नमः विजित कानन क्रन्दनाय॥४॥

तुभ्यं नमः सुमति पञ्चम ईश्वराय ।
तुभ्यं नमः परम पावन मंगलाय ।
तुभ्यं नमः विजित दोष चिदुद्गमाय ॥
तुभ्यं नमः श्री सुमति जिन निर्मलाय ॥५ ॥
तुभ्यं नमः सु जिन पद्म सुवर्णकाय ।
तुभ्यं नमः पदम भूषित भूषणाय ॥
तुभ्यं नमः पदम जिन श्री शोभनाय ।
तुभ्यं नमः विशद पद-पद्मश्रयाय ॥६ ॥
तुभ्यं नमः चरण स्वस्ति पद प्रदाय ।
तुभ्यं नमः हरित वर्ण सुदेहकाय ॥
तुभ्यं नमः विशद ज्ञान प्रदायकाय ।
तुभ्यं नमः श्री सुपाश्व जिन वन्दकाय ॥७ ॥
तुभ्यं नमः ध्वल मंगल वर्णकाय ।
तुभ्यं नमः सुपथ ज्ञान प्रदायकाय ॥
तुभ्यं नमः सुजिन चन्द्रमरीचिकाय ।
तुभ्यं नमः विशद सन्त दिगम्बराय ॥८ ॥

तुभ्यं नमः सुविधि विधिसिद्धीकराय ।
तुभ्यं नमः सकल मंगल देशनाय ॥
तुभ्यं नमः सुविधि मणि रत्नत्रयाय ।
तुभ्यं नमः प्रभु जिनेश निरन्तराय ॥९ ॥
तुभ्यं नमः सतत् धर्म प्रभावकाय ।
तुभ्यं नमः चरम लक्ष्य प्रदायकाय ॥
तुभ्यं नमः सुजिन शीतल शीतलाय ।
तुभ्यं नमः सकल रूप सुशोभनाय ॥१० ॥
तुभ्यं नमः विभु श्रेयांस सु दर्शनाय ।
तुभ्यं नमः परम बोधि सुबोधकाय ॥
तुभ्यं नमः विशद पूज्य सुपूजकाय ।
तुभ्यं नमः सु जिन श्रेयस श्रेयकाय ॥११ ॥
तुभ्यं नमः सुमहामय नन्दनाय ।
तुभ्यं नमः विशद तत्त्व प्रकाशकाय ॥
तुभ्यं नमः यति सुपद संस्पर्शनाय ।
तुभ्यं नमः श्री वासुपूज्य तीर्थङ्कराय ॥१२ ॥

तुभ्यं नमः श्री सुगुण गण नायकाय ।
तुभ्यं नमः सुजिन पण्डित पण्डिताय ॥

तुभ्यं नमः विशद जिनवर पुंगवाय ।
तुभ्यं नमः विमल जिन मुक्तिप्रदाय ॥१३॥

तुभ्यं नमः विमदमर्दन मर्दकाय ।
तुभ्यं नमः विभव सागर तारकाय ॥

तुभ्यं नमः सकल मंगल उत्तमाय ।
तुभ्यं नमः सुजिन सिद्ध अनन्तनाय ॥१४॥

तुभ्यं नमः परम धर्म प्रभावकाय ।
तुभ्यं नमः विशद सुप्रतिबोधकाय ॥

तुभ्यं नमः विशद धर्म जिनेश्वराय ।
तुभ्यं नमः सकल धर्म सुभास्कराय ॥१५॥

तुभ्यं नमः परम तीर्थ प्रवर्तकाय ।
तुभ्यं नमः सकल दोष विनाशनाय ॥

तुभ्यं नमः सुजिन शांति जिनेश्वराय ।
तुभ्यं नमः विशद जिन चक्रीश्वराय ॥१६॥

तुभ्यं नमः सकल कल्पष वर्जिताय ।
तुभ्यं नमः गुण अनन्त गुणार्णवाय ॥

तुभ्यं नमः प्रभु ऋशीष महीधराय ।
तुभ्यं नमः परम कुन्थु जिनेश्वराय ॥१७॥

तुभ्यं नमः सकल मंगल भूषणाय ।
तुभ्यं नमः विशद जिन सिद्धीश्वराय ॥

तुभ्यं नमः परम पुंगव तीर्थकाय ।
तुभ्यं नमः श्री जिनेन्द्र अरह जिनाय ॥१८॥

तुभ्यं नमः परम सत्व हितंकराय ।
तुभ्यं नमः प्रभु जिनाम्बुज भास्कराय ॥

तुभ्यं नमः विशद लोक सुरार्चिताय ।
तुभ्यं नमः सुजिन मल्लि जिनेश्वराय ॥१९॥

तुभ्यं नमः विशद मार्ग प्रबोधनाय ।
तुभ्यं नमः सुजिन शुचि क्षेमंकराय ॥

तुभ्यं नमः विशद ज्ञान प्रशंसकाय ।
तुभ्यं नमः प्रभु मुनिसुव्रत जिनाय ॥२०॥

तुभ्यं नमः चरण अम्बुज वन्दकाय ।
तुभ्यं नमः जिन भवोदधि तारकाय ॥

तुभ्यं नमः त्रिजगतः कमलार्कनाय ।
तुभ्यं नमः नमि सुजिन आलोकनाय ॥२१॥

तुभ्यं नमः सुपद प्रभु पदमश्रयाय ।
तुभ्यं नमः मणि प्रभा परिचुम्बिताय ॥

तुभ्यं नमः विशद धर्म महोदयाय ।
तुभ्यं नमः सुजिन नेमि स्वयंभुवाय ॥२२ ॥

तुभ्यं नमः जिन निरत्यय-मव्ययाय ।
तुभ्यं नमः परम मंगल सौख्यदाय ॥

तुभ्यं नमः विशद भासुर मूर्तयाय ।
तुभ्यं नमः परम पाश्व जिनेश्वराय ॥२३ ॥

तुभ्यं नमः असद जन्म विनाशकाय ।
तुभ्यं नमः परम श्री जिन शासनाय ॥

तुभ्यं नमः प्रभव ज्ञान प्रकाशकाय ।
तुभ्यं नमः विशद सन्मति श्री जिनाय ॥२४ ॥

तुभ्यं नमः विशद बोधि समर्थकाय ।
तुभ्यं नमः सुगुण मणिडतनायकाय ॥

तुभ्यं नमः परम आर्य गुणार्णवाय ।
तुभ्यं नमः सु शशि मण्डल मणिडताय ॥२५ ॥

अथ वृहद् स्वयंभू स्तोत्रम्

श्रीमद्समन्तभद्राचार्य विरचितम्

अथ श्री वृषभजिन स्तवनम्

(वंशस्थ छंदः)

स्वयंभुवा, भूत-हितेन भूतले, समज्जसज्जान विभूति चक्षुषा।
विराजितं येन विधुन्वता, तमः, क्षपा-करे णेव गुणोत्करैः करैः ॥१॥

प्रजापतिर्यः प्रथमं जिजीविषूः, शशास कृष्णादिषु कर्मसु प्रजाः।
प्रबुद्ध तत्त्वः पुनरद् भुतोदयो, ममत्वतो निर्विविदे विदांवरः ॥२॥

विहाय यः सागर-वारि-वाससं, वधू मिवेमां वसुधा-वधूं सतीम्।
मुमुक्षुरिक्ष्वाकु-कुलादि-रात्मवान्, प्रभुः प्रवत्राज सहिष्णु-रच्युतः ॥३॥

स्वदोष मूलं स्व-समाधि-तेजसा, निनाय यो निर्दय भस्मसात् क्रियाम्।
जगाद तत्त्वं जगतेऽर्थिनेऽज्जसा, बभूव च ब्रह्म पदामृतेश्वरः ॥४॥

स विश्व चक्षुर्-वृषभोऽर्चितः सतां, समग्र विद्याऽत्म-वपु-निरज्जनः।
पुनातु चेतो मम नाभिनन्दनो, जिनोऽजित क्षुल्लक-वादि शासनः ॥५॥

॥ श्री आदिनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री अजितनाथ जिन स्तवनम् ।

(उपजाति छंद)

यस्य प्रभावात् त्रिदिवच्युतस्य, क्रीडास्वपि क्षीव-मुखारविन्दः ।
अजेय-शक्ति-र्भुवि बन्धुवर्ग-श्चकार नामाजित इत्यबन्ध्यम् ॥१ ॥
अद्यापि यस्याजित-शासनस्य, सतां प्रणेतुः प्रतिमंगलार्थम् ।
प्रगृह्यते नाम परं पवित्रं, स्वसिद्धि-कामेन जनेन लोके ॥२ ॥
यः प्रादु-रासीत्प्रभु-शक्ति-भूम्ना, भव्याशया-लीन-कलंक-शान्त्यै ।
महामुनि-मुक्त-घनोपदेहो, यथार विन्दा भ्युदयाय भास्वान् ॥३ ॥
येन प्रणीतं पृथु धर्मतीर्थं, ज्येष्ठं जनाः प्राप्य जयन्ति दुःखम् ।
गाङ्गं हृदं चन्दनं पञ्च-शीतं, गजप्रवेका इव धर्मतप्ताः ॥४ ॥
स ब्रह्म-निष्ठः सम-मित्र-शत्रुर्-विद्या-विनिर्वान्त-कषाय-दोषः ।
लब्धात्म-लक्ष्मी रजितोऽजितात्मा, जिनः श्रियं मे भगवान विधत्ताम् ॥५ ।
॥ श्री अजितनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री संभवनाथ जिन स्तवनम् ।

(इन्द्रवज्ञा छंद)

त्वं संभवः संभव-तर्ष-रोगैः, सन्तप्य मानस्य जनस्य-लोके ।
आसीरिहाकस्मिक एव वैद्यो, वैद्यो यथाऽनाथ-रुजां प्रशान्त्यै ॥१ ।

अनित्य-मत्राण-महं-क्रियाभिः, प्रसक्त-मिथ्याऽध्यवसाय-दोषम्।
 इदं जगज्जन्म-जराऽन्तकार्त, निरञ्जनां शांति मजीगमस्त्वम्॥२॥
 शतहृदोन्मेष-चलं हि सौख्यं, तृष्णा मयाऽप्याऽऽयन-मात्र-हेतुः।
 तृष्णाऽभिवृद्धिश्च तपत्यजस्तं, तापसृतदाऽऽयासयतीत्यवादीः॥३॥
 बन्धश्च मोक्षश्च तयोश्च हेतू, बद्धश्च मुक्तश्च फलं च मुक्तेः।
 स्याद्वादिनो नाथ, तवैव युक्तं, नैकान्त दृष्टस्-त्वमतोऽसि शास्ता।४।
 शक्रोऽप्यशक्तस्तव पुण्यकीर्तेः, स्तुत्यां प्रवृत्तः किमु-मादृशोऽज्ञः।
 तथापि भक्त्या स्तुत-पाद-पद्मो, ममार्य! देयाः शिव-ताति-मुच्चैः।५।
 ॥ श्री संभवनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः॥

अथ श्री अभिनन्दननाथ जिन स्तवनम्

(वंशस्थ छंदः)

गुणाभिनन्दा-दभिनन्दनोभवान्, दयावधूं क्षांति-सखी-मशिश्रियत्।
 समाधि-तन्त्रस्तदुपोप-पत्तये, द्वयेन नैर्ग्रस्य गुणेनऽचाऽऽयुजत्॥१॥
 अचेतने तत्कृत-बन्धजेऽपि च, ममेद-मित्याऽभिनिवेशिक-ग्रहात्।
 प्रभद्गुरे स्थावर-निश्चयेन च, क्षतं जगत्तत्त्व-मजिग्रहद्-भवान्॥२॥

क्षुधादि-दुःख-प्रतिकारतः स्थिति-न चेन्द्रियार्थ-प्रभवाऽल्प-सौख्यतः ।
 ततो गुणो नास्ति च देह-देहिनो-रितीद-मिथं भगवान् व्यजिज्ञपत् ॥३ ॥
 जनोऽति लोलोऽप्यनुबन्ध-दोषतो, भयादकार्येष्विह न प्रवर्तते ।
 इहाऽप्यमुत्राऽप्यनुबन्ध-दोषवित, कथं सुखे संसजतीति चाऽब्रवीत् ॥४ ॥
 स चाऽनुबन्धोऽस्य जनस्य तापकृत्, तृष्णोऽभिवृद्धिः सुखतो न च स्थितिः ।
 इति प्रभो ! लोकहितं यतो मतं, ततो भवानेव गतिः सतां मतः ॥५ ॥
 ॥ श्री अभिनन्दननाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री सुमतिनाथ जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

अनवर्थ-संज्ञः सुमति-मुनिस्त्वं, स्वयं मतं येन सुयुक्ति-नीतम् ।
 यतश्च शेषेषु मतेषु नास्ति, सर्व-क्रिया-कारक-तत्त्व सिद्धिः ॥१ ॥
 अनेकमेकं च तदेव तत्त्वं, भेदान्वय-ज्ञानमिदं हि सत्यम् ।
 मृषोपचारोऽन्यतरस्य लोपे, तच्छेष-लोपोऽपि ततोऽनुपाख्यम् ॥२ ॥
 सतः कथञ्चित्तदसत्त्व-शक्तिः, खे नास्ति पुष्टं तरुषु प्रसिद्धम् ।
 सर्व-स्वभाव-च्युतमप्रमाणं स्व-वाग्विरुद्धं तव दृष्टि-तोऽन्यत् ॥३ ॥

न सर्वथा नित्यमुदेत्य-पैति, न च क्रिया-कारकमत्र युक्तम्।
 नैवाऽसतोजन्म सतो न नाशो, दीपस्तमः पुदगल-भावतोऽस्ति॥४॥

विधि-निषेधश्च कथञ्चिदिष्टौ, विवक्षया मुख्य-गुण-व्यवस्था।
 इति प्रणीतिः सुमतेस्तवेयं, मति-प्रवेकः स्तुवतोऽस्तु नाथ॥५॥

॥ श्री सुमतिनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री पद्मप्रभु जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

पद्मप्रभः पद्म-पलाश-लेश्यः, पद्माऽलयाऽलिंगित-चारु-मूर्तिः।
 बभौ भवान् भव्य-पयोरुहाणां, पद्माऽकराणामिव पद्म-बन्धुः॥१॥

बभार पद्मां च सरस्वतीं च, भवान् पुरस्तात् प्रतिमुक्ति-लक्ष्म्याः।
 सरस्वती मेव समग्र-शोभां, सर्वज्ञ लक्ष्मीञ्जलितां विमुक्तः॥२॥

शरीर-रश्मि-प्रसरः प्रभोस्ते, बालाऽर्क-रश्मि-च्छविरालिलेप।
 नराऽमराऽकीर्ण-सभां प्रभाव, छैलस्य पद्माऽभ-मणेः स्व-सानुम्॥३॥

नभस्तलं पल्लवयन्निव त्वं, सहस्र-पत्राऽम्बुज-गर्भचारैः।
 पादाऽम्बुजैः पातित-मार-दर्पों, भूमौ प्रजानां विजहर्थ भूत्यै॥४॥

गुणाऽम्बुधेर्विप्रुषमप्यजस्तं, नाऽखण्डलः स्तोतुमलं तवर्षेः ।
प्रागेव मादृक् किमुताऽतिभक्ति, मां बालमालाऽपयतीदमित्थम् ॥५ ॥

॥ श्री पद्मप्रभु जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री सुपाश्वनाथ जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

स्वास्थ्यं यदाऽत्यन्तिकमेष पुंसां, स्वार्थो न भोगः परिभड़गुराऽत्मा ।
तृष्णोऽनुषङ्गानं च ताप-शांतिः, रितीद माख्यद् भगवान् सुपाश्वः ॥१ ॥
अजङ्गमं जङ्गम-नेय यंत्रं, यथा तथा जीव-धृतं शरीरम् ।
बीभत्सु पूति क्षयि तापकं च, स्नेहो वृथाऽत्रेति हितं त्वमाख्यः ॥२ ॥
अलङ्घ्य-शक्तिर्भवितव्यतेयं, हेतु-द्वयाऽविष्कृतकार्यलिङ्गा ।
अनीश्वरो जन्तुरहं-क्रियाऽर्तः, संहत्य कार्येष्विति साध्ववादीः ॥३ ॥
बिभेति मृत्योर्न ततोऽस्ति मोक्षो, नित्यं शिवं वाञ्छति नाऽस्य लाभः ।
तथापि बालो भय-काम-वश्यो, वृथा स्वयं तप्यत इत्यवादीः ॥४ ॥
सर्वस्य तत्त्वस्य भवान् प्रमाता, मातेव बालस्य हिताऽनुशास्ता ।
गुणाऽवलोकस्यजनस्य नेता, मयापि भक्त्या परिणूयसेऽद्य ॥५ ॥

॥ श्री सुपाश्वनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

तुषमासं घोषन्तो भाव विशुद्धो महाणुभवोभा य ।
णामेण या शिवभूई केवलणाणी फुडंजाओ ॥

अथ श्री चन्द्रप्रभ जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

चन्द्रप्रभं चन्द्र-मरीचि-गौरं, चन्द्रं द्वितीयं जगतीव कान्तम्।
वन्देऽभिवन्द्यं महतामृषीन्द्रं, जिनं जित-स्वान्त-कषाय बन्धम्॥१॥

यस्याङ्ग-लक्ष्मी-परिवेष-भिन्नं, तमस्तमोऽरेरिव रश्मि-भिन्नम्।
ननाश बाह्यं बहुमानसं च, ध्यान-प्रदीपाऽतिशयेन भिन्नम्॥२॥

स्व-पक्ष-सौस्थित्य-मदाऽवलिप्ता, वाक्-सिंहनादै विर्मदा बभूवुः।
प्रवादिनो यस्य मदाऽर्द्ध-गण्डा, गजा यथा केशरिणो निनादैः॥३॥

यः सर्वलोके परमेष्ठितायाः पदं बभूवाऽदभुत-कर्म-तेजाः।
अनन्त-धामाऽक्षर-विश्वचक्षुः, समन्त-दुःख-क्षय-शासनश्च॥४॥

स चन्द्रमा भव्य-कुमुद्वतीनां, विपन्न-दोषाऽभ्य-कलंक-लेपः।
व्याकोश-वाङ्-न्याय-मयूख-मालः, पूयात् पवित्रो भगवान् मनो मे॥५॥

॥ श्री चन्द्रप्रभ जिनेन्द्राय नमो नमः॥

अथ श्री सुविधिनाथ जिन स्तवनम् ।

(उपजाति छंदः)

एकान्तदृष्टि-प्रतिषेध तत्त्वं, प्रमाण-सिद्धं तदतत्स्वभावम् ।
त्वया प्रणीतं सुविधे ! स्वधाम्ना, नैतत् समालीढ-पदं त्वदन्यैः ॥१ ॥

तदेव च स्यान्न तदेव च स्यात्, तथा प्रतीतेस्तव तत् कथञ्चित् ।
नाऽत्यन्तमन्यत्व-मनन्यता च, विधेर्निषेधस्य च शून्य-दोषात् ॥२ ॥

नित्यं तदेवेदमिति प्रतीते-ने नित्यमन्यत् प्रतिपत्तिसिद्धेः ।
न तदविरुद्धं बहिरन्तरंग-, निमित्त-नैमित्तिक-योगातस्ते ॥३ ॥

अनेकमेकं च पदस्य वाच्यं, वृक्षा इति प्रत्ययवत् प्रकृत्या ।
आकाडिक्षणः स्यादिति वै निपातो, गुणाऽनपेक्षे नियमेऽपवादः ॥४ ॥

गुण-प्रथानाऽर्थमिदं हि वाक्यं, जिनस्य ते तद् द्विषताम-पश्यम् ।
ततोऽभिवन्द्यं जगदीश्वराणां, ममापि साधोस्तव पाद-पद्मम् ॥५ ॥

॥ श्री सुविधिनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री शीतलनाथ जिन स्तवनम्

(वंशस्थ छंदः)

न शीतलाश्चन्दन-चन्द्र-रश्मयो, न गाङ्गमध्ये न च हार - यष्टयः ।
यथा मुनेस्तेऽनघ-वाक्य-रश्मयः, शमाऽम्बु-गर्भाः शिशिरा विपश्चितां ॥१॥

सुखाऽभिलाषा नल-दाह-मूर्च्छितं, मनो निजं ज्ञानमयाऽमृताम्बुभिः ।
व्यदिध्यपस्त्वं विष-दाह-मोहितं, यथा भिषग्-मन्त्र-गुणैः स्व-विग्रहम् ॥२॥

स्व-जीविते कामसुखे च तृष्णया, दिवा श्रमाऽज्ञाना निशि शेरते प्रजाः ।
त्वमार्य ! नक्तं दिवमप्रमत्तवा-न जागरे-वाऽज्ञत्व-विशुद्ध-वर्त्मनि ॥३॥

अपत्य-वितोज्जर-लोक-तृष्णया, तपस्त्विनः केचन कर्म कुर्वते ।
भवान् पुनर्जन्म-जरा-जिहासया, त्रयीं प्रवृत्तिं सम-धीर-वारुणत ॥४॥

त्वमुत्तम-ज्योतिरजः क्व निर्वृतः, क्व ते परे बुद्धि-लवोद्धव-क्षताः ।
ततः स्व-निःश्रेयस-भावना-परै, बुधप्रवेकैर्जिन ! शीतलेऽयसे ॥५॥

॥ श्री शीतलनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री श्रेयांसनाथ जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

श्रेयान् जिनः श्रेयसि वर्त्मनीमाः श्रेयः प्रजाः शासदजेय-वाक्यः ।
भवांश्चकासे भुवनत्रयेऽस्मिन्, नेको यथा वीत-घनो विवस्वान् ॥१ ॥

विधि-र्विषक्त-प्रतिषेधरूपः, प्रमाण मत्रान्यतरत्-प्रधानम् ।
गुणोऽपरो मुख्य-नियाम-हेतुर्, नयः स दृष्टान्त समर्थनस्ते ॥२ ॥

विवक्षितो मुख्य इतीष्-यतेऽन्यो, गुणोऽविवक्षो न निरात्मकस्ते ।
तथाऽरि-मित्राऽनुभयादि शक्ति, द्वयाऽवधिः कार्यकरं हि वस्तु ॥३ ॥

दृष्टान्त सिद्धावुभयो-र्विवादे, साध्यं प्रषिध्येन तु तादृगस्ति ।
यत् सर्वथैकान्त-नियामि दृष्टं, त्वदीय दृष्टि र्विभवत्यशेषे ॥४ ॥

एकान्त दृष्टि-प्रतिषेध सिद्धिर्, न्यायेषुभिर्मोहरिपुं निरस्य ।
असिस्म कैवल्य-विभूति-सप्ताट, ततस्त्वर्महन्नसि मे स्तवार्हः ॥५ ॥

॥ श्री श्रेयांसनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री वासुपूज्य जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

शिवासु पूज्योऽभ्युदय-क्रियासु, त्वं वासुपूज्यस्त्रिदशेन्द्र-पूज्यः ।
मयाऽपि पूज्योऽल्पधिया मुनीन्द्र! दीपार्चिषा किं तपनो न पूज्यः ॥१॥

न पूजयाऽर्थस्त्वयि वीतरागे, न निन्दया नाथ ! विवान्त-वैरे ।
तथापि ते पुण्य-गुण-स्मृति नैः, पुनातु चित्तं दुरिताभ्जनेभ्यः ॥२॥

पूज्यं जिनं त्वाऽर्चयतो जनस्य, सावद्य-लेशो बहु-पुण्य-राशौ ।
दोषाय नालं कणिका विषस्य, न दूषिका शीत शिवाऽम्बु-राशौ ॥३॥

यद् वस्तु बाह्यं गुण-दोष-सूतेर्, निमित्त-मध्यन्तर-मूल-हेतोः ।
अध्यात्म वृत्तस्य तदंगभूत-, मध्यन्तरं केवलमप्यलं ते ॥४॥

बाह्ये तरोपाधि-समग्रतेयं, कार्येषु ते द्रव्यगतः स्वभावः ।
नैवाऽन्यथा मोक्ष विधिश्च पुंसां, तेनाऽभिवन्द्यस्त्वमृषि-र्बुधानाम् ॥५॥

॥ श्री वासुपूज्य जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री विमलनाथ जिन स्तवनम्

(वंशस्थ छंदः)

य एव नित्य-क्षणिकाऽऽदयो नया, मिथोऽनपेक्षाः स्व-पर-प्रणाशिनः ।
त एव तत्त्वं विमलस्य ते मुनेः, परस्परेक्षाः स्व-परोपकारिणः ॥१ ॥

यथैकशः कारकमर्थ-सिद्धये समीक्ष्य शेषं स्व-सहाय-कारकम् ।
तथैव सामान्य-विशेष-मातृका, नयास्तवेष्टा गुण-मुख्य-कल्पतः ॥२ ॥

परस्परेक्षाऽन्वय भेद लिंगतः, प्रसिद्ध सामान्य विशेषयोस्तव ।
समग्रताऽस्ति स्व-पराऽवभासकं, यथाप्रमाणं भुवि बुद्धि लक्षणम् ॥३ ॥

विशेष्य वाच्यस्य विशेषणं वचो, यतो विशेषं विनियम्यते च यत् ।
तयोश्च सामान्य मति प्रसञ्जते, विवक्षितात् स्यादिति तेऽन्य-वर्जनम् ॥४ ॥

नयास्तव स्यात्पद-सत्य-लाञ्छिता, रसो पविद्धा इव लोह-धातवः ।
भवन्त्यभिप्रेत गुणा यतस्ततो, भवन्तमार्याः प्रणता हितैषिणः ॥५ ॥

॥ श्री विमलनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री अनन्तनाथ जिन स्तवनम्

(वंशस्थ छंदः)

अनन्त-दोषाऽशय-विग्रहो ग्रहो, विषङ्गवान् मोहमयश्चिरं हृदि।
यतो जितस्तत्त्वं रुचौ प्रसीदता, त्वया ततोऽभूर्भगवा-ननन्तजित्॥१॥

कषाय-नामां द्विषतां प्रमाथिना-, मषे-यन्नाम भवान शेषवित्।
विशोषणं मन्मथ-दुर्मदाऽमयं, समाधि भैषज्य-गुणैर्व्यलीनयत्॥२॥

परिश्रमाऽम्बुर्भय-वीचि-मालिनी, त्वया स्व-तृष्णा-सरिदाऽर्य ! शोषिता।
असंङ्ग-घर्माऽर्क-गभस्ति-तेजसा, परं ततो निर्वृति-धाम तावकम्॥३॥

सुहृत् त्वयि श्रीसुभगत्वमश्नुते, द्विषस्त्वयि प्रत्ययवत् प्रलीयते।
भवानुदासीन तमस्तयोरपि प्रभो परं चित्रमिदं तवेहितम्॥४॥

त्वमीदृशस्तादृश इत्ययं मम, प्रलाप-लेशोऽल्पं मर्तेर्महामुने !
अशेष-माहात्म्य मनीर-यन्नपि, शिवाय संस्पर्शं इवाऽमृताम्बुधेः॥५॥

॥ श्री अनन्तनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री धर्मनाथ जिन स्तवनम्

(रथोद्धता छंदः)

धर्मतीर्थ-मनघं प्रवर्तयन्, धर्म इत्यनुमतः सतां भवान्।
कर्म-कक्षमदहत् तपोऽग्निभिः, शर्म शाश्वतमवाप शंकरः ॥१॥

देवमानव-निकाय-सत्तमै, रेजिषे परिवृत्तो वृत्तो बुधैः।
तारका-परिवृतोऽति पुष्कलो, व्योमनीव शश-लाञ्छनोऽमलः ॥२॥

प्रातिहार्य-विभवैः परिष्कृतो, देहतोऽपि विरतो भवानभूत्।
मोक्षमार्ग मणिषन् नराऽमरान्, नापि शासन-फलैषणाऽतुरः ॥३॥

काय-वाक्य-मनसां प्रवृत्तयो, नाऽभवस्तव मुनेश्चिकीर्षया।
नाऽसमीक्ष्य भवतः प्रवृत्तयो, धीर! तावक मचिन्त्य मीहितम् ॥४॥

मानुषीं प्रकृति-मध्यतीतवान्, देवतास्वपि च देवता यतः।
तेन नाथ ! परमाऽसि देवता, श्रेयसे जिनवृष ! प्रसीद नः ॥५॥

॥ श्री धर्मनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री शांतिनाथ जिन स्तवनम्

(उपजाति छंदः)

विधाय रक्षां परतः प्रजानां, राजाचिरं योऽप्रतिम-प्रतापः ।
व्यधात् पुरस्तात् स्वत एव शांतिर् मुनिदया मूर्ति रिवाऽघ-शांतिम् ॥१ ॥

चक्रेण यः शत्रु भयंकरेण, जित्वा नृपः सर्व-नरेन्द्र-चक्रम् ।
समाधि-चक्रेण पुनर्जिगाय, महोदयो दुर्जय-मोह-चक्रम् ॥२ ॥

राज-श्रिया राजसु राज-सिंहो, रराज यो राज-सुभोग-तंत्रः ।
आर्हन्त्य-लक्ष्या पुनरात्म-तन्त्रो, देवाऽसुरोदार-सभे-रराज ॥३ ॥

यस्मिन्-नभूद्वाजनि राज-चक्रं, मुनौदया-दीधिति धर्म-चक्रम् ।
पूज्ये मुहुः प्राज्जलि देव-चक्रं, ध्यानोन्मुखे धर्वंसि कृतान्त-चक्रम् ॥४ ॥

स्व-दोष-शान्त्या विहितात्म-शांतिः, शान्तेर्विधाता शरणं गतानाम् ।
भूयाद् भव-क्लेश-भयोपशान्त्यै, शांतिर्जिनो मे भगवान् शरण्यः ॥५ ॥

॥ श्री शांतिनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री कुन्थुनाथ जिन स्तवनम्

(बसंततिलका छंदः)

कुन्थु-प्रभृत्यखिल-सत्व-दयैक-तानः, कुन्थुर्जिनो ज्वर-जरा-मरणोपशान्त्यै।
त्वं धर्म चक्रमिह वर्तयसिस्म भूत्यै, भूत्वा पुरा क्षिति-पतीश्वर-चक्रपाणिः ॥१॥

तृष्णार्चिषः परिदहन्ति न शान्तिरासा-, मिष्टेन्द्रियार्थ-विभवैः परिवृद्धिरेव।
स्थित्यैव काय-परिताप-हरं निमित्त, मित्यात्मवान् विषय-सौख्य-पराङ्मुखोऽभूत ॥२॥

बाह्यं तपः परम-दुश्चरमाचरंस्त्व-, माध्यात्मिकस्य तपसः परिबृंहणार्थम्।
ध्यानं निरस्य कलुष-द्वयमुत्तरेस्मिन्, ध्यान-द्वये ववृतिषेऽतिशयोपपने ॥३॥

हुत्वा स्व-कर्म-कटुक प्रकृतीशचतस्रो, रत्नत्रयाऽतिशय-तेजसि जात-वीर्यः।
बभ्राजिषे सकल-वेद-विधेविनेता, व्यभ्रे यथा वियति दीप्त-रुचिर्विवस्वान् ॥४॥

यस्मान् मुनीन्द्र ! तव लोकपिता महाद्या, विद्या-विभूति-कणिकामपिनाऽजुवन्ति।
तस्माद् भवन्त-मजम-प्रतिमेय-मार्याः, स्तुत्यं स्तुवन्ति सुधियः स्व-हितैकतानाः ॥५॥

॥ श्री कुन्थुनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री भगवदर जिन स्तवनम्

(पथ्या-वक्त्रं-छंदः)

गुण-स्तोकं सदुल्लङ्घ्य-तद्बहुत्व-कथा स्तुतिः ।
 आनन्द्यात् ते गुणा वक्तु-मशक्यास्त्वयि सा कथम् ॥१ ॥

तथापि ते मुनीन्द्रस्य यतो नामापि कीर्तिंतम् ।
 पुनाति पुण्य कीर्तेनस्ततो ब्रूयाम किञ्चन ॥२ ॥

लक्ष्मी-विभव-सर्वस्वं मुमुक्षोश्चक्र-लाञ्छनम् ।
 साम्राज्यं सार्वभौमं ते जर-नृणमिवाऽभवत् ॥३ ॥

तव रूपस्य सौन्दर्यं दृष्ट्वा तृप्तिमनापिवान् ।
 द्वयक्षः शक्रः सहस्राक्षो बभूव बहुविस्मयः ॥४ ॥

मोहरूपो रिपुः पापः कषाय - भट - साधनः ।
 दृष्टि-संपदुपेक्षाऽस्त्रैस्त्वया धीर ! पराजितः ॥५ ॥

कन्दर्पस्योद्धरो दर्पस्त्रैलोक्य - विजयाऽर्जितः ।
 हेपयामास तं धीरे त्वयि प्रति हतोदयः ॥६ ॥

आयत्यां च तदात्वे च दुःख-योनिरुत्तरा ।
 तृष्णा नदी त्वयोत्तीर्णा विद्या-नावा विविक्तया ॥७ ॥

अन्तकः क्रन्दको नृणां जन्म-ज्वर-सखा सदा ।
 त्वामन्त कान्तकं प्राप्य व्यावृत्तः काम-कारतः ॥८॥
 भूषा-वेषाऽयुध-त्यागि विद्या-दम-दया-परम् ।
 रूपमेव तवाचष्टे धीर ! दोष-विनिग्रहम् ॥९॥
 समन्ततोऽङ्ग - भासां ते परिवेषेण भूयसा ।
 तमो बाह्य-मपाकीर्ण-मध्यात्मध्यान-तेजसा ॥१०॥
 सर्वज्ञ - ज्योतिषोदभूतस्तावको महिमोदयः ।
 कं न कुर्यात् प्रणम्न ते सत्त्वं नाथ ! सचेतनम् ॥११॥
 तव वागमृतं श्रीमत् सर्वभाषा - स्वभावकम् ।
 प्रीणयत्यमृतं यद्वत् प्राणिनो व्यापि संसदि ॥१२॥
 अनेकान्तात्म-दृष्टिस्ते सती शून्यो विपर्ययः ।
 ततः सर्व मृषोक्तं स्यात् तदयुक्तं स्व-घाततः ॥१३॥
 ये पर-स्खलितोनिद्राः स्व - दोषेभ-निमीलिनः ।
 तपस्विनस्ते किं कुर्यु - रपात्रं त्वन्मतश्चियः ॥१४॥
 ते तं स्व-घातिनं दोषं शमीकर्तु-मनीश्वराः ।
 त्वद्द्विषः स्वहनो बालास्तत्त्वाऽवक्तव्यतां श्रिताः ॥१५॥

सदेक-नित्य-वक्तव्यास् तद्विपक्षाश्च ये नयाः ।
 सर्वथेति प्रदुष्यन्ति पुष्यन्ति स्यादितीह ते ॥१६॥
 सर्वथा-नियम-त्यागी यथादृष्ट-मपेक्षकः ।
 स्याच्छब्दस्तावके न्याये नाऽन्येषामात्म-विद्विषाम् ॥१७॥
 अनेकान्तोऽप्यनेकान्तः प्रमाण - नय - साधनः ।
 अनेकान्तः प्रमाणात् ते तदेकान्तोऽर्पितान्यात् ॥१८॥

(अपरवक्त्रं छंदः)

इति निरुपम-युक्ति-शासनः, प्रिय-हित-योग गुणाऽनुशासनः ।
 अरजिन!दम-तीर्थ-नायकस्, त्वमिवसतां प्रतिबोधनायकः ॥१९॥
 मतिगुण-विभवाऽनुरूपतस्, त्वयिवरदाऽऽगम-दृष्टि रूपतः ।
 गुण कृशमपि किञ्चनोदितं, मम भवताद् दुरिताऽसनोदितम् ॥२०॥

॥ श्री भगवदर जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री मल्लिनाथ जिन स्तवनम्

(सान्द्रपदं छंदः) अथवा (श्रीछंदः) अथवा (वनवासिकाछंदः)

यस्य महर्षेः सकल-पदार्थ-, प्रत्यवबोधः समजनि साक्षात् ।
 साऽमर-मर्त्यं जगदपि सर्वं, प्राज्जलि भूत्वा प्रणिपत्तिस्म ॥१॥

यस्य च मूर्तिः कनकमयीव, स्वस्फुरदाऽभा-कृत-परिवेषा ।
 वागपि तत्त्वं कथयितु-कामा, स्यात्पद-पूर्वा रमयति साधून् ॥२ ॥
 यस्य पुरस्ताद् विगलित-माना, न प्रतितीर्थ्या भुवि विवदन्ते ।
 भूरपि रम्या प्रतिपदमासीज्-जात-विकोशाऽम्बुज-मृदु-हासा ॥३ ॥
 यस्य समन्ताज्जन-शिशिरांशोः, शिष्यक-साधु-ग्रह-विभवोऽभूत् ।
 तीर्थमपि स्वं जनन-समुद्र-, त्रासित-सत्वोत्तरण-पथोऽग्रम् ॥४ ॥
 यस्य च शुक्लं परम-तपोऽग्निर्, ध्यानमनन्तं दुरित-मधाक्षीत् ।
 तं जिनसिंहं कृत करणीयं, मल्लि-मशल्यं शरण-मितोऽस्मि ॥५ ॥

॥ श्री मल्लिनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री मुनिसुव्रतनाथ जिन स्तवनम्

(वैतालीय छंदः)

अथिगत-मुनि-सुव्रत-स्थितिर्, मुनि-वृषभो-मुनिसुव्रतोऽनघः ।
 मुनि परिषदि निर्बंभौ भवा, नुडु-परिषत्परिवीत-सोमवत् ॥१ ॥
 परिणत-शिखि-कण्ठ-रागया, कृत-मद-निग्रह-विग्रहाऽभया ।
 तव जिन ! तपसः प्रसूतया, ग्रह-परिवेष-रुचेव शोभितम् ॥२ ॥

शशि-रुचि-शुचि-शुक्ल-लोहितं, सुरभितरं विरजो निजं वपुः ।
 तव शिवमङ्गति विस्मयं यते, यदपि च वाङ्मनसीय-मीहितम् ॥३॥
 स्थिति-जनन-निरोध-लक्षणं, चर-मचरं च जगत् प्रतिक्षणम् ।
 इति जिन ! सकलज्ञ-लाज्जनं, वचन-मिदं वदतां वरस्य ते ॥४॥
 दुरित-मल-कलंकमष्टकं, निरुपम-योगबलेन निर्दहन्,
 अभव-दभव-सौख्यवान् भवान्, भवतु ममाऽपि भवोपशान्तये ॥५॥
 ॥ श्री मुनिसुव्रतनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री नमिनाथ जिन स्तवनम्

(शिखरणी छंदः)

स्तुतिः स्तोतुः साधोः कुशल-परिणामाय स तदा ।
 भवेन्मा वा स्तुत्यः फलमपि ततस्तस्य च सतः ।
 किमेवं स्वाधीन्याज्जगति सुलभे श्रायस-पथे,
 स्तुयान्त्वां विद्वान् सततमभि पूज्यं नमि जिनम् ॥१॥
 त्वया धीमन् ! ब्रह्म-प्रणिधि मनसा जन्म निगलं,
 समूलं निर्भिन्नं त्वमसि विदुषां मोक्ष पदवी ।

त्वयि ज्ञान ज्योति-र्विभव-किरणैर्भास्ति भगवन्,
 न भूवन् खद्योता इव शुचिर-वाक्य मतयः ॥२॥
 विधेयं वार्य चानुभय-मुभयं मिश्रमपि तद्,
 विशेषैः प्रत्येकं नियम विषयैश्चाऽपरिमितैः ।
 सदाऽन्योऽन्यापेक्षैः सकल-भुवन-ज्येष्ठगुरुणा,
 त्वया गीतं तत्त्वं बहुनय विवक्षेतर-वशात् ॥३॥
 अहिंसा भूतानां जगति विदितं ब्रह्म परमं,
 न सा तत्राऽरम्भोऽस्त्यणुरपि च यत्राऽश्रमविधौ ।
 ततस्तत्पिद्धूर्यर्थं परम - करुणो ग्रंथमुभयं,
 भवानेवाऽत्याक्षीनं च विकृत-वेषोपधि-रतः ॥४॥
 वपुर्भूषा-वेष-व्यवधिरहितं शांतकरणं,
 यतस्ते संचेष्टे स्मर-शर-विषाऽऽतंक-विजयम् ।
 विना भीमैः शस्त्रैरदय हृदयाऽमर्ष-विलयं,
 ततस्त्वं निर्मोहः शरणमसि नः शांति निलयः ॥५॥

॥ श्री नमिनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री भगवदरिष्ट नेमि जिन स्तवनम्

(विषमजातावुगदता छंदः)

भगवानृषिः परम-योग-, दहन-हुत-कल्पषेन्धनः ।
ज्ञान-विपुल-किरणैः सकलं, प्रतिबुद्ध्य-बुद्ध-कमलायतेक्षणः ॥१ ॥
हरिवंश केतु - रनवद्य विनय - दम - तीर्थ - नायकः ।
शील-जलधि-रभवो विभव-, स्त्वरिष्ट-नेमि-जिन-कुञ्जरोऽजरः ॥२ ॥
त्रिदशेन्द्र-मौलि-मणि-रत्न-, किरण-विसरोपचुम्बितम् ।
पाद-युगलममलं भवतो, विकसत्कुशेशय-दलाऽरुणोदरम् ॥३ ॥
नख-चन्द्र-रश्मि-कवचाऽति, रुचिर-शिखराङ्गुलि-स्थलम् ।
स्वार्थ-नियत-मनसःसुधियः, प्रणमन्ति मन्त्र-मुखरा-महर्षयः ॥४ ॥
द्युतिमदरथांग - रवि - बिम्ब-, किरण - जटिलांशु - मण्डलः ।
नील - जलद - जलराशि - वपुः, सह बन्धुभिर्गुडकेतुरीश्वरः ॥५ ॥
हलभृच्च ते स्वजन भक्ति-, मुदित-हृदयौ जनेश्वरौ ।
धर्म-विनय-रसिकौ सुतरां, चरणाऽरविन्द-युगलं प्रणेमतुः ॥६ ॥
ककुदं भुवः खचर-योषि, दुषित-शिखरैरलङ्घकृतः ।
मेघ-पटल-परिवीत-तट-, स्तव लक्षणानि लिखितानि वज्रिणा ॥७ ॥

वहतीति तीर्थमृषिभिश्च, सतत मभिगम्यतेऽद्य च ।
 प्रीति-वितत-हृदयैः परितो, भृशमूर्जयन्त इति विश्रुतोऽचलः ॥८ ॥
 बहिरन्तरप्युभयथा च, करण मविधाति नार्थकृत् ।
 नाथ ! युगपद-खिलं च सदा, त्वमिदं तलाऽमलकवद् विवेदिथ ॥९ ॥
 अत एव ते बुधनुतस्य, चरित-गुणमद्भुतोदयं ।
 न्याय-विहित मवधार्य जिने, त्वयि सुप्रसन्न-मनसः स्थिता वयम् ॥१० ॥
 ॥ श्री भगवदरिष्ट नेमि जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री पाश्वनाथ जिन स्तवनम्

(वंशस्थ छंदः)

तमाल-नीलैः सधनुस्तडिदगुणैः, प्रकीर्ण-भीमाऽशनि-वायु-वृष्टिभिः ।
 बलाहकैर्वैरि - वशैरुपदुतो, महामना यो न चचाल योगतः ॥१ ॥
 बृहत्फणा-मण्डल-मण्डपेन यं, स्फुरत्तडित्पिंग - रुचोपसर्गिणम् ।
 जुगूह नागो धरणो धराधरं, विराग-संध्या-तडिदम्बुदो यथा ॥२ ॥
 स्व-योग-निस्त्रिंश-निशात-धारया, निशात्य यो दुर्जय-मोह-विद्विषम् ।
 अवापदाऽर्हन्त्यमचिन्त्यमद्भुतं, त्रिलोक-पूजाऽतिशयाऽस्पदं पदम् ॥३ ॥

यमीश्वरं वीक्ष्य विधूत-कल्पषं, तपोधनास्तेऽपि तथा बुभूषवः ।
 वनौकसः स्व-श्रम-वस्थ्य-बुद्धयः, शमोपदेशं शरणं प्रपेदिरे ॥४॥
 स सत्यविद्यातपसां प्रणायकः, समग्रधीरुग्रकुलाम्बरांशुमान् ।
 मया सदा पाश्वजिनः प्रणम्यते, विलीन-मिथ्या-पथ-दृष्टि-विभ्रमः ॥५॥
 ॥ श्री पाश्वनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः ॥

अथ श्री वीर जिन स्तवनम्

(स्कन्धक छंदः अथवा आर्यागीति छंदः)

कीर्त्या भुवि भासि तया, वीर ! त्वं गुण समुच्छ्रया भासितया ।
 भासोङ्गु-सभाऽसितया, सोम इव व्योमि कुन्द-शोभा-सितया ॥१॥
 तव जिन ! शासन-विभवो, जयति कलावपि गुणानुशासन विभवः ।
 दोष-कशाऽसन-विभवः, स्तुवन्ति चैनं प्रभाऽकृशाऽसन-विभवः ॥२॥
 अनवद्यः स्याद्वादस्तव, दृष्टेष्टाऽविरोधतः स्याद्वादः ।
 इतरो न स्याद्वादो, स द्वितय-विरोधान् मुनीश्वराऽस्याद्वादः ॥३॥
 त्वमसि सुराऽसुर-महितो, ग्रंथिक-सन्त्वाऽशय-प्रणामाऽमहितः ।
 लोकत्रय-परम-हितो-, ज्ञावरणज्योति रुज्ज्वलद्वाम-हितः ॥४॥

सभ्याना-मधिरुचितं, दधासि गुण-भूषणं श्रियाचारु-चितम्।
 मग्नं स्वस्यां रुचितं, जयसि च मृगलाञ्छनं स्व-कान्त्या रुचितम्॥५॥
 त्वं जिन ! गत-मद-माय-स्तव भावानां मुमुक्षु कामद-मायः।
 श्रेयान् श्रीमद्-मायस्-त्वया समादेशि सप्रयाम-दमाऽऽयः॥६॥
 गिरि भित्त्यऽवदानवतः, श्रीमत इव दन्तिनः स्ववदानवतः।
 तत्र शमवादानऽवतो, गतमूर्जित-मपगत-प्रमा-दान-वतः॥७॥
 बहु-गुण सम्पदऽसकलं, परमत-मणि-मधुर-वचन-विन्यास-कलम्।
 नय भक्त्यवतं सकलं, तत्र देव ! मतं समन्तभद्रं सकलम्॥८॥

॥ श्री वीरनाथ जिनेन्द्राय नमो नमः॥

। इति श्री समन्तभद्राचार्य विरचित स्वयंभूस्तोत्रम्।

अनित्यानि शरीराणि, विभयो नैव शास्वतः।
 नित्यं सनिहितो मृत्यु, कर्तव्यो धर्म संग्रह॥

विद्या प्राप्ति मंत्र

बुद्धि देहि यशोदेहि कवित्वं देहि देहि मे।
 मूढत्वं हर मे देवि त्राहि मां शरणागतं॥
 ॐ हीं श्री वद् वद् वाग्वादिनी भगवती सरस्वती हीं नमः

अथ श्री जिनसहस्रनाम स्तोत्रम्

(भगवज्जिनसेनाचार्य कृत्)

(अनुष्टुप् छंद)

स्वयंभुवे नमस्तुभ्य, मुत्पाद्यात्मानमात्मनि ।
स्वात्मनैव तथोद्भूत,-वृत्तयेऽचिन्त्यवृत्तये ॥१ ॥
नमस्ते जगतां पत्ये, लक्ष्मीभर्त्रै नमोऽस्तु ते ।
विदांवर नमस्तुभ्यं, नमस्ते वदतांवर ॥२ ॥
कामशत्रुहणं देव, मामनन्ति मनीषिणः ।
त्वामानमन्सुरेण्मौलि-भा, - मालाऽभ्यर्चितक्रमम् ॥३ ॥
ध्यान-दुघण-निर्भिन्न, घन घाति महातरुः ।
अनन्त-भव-सन्तान, जयादासीदनन्तजित् ॥४ ॥
त्रैलोक्य-निर्जयावाप्त-दुर्दर्पमतिदुर्जयम् ।
मृत्युराजं विजित्यासीज्, जिन ! मृत्युंजयो भवान् ॥५ ॥
विधूताशेष-संसार-बन्धनो भव्यबान्धवः ।
त्रिपुराऽरिस्त्वमेवासि, जन्म मृत्यु-जराऽन्तकृत ॥६ ॥
त्रिकाल-विषयाऽशेष-तत्त्व भेदात् त्रिधोत्थितम् ।
केवलाख्यं दधच्चक्षुस्, त्रिनेत्रोऽसि त्वमीशितः ॥७ ॥

त्वामन्धकाऽन्तकं प्राहु, मौहान्धाऽसुर-मर्दनात्
 अद्भूते नारयो यस्मादर्थनारीश्वरोऽस्यतः ॥८ ॥
 शिवः शिवपदाध्यासाद्, दुरिताऽरि-हरो हरः ।
 शंकरः कृतशं लोके, संभवस्त्वं भवं-सुखे ॥९ ॥
 वृषभोऽसि जगज्ज्येष्ठः पुरुः पुरु गुणोदयैः ।
 नाभेयो नाभि-सम्भूतेरिक्षाकु कुल-नन्दनः ॥१० ॥
 त्वयेकः पुरुषस्कन्धस्, त्वं द्वे लोकस्य लोचने
 त्वंत्रिधा बुद्ध-सन्मार्गस्त्रिज्ञस्त्रिज्ञान-धारकः ॥११ ॥
 चतुः शरण-मांगल्य-मूर्त्तिस्त्वं चतुरस्त्रधीः ।
 पञ्च-ब्रह्मयो देव, पावनस्त्वं पुनीहि माम् ॥१२ ॥
 स्वर्गाऽवतारिणे तुभ्यं, सद्योजातात्मने नमः ।
 जन्माभिषेक वामाय, वामदेव नमोऽस्तु ते ॥१३ ॥
 सन्निष्कान्तावधोराय, पदं परम मीयुषे ।
 केवल ज्ञान-संसिद्धा-वीशानाय नमोऽस्तु ते ॥१४ ॥
 पुरस्तत्पुरुषत्वेन विमुक्त यदभाजिने ।
 नमस्तत्पुरुषाऽवस्थां भाविनीं तेऽद्य विभ्रते ॥१५ ॥
 ज्ञानावरण-निर्हासान् नमस्तेऽनन्त चक्षुषे ।
 दर्शनावरणोच्छेदान्, नमस्ते विश्वदृश्वने ॥१६ ॥

नमो दर्शनमोहघ्ने, क्षायिकाऽमलदृष्टये ।
नमश्चारित्र मोहघ्ने, विरागाय महौजसे ॥१७॥

नमस्तेऽनन्त वीर्याय, नमोऽनन्त सुखात्मने ।
नमस्तेऽनन्त लोकाय, लोकालोक-विलोकिने ॥१८॥

नमस्तेऽनन्तदानाय, नमस्तेऽनन्तलब्धये ।
नमस्तेऽनन्तं भोगाय, नमोऽनन्तोपभोगिने ॥१९॥

नमः परमयोगाय, नमस्तुभ्य-मयोनये
नमः परमपूताय, नमस्ते परमर्षये ॥२०॥

नमः परम विद्याय, नमः पर-मतच्छिदे ।
नमः परम-तत्त्वाय, नमस्ते परमात्मने ॥२१॥

नमः परम-रूपाय, नमः परम-तेजसे ।
नमः परम-मार्गाय, नमस्ते परमेष्ठिने ॥२२॥

परमद्विजुषे धाम्ने, परमज्योतिषे नमः ।
नमः पारेतमः प्राप्तधाम्ने, परतराऽऽत्मने ॥२३॥

नमः क्षीणकलंकाय, क्षीणबन्ध! नमोऽस्तु ते ।
नमस्ते क्षीण मोहाय, क्षीणदोषाय ते नमः ॥२४॥

नमः सुगतये तुभ्यं, शोभनां गति मीयुषे ।
नमस्तेऽतीन्द्रिय-ज्ञान, सुखायाऽनिन्द्रियात्मने ॥२५॥

काय-बन्धन-निर्मोक्षा-दक्षायाय नमोऽस्तुते ।
नमस्तुभ्यमयोगाय, योगिनामधि योगिने ॥२६॥

अवेदाय नमस्तुभ्य-मकषायाय ते नमः ।
नमः परम-योगीन्द्र, वन्दिताङ्गिद्घद्यायते ॥२७॥

नमः परम-विज्ञान ! नमः परम-संयम ।
नमः परमदृग्दृष्ट, परमार्थाय ते नमः ॥२८॥

नमस्तुभ्यमलेश्याय, शुक्ललेश्यांशक-स्पृशे ।
नमो भव्येतराऽवस्था-व्यतीताय विमोक्षिणे ॥२९॥

संज्ञयसंज्ञिद्वयावस्था-व्यतिरिक्ताऽमलात्मने ।
नमस्ते वीतसंज्ञाय, नमः क्षायिकदृष्टये ॥३०॥

अनाहाराय तृप्ताय, नमः परमभाजुषे ।
व्यतीताऽशेषदोषाय, भवाब्ध्यः पारमीयुषे ॥३१॥

अजराय नमस्तुभ्यं, नमस्तेवीतजन्मने
अमृत्यवे नमस्तुभ्य-मचलायाऽक्षरात्मने ॥३२॥

अलमास्तां गुणस्तोत्र-मनन्तास्तावकागुणाः
त्वां नामस्मृति मात्रेण, पर्युपासिसिषामहे ॥३३॥

एवं स्तुत्वा जिनं देवं, भक्त्या परमया सुधीः ।
पठेदष्टोत्तरं नामां, सहस्रं पाप शान्तये ॥३४॥

॥ इति प्रस्तावना ॥

प्रसिद्धाऽष्टसहस्रे-द्व लक्षणं त्वां गिरांपतिम् ।
 नाम्नामष्ट सहस्रेण, तोष्टुमोऽभीष्टसिद्धये ॥१ ॥
 श्रीमान् स्वयम्भूर्वृषभः, शाम्भवः शाम्भुरात्मभूः ।
 स्वयंप्रभः प्रभुर्भौक्ता, विश्वभूरपुनर्भवः ॥२ ॥
 विश्वात्मा विश्व लोकेशो, विश्वतश्चक्षुरक्षरः ।
 विश्वविद् विश्वविद्येशो, विश्वयोनिरनश्वरः ॥३ ॥
 विश्वदृश्वा विभुर्धाता, विश्वेशो विश्वलोचनः ।
 विश्वव्यापी विधिर्वेदाः, शाश्वतो विश्वतोमुखः ॥४ ॥
 विश्वकर्मा जगज्ज्येष्ठो, विश्वमूर्तिर्जिनेश्वरः ।
 विश्वदृग् विश्वभूतेशो, विश्व ज्योतिरनीश्वरः ॥५ ॥
 जिनो जिष्णुरमेयात्मा, विश्वरीशो जगत्पतिः
 अनन्तजिदचिन्त्यात्मा, भव्य बन्धुरऽबन्धनः ॥६ ॥
 युगादि पुरुषो ब्रह्मा, पञ्च ब्रह्मयः शिवः
 परः परतरः सूक्ष्मः, परमेष्ठी सनातनः ॥७ ॥
 स्वयं ज्योतिरजोऽजन्मा, ब्रह्मयोनिरऽयोनिजः ।
 मोहारिविजयी जेता, धर्मचक्री दयाध्वजः ॥८ ॥
 प्रशान्तारिरनन्तात्मा, योगी योगीश्वराऽर्चितः ।
 ब्रह्मविद् ब्रह्मतत्त्वज्ञो, ब्रह्मोद्या विद्यतीश्वरः ॥९ ॥

शुद्धो बुद्धः प्रबुद्धात्मा, सिद्धार्थः सिद्धशासनः ।
 सिद्धः सिद्धान्तविद् ध्येयः, सिद्धसाध्यो जगद्धितः ॥१० ॥
 सहिष्णुरच्युतोऽनन्तः, प्रभविष्णुर्भवोदभवः ।
 प्रभूष्णुरजरोऽजर्यो, भ्राजिष्णुर्धीश्वरोऽव्ययः ॥११ ॥
 विभावसुरसम्भूष्णः, स्वयम्भूष्णः पुरातनः ।
 परमात्मा परं ज्योतिस्, त्रिजगत्परमेश्वरः ॥१२ ॥

॥ इति श्री मदादिशतम् ॥१ ॥

दिव्यभाषापतिर्दिव्यः पूतवाक्पूत शासनः ।
 पूतात्मा परमज्योतिर्धर्माध्यक्षो दमीश्वरः ॥१ ॥
 श्रीपतिर्भगवानर्हन्नरजा विरजाः शुचिः
 तीर्थकृत् केवलीशानः पूजार्हः स्नातकोऽमलः ॥२ ॥
 अनन्तदीप्तिर्ज्ञानात्मा स्वयंबुद्धः प्रजापतिः ।
 मुक्तः शक्तो निराबाधो निष्कलो भुवनेश्वरः ॥३ ॥
 निरञ्जनो जगज्ज्योतिर्-निरुक्तोक्तिर्निरामयः ।
 अचलस्थितिरक्षोभ्यः कूटस्थः स्थाणुरक्षयः ॥४ ॥
 अग्रणीर्गमणीर्नेता प्रणेता न्यायशास्त्रकृत
 शास्ता धर्मपतिर्धर्म्यो धर्मात्मा धर्मतीर्थकृत ॥५ ॥

वृषध्वजो वृषाधीशो वृषकेतुवृषायुधः ।
 वृषो वृषपतिर्भर्ता वृषभांको वृषोद्भवः ॥६ ॥
 हिरण्यनाभिर्भूतात्मा भूतभृद् भूत भावनः ।
 प्रभवो विभवो भास्वान् भवो भावो भवान्तकः ॥७ ॥
 हिरण्यगर्भः श्रीगर्भः प्रभूतविभवोद्भवः ।
 स्वयंप्रभुः प्रभूतात्मा भूतनाथो जगत्प्रभुः ॥८ ॥
 सर्वादिः सर्वदृक् सार्वः सर्वज्ञः सर्वदर्शनः
 सर्वात्मा सर्वलोकेशः सर्ववित् सर्वलोकजित् ॥९ ॥
 सुगतिः सुश्रुतः सुश्रुत् सुवाक् सूरीर्बहुश्रुतः ।
 विश्रुतो विश्वतः पादो विश्वशीर्षः शुचिश्रवाः ॥१० ॥
 सहस्रशीर्षः क्षेत्रज्ञः सहस्राक्षः सहस्रपात् ।
 भूत भव्यभवद्भर्ता विश्वविद्या महेश्वरः ॥११ ॥

॥ इति दिव्यादिशतम् ॥२ ॥

स्थविष्ठ स्थविरो ज्येष्ठः पृष्ठः प्रेष्ठो वरिष्ठधीः ।
 स्थेष्ठो गरिष्ठो बंहिष्ठः श्रेष्ठोऽणिष्ठो गरिष्ठगीः ॥१ ॥
 विश्वभृद् विश्वसृद् विश्वेड विश्वभुग् विश्व नायकः ।
 विश्वाशीर्विश्वरूपात्मा विश्वजिद्विजितान्तकः ॥२ ॥

विभवो विभयो वीरो विशेषो को विजरो जरन् ।
 विरागो विरतोऽसंगो विविक्तो वीत मत्सरः ॥३ ॥
 विनेयजनताबन्धुर् विलीना शेष कल्मषः ।
 वियोगो योगविद् विद्वान्, विधाता सुविधिः सुधीः ॥४ ॥
 क्षान्तिभावपृथ्वीमूर्तिः, शान्तिभाक् सलिलात्मकः ।
 वायुमूर्ति-रसंगात्मा - वह्नि - मूर्ति-रथर्मधूक् ॥५ ॥
 सुयज्वा यजमानात्मा सुत्वा सूत्रामपूजितः ।
 ऋत्विग्यज्ञपतिर्यज्ञो यज्ञांग-ममृतं हविः ॥६ ॥
 व्योममूर्ति-रमूर्तात्मा निर्लेपो निर्मलोऽचलः ।
 सोममूर्तिः सुसौम्यात्मा सूर्यमूर्तिर्महाप्रभः ॥७ ॥
 मन्त्रविन्मन्त्रकृन्मन्त्री मन्त्रमूर्तिरनन्तगः ।
 स्वतन्त्रस्तन्त्रकृत्स्वान्तः कृतान्तान्तः कृतान्तकृत् ॥८ ॥
 कृती कृतार्थः सत्कृत्यः कृतकृत्यः कृतक्रतुः ।
 नित्यो मृत्युञ्जयो मृत्युरमृतात्मा अमृतोद्भवः ॥९ ॥
 ब्रह्मनिष्ठः परंब्रह्म ब्रह्मात्मा ब्रह्मसम्भवः ।
 महाब्रह्मपतिर्ब्रह्मेऽ महाब्रह्मपदेश्वरः ॥१० ॥
 सुप्रसन्नः प्रसन्नात्मा ज्ञानर्थदमप्रभुः ।
 प्रशान्तात्मा प्रशान्तात्मा पुराण पुरुषोत्तमः ॥११ ॥

॥ इति स्थविष्टादिशतम् ॥३ ॥

महाऽशोक ध्वजोऽशोकः कः स्वस्ता पद्मविष्टरः ।
पद्मेशः पद्मसम्भूतिः पद्मनाभिरनुत्तरः ॥१ ॥
पद्मयोनिर्जगद्योनिरित्यः स्तुत्यः स्तुतीश्वरः ।
स्त्वनाहौं हृषीकेशो जितजेयः कृतक्रियः ॥२ ॥
गणाधिपो गणञ्ज्येष्ठो गण्यः पुण्यो गणाग्रणीः ।
गुणाकरो गुणाभोधिर्गुणज्ञो गुणनायकः ॥३ ॥
गुणादरी गुणोच्छेदी निर्गुणः पुण्यगीर्गुणः ।
शरण्यः पुण्यवाक्पूतो वरेण्यः पुण्यनायकः ॥४ ॥
अगण्यः पुण्यधीर्गुण्यः पुण्यकृत्पुण्यशासनः ।
धर्मारामो गुणग्रामः पुण्यापुण्य-निरोधकः ॥५ ॥
पापापेतो विपापात्मा विपाप्मा वीत कल्मषः ।
निर्द्वन्द्वो निर्मदः शान्तो निर्मोहो निरुपद्रवः ॥६ ॥
निर्निमेषो निराहारो निष्क्रियो निरुपप्लवः ।
निष्कलंको निरस्तैना निर्धूतागा निरास्त्रवः ॥७ ॥
विशालो विपुलञ्योतिरतुलोऽचिन्त्य वैभवः ।
सुसंवृतः सुगुप्तात्मा सुभृत् सुनयतत्त्ववित् ॥८ ॥
एकविद्यो महाविद्यो मुनिः परिवृढः पतिः ।
धीशो विद्यानिधिः साक्षी विनेता विहतान्तकः ॥९ ॥

पिता पितामहः पाता पवित्रः पावनो गतिः ।
 त्राता भिषग्वरो वर्यो वरदः परमः पुमान् ॥१० ॥
 कविः पुराणपुरुषो वर्षीयान्-वृषभः पुरुः ।
 प्रतिष्ठा प्रसवो हेतुर्भुवनैकं पितामहः ॥११ ॥

॥ इति महाशोकध्वजादिशतम् ॥४ ॥

श्रीवृक्षलक्षणः श्लक्षणो लक्षण्यः शुभलक्षणः ।
 निरक्षः पुण्डरीकाक्षः पुष्कलः पुष्करेक्षणः ॥१ ॥
 सिद्धिदः सिद्ध संकल्पः सिद्धात्मा सिद्ध साधनः ।
 बुद्ध बोध्यो महाबोधिर्-वर्धमानो महर्घिर्कः ॥२ ॥
 वेदांगो वेदविद् वेद्यो जातसूपो विदांवरः ।
 वेदवेद्यः स्वसंवेद्यो विवेदो वदतांवरः ॥३ ॥
 अनादि निधनोऽव्यक्तो-व्यक्त-वाग्व्यक्त शासनः ।
 युगादिकृद् युगाधारो युगादिर्जगदादिजः ॥४ ॥
 अतीन्द्रोऽतीन्द्रियो धीन्द्रो, महेन्द्रोऽतीन्द्रियार्थदृक् ।
 अनिन्द्रियोऽहमिन्द्राच्यो, महेन्द्रमहितो महान् ॥५ ॥
 उद्भवः कारणं कर्ता, पारगो भवतारकः ।
 अगाह्यो गहनं गुह्यं परार्थः परमेश्वरः ॥६ ॥

अनन्तर्द्धरमेयर्द्ध-रचिन्त्यर्द्धः समग्रधीः
 प्राग्रथः प्राग्रहरोऽभ्यग्रः प्रत्यग्रोऽग्र्योऽग्रिमोऽग्रजः ॥७ ॥
 महातपा महातेजा महोदकर्णे महोदयः ।
 महायशा महाधामा महासत्त्वो महाधृतिः ॥८ ॥
 महाधैर्यो महावीर्यो महासंपन्महाबलः ।
 महाशक्तिर्महाज्योतिर्-महाभूतिर्महाद्युतिः ॥९ ॥
 महामतिर्महानीतिर्-महाक्षान्तिर्महादयः ।
 महाप्राज्ञो महाभागो महानन्दो महाकविः ॥१० ॥
 महामहा महाकीर्तिर्-महाकान्तिर्महावपुः ।
 महादानो महाज्ञानो महायोगो महागुणः ॥११ ॥
 महामहपतिः प्राप्त महाकल्याणपञ्चकः ।
 महाप्रभुर्महाप्रातिहार्या-धीशो महेश्वरः ॥१२ ॥
 ॥ इति श्री वृक्षादिशतम् ॥५ ॥

महामुनिर्महामौनी महाध्यानी महादमः ।
 महाक्षमो महाशीलो महायज्ञो महामखः ॥१ ॥
 महाब्रतपतिर्मह्यो महाकान्ति धरोऽधिपः ।
 महामैत्री महामेयो महोपायो महोमयः ॥२ ॥

महाकारुणिको मन्ता महामन्त्रो महायतिः ।
महानादो महाघोषो महेज्यो महसांपतिः ॥३॥
महाध्वर धरो धुर्यो महौदार्यो महिष्ठ वाक् ।
महात्मा महसांधाम महर्षिर्महितोदयः ॥४॥
महाक्लेशांकुशः शूरो महाभूतपतिर्गुरुः ।
महापराक्रमोऽनन्तो महाक्रोधरिपुर्वशी ॥५॥
महाभवाब्धिसंतारीर-महामोहाऽद्रिसूदनः ।
महागुणाकरः क्षान्तो महायोगीश्वरः शमी ॥६॥
महाध्यानपतिधर्याता महाधर्मा महाब्रतः ।
महाकर्मारिहाऽमज्ञो महादेवो महेशिता ॥७॥
सर्वक्लेशापहः साधुः सर्वदोषहरो हरः ।
असंख्येयोऽप्रमेयात्मा शमात्मा प्रशमाकरः ॥८॥
सर्वयोगीश्वरोऽचिन्त्यः श्रुतात्मा विष्टरश्रवाः ।
दान्तात्मा दमतीर्थेशो योगात्मा ज्ञानसर्वगः ॥९॥
प्रधानमात्मा प्रकृतिः परमः परमोदयः ।
प्रक्षीणबन्धः कामारिः क्षेम कृत्क्षेम शासनः ॥१०॥
प्रणवः प्रणयः प्राणः प्राणदः प्रणतेश्वरः ।
प्रमाणं प्राणिधिर्दक्षो दक्षिणोऽध्वर्यु-रध्वरः ॥११॥

आनन्दो नन्दनो नन्दो, वन्द्योऽनिन्द्योऽभिनन्दनः ।
कामहा कामदः काम्यः, कामधेनुररिज्जयः ॥१२ ॥

॥ इति महामुन्यादिशतम् ॥६ ॥

असंस्कृतसुसंस्कारः प्राकृतो वैकृतान्तकृत् ।
अन्तकृत्कान्तगुः कान्तश्चिन्तामणिरभीष्टदः ॥१ ॥
अजितो जितकामारि-रमितोऽमित शासनः ।
जितक्रोधो जितामित्रो जितक्लेशो जितान्तकः ॥२ ॥
जिनेन्द्रः परमानन्दो मुनीन्द्रो दुन्दुभिस्वनः ।
महेन्द्रवन्द्यो योगीन्द्रो यतीन्द्रो नाभिनन्दनः ॥३ ॥
नाभेयो नाभिजोऽजातः सुव्रतो मनुरुत्तमः ।
अभेद्योऽनत्ययोऽनाश्वा-नधिकोऽधिगुरुः सुधी ॥४ ॥
सुमेधा विक्रमी स्वामी दुराधर्षो निरुत्सुकः ।
विशिष्टः शिष्टभुक्शिष्टः प्रत्ययः कामनोऽनघः ॥५ ॥
क्षेमी क्षेमंकरोऽक्षय्यः क्षेमधर्मपतिः क्षमी ।
अग्राहो ज्ञाननिग्राहो ध्यान गम्योनिरुत्तरः ॥६ ॥
सुकृती धातुरिज्यार्हः सुनयश्चतुराननः ।
श्रीनिवासश्चतुर्वक्त्रश्-चतुरास्यश्चतुर्मुखः ॥७ ॥

सत्यात्मा सत्यविज्ञानः सत्य वाक्सत्यशासनः ।
 सत्याशीः सत्य सन्धानः सत्यः सत्य परायणः ॥८ ॥
 स्थेयान्स्थवीयान्-नेदीयान्दवीयान् दूरदर्शनः ।
 अणोर-णीयान-नणुर्गुरुराद्यो गरीयसाम् ॥९ ॥
 सदायोगः सदाभोगः सदातृप्तः सदाशिवः ।
 सदागतिः सदासौख्यः सदाविद्यः सदोदयः ॥१० ॥
 सुधोषः सुमुखः सौम्यः सुखदः सुहितः सुहृत ।
 सुगुप्तो गुप्तिभृद् गोप्ता लोकाध्यक्षो दमीश्वरः ॥११ ॥

॥ इति असंस्कृतादिशतम् ॥७ ॥

बृहन्बृहस्पतिवर्गमी वाचस्पति रुदारधीः ।
 मनीषी धिषणो धीमाज्-छेमुषीशो गिरांपतिः ॥१ ॥
 नैकरूपो नयोत्तुंगो नैकात्मा नैकधर्मकृतः ।
 अविज्ञेयोऽप्रतकर्यात्मा कृतज्ञः कृतलक्षणः ॥२ ॥
 ज्ञानगर्भो दयागर्भो रत्नगर्भः प्रभास्वरः ।
 पद्मगर्भो जगद्गर्भो हेमगर्भः सुदर्शनः ॥३ ॥
 लक्ष्मीवांस्त्रिदशाध्यक्षो दृढीयानिन ईशिता ।
 मनोहारो मनोज्ञांगो धीरो गम्भीर शासनः ॥४ ॥

धर्मयूपो दयायागो धर्मनेमिर्मुनीश्वरः ।
 धर्मचक्रायुधो देवः कर्महा धर्मघोषणः ॥५ ॥
 अमोघवाग-उमोघाज्ञो निर्मलोऽमोघशासनः ।
 सुरूपः सुभगस्त्यागी समयज्ञः समाहितः ॥६ ॥
 सुस्थितः स्वास्थ्यभाक्ष्वस्थो नीरजस्कोनिरुद्धवः ।
 अलेपो निष्कलंकात्मा वीतरागो गतस्पृहः ॥७ ॥
 वश्येन्द्रियो विमुक्तात्मा निःसपलोजितेन्द्रियः ।
 प्रशान्तोऽनन्तधामर्षि-मंगलं मलहानघः ॥८ ॥
 अनीटूगुपमाभूतो दिष्टिर्देवमगोचरः ।
 अमूर्तो मूर्तिमानेको नैको नानैकतत्त्वदृक् ॥९ ॥
 अध्यात्मगम्योऽगम्यात्मा योगविद्योगिवन्दितः ।
 सर्वत्रगः सदाभावी त्रिकाल विषयार्थदृक् ॥१० ॥
 शंकरः शंवदो दान्तो दमी क्षान्ति परायणः ।
 अधिपः परमानन्दः परात्मज्ञः परात्परः ॥११ ॥
 त्रिजगद्वल्लभोऽभ्यर्च्यस्-त्रिजगन्मंगलोदयः ।
 त्रिजगत्पतिपूज्याडिग्रस्-त्रिलोकाग्रशिखामणिः ॥१२ ॥

॥ इति बृहदादिशतम् ॥८ ॥

त्रिकालदर्शीं लोकेशो लोकधाता दृढ़व्रतः
 सर्वलोकातिगः पूज्यः सर्वलौकेक सारथिः ॥१ ॥
 पुराणः पुरुषः पूर्वः कृतपूर्वांगविस्तरः ।
 आदिदेवः पुराणाद्यः पुरुदेवोऽधिदेवता ॥२ ॥
 युगमुख्यो युगज्येष्ठो युगादिस्थिति देशकः ।
 कल्याणवर्णः कल्याणः कल्यः कल्याणलक्षणः ॥३ ॥
 कल्याणप्रकृतिर्दीप्त कल्याणात्मा विकल्पः ।
 विकलंकः कलातीतः कलिलघः कलाधरः ॥४ ॥
 देवदेवो जगन्नाथो जगदबन्धुर्जगद्विभुः ।
 जगद्वितैषी लोकजः सर्वगो जगदग्रजः ॥५ ॥
 चराचर गुरुर्गोप्यो गूढात्मा गूढगोचरः ।
 सद्योजातः प्रकाशात्मा ज्वलज्ज्वलनसप्रभः ॥६ ॥
 आदित्यवर्णो भर्माभः सुप्रभः कनकप्रभः ।
 सुवर्णवर्णो रुक्माभः सूर्यकोटि समप्रभः ॥७ ॥
 तपनीयनिभस्तुंगो बालार्काभोऽनलप्रभः ।
 सन्ध्याभ्रबभ्रुहेमाभस्-तप्तचामीकरच्छविः ॥८ ॥
 निष्टप्तकनकच्छायः कनत्काञ्चनसन्निभः ।
 हिरण्यवर्णः स्वर्णाभः शातकुम्भनिभप्रभः ॥९ ॥

द्वृम्नाभो जातरूपाभस्-तप्तजाम्बूनदद्युतिः ।
 सुधौतकलधौतश्रीः प्रदीप्तो हाटकद्युतिः ॥१० ॥
 शिष्टेष्टः पुष्टिदः पुष्टः स्पष्टः स्पष्टाक्षरः क्षमः ।
 शत्रुघ्नोऽप्रतिघोऽमोघः प्रशास्ता शासिता स्वभूः ॥११ ॥
 शान्तिनिष्ठो मुनिज्येष्ठः शिवतातिः शिवप्रदः ।
 शान्तिप्रदः शान्तिकृच्छान्तिः कान्तिमान्कामितप्रदः ॥१२ ॥
 श्रेयोनिधिरधिष्ठान-मप्रतिष्ठः प्रतिष्ठितः ।
 सुस्थिरः स्थावरः स्थाणु प्रथीयान्प्रथितः पृथु ॥१३ ॥

॥ इति त्रिकाल दर्श्यादिशतम् ॥९ ॥

दिग्वासा वातरशनो निर्गन्थेशो निरम्बरः ।
 निष्कञ्चनो निराशंसो ज्ञानचक्षुरमोमुहः ॥१ ॥
 तेजोराशि-रनन्तौज-ज्ञानाव्यः शीलसागरः ।
 तेजोमयोऽमित ज्योतिज्योति मूर्तिस्-तमोपहः ॥२ ॥
 जगच्चूडामणिर्दीप्तः शंवान्विघ्नविनायकः ।
 कलिघ्नः कर्मशत्रुघ्नो लोकालोकप्रकाशकः ॥३ ॥
 अनिद्रालुरतन्द्रालुर-जागरुकः प्रभामयः ।
 लक्ष्मीपतिर्जगज्ज्योतिर-धर्मराजः प्रजाहितः ॥४ ॥

मुमुक्षुर्बन्ध-मोक्षज्ञो जिताक्षो जितमन्मथः ।
 प्रशान्तरसशैलूणो भव्य पेटकनायकः ॥५ ॥
 मूलकर्त्ताऽखिलज्योतिर्-मलघो मूलकारणः ।
 आप्तो वागीश्वरः श्रेयाज्-छाय सोक्तिर्निरुक्तवाक् ॥६ ॥
 प्रवक्ता वचसामीशो मारजिद्विश्वभाववित् ।
 सुतनुस्तनुनिर्मुक्तः सुगतो हतदुर्नयः ॥७ ॥
 श्रीशः श्रीश्रित पादाङ्गो वीतभीरभयंकरः ।
 उत्सन्नदोषो निर्विघ्नो निश्चलो लोकवत्सलः ॥८ ॥
 लोकोत्तरो लोकपतिर्-लोक चक्षु-रपारधीः ।
 धीरधीर्बुद्धसन्मार्गः शुद्धः सूनृतपूतवाक् ॥९ ॥
 प्रज्ञा पारमितः प्राज्ञो यतिर्नियमितेन्द्रियः ।
 भदन्तो भद्रकृद्भद्रः कल्पवृक्षो वरप्रदः ॥१० ॥
 समुन्मूलितकर्मारि: कर्मकाष्ठाऽशुशुक्षणिः ।
 कर्मण्यः कर्मठः प्रांशुर्-हेयादेयविचक्षणः ॥११ ॥
 अनन्तशक्तिरच्छेद्यस्-त्रिपुरारिस्त्रिलोचनः ।
 त्रिनेत्रस्त्र्यम्बकस्त्र्यक्षः केवलज्ञानवीक्षणः ॥१२ ॥
 समन्तभद्रः शान्तारिर्-धर्मचार्यो दयानिधिः ।
 सूक्ष्मदर्शी जितानंग कृपालुर्धमदेशकः ॥१३ ॥

शुभमयुः सुखसादभूतः, पुण्यराशिरनामयः।
धर्मपालो जगत्पालो, धर्मसाम्राज्यनायकः ॥१४॥

॥ इति दिग्वासाद्यष्टोत्तर शतम् ॥१०॥

धाम्नांपते तवामूनि नामान्यागमकोविदैः।
समुच्चितान्यनुध्यायन्-पुमान्यूत स्मृतिर्भवेत् ॥१॥
गोचरोऽपि गिरामासां त्वमवाग्गोचरो मतः।
स्तोता तथाप्यसन्दिग्धं त्वत्तोऽभीष्ट फलं भजेत् ॥२॥
त्वमतोऽसि जगद्बन्धुस्-त्वमतोऽसि जगद्भिषक्।
त्वमतोऽसि जगद्वाता त्वमतोऽसि जगद्वितः ॥३॥
त्वमेकं जगतां ज्योतिस्-त्वं द्विरूपोपयोगभाक्।
त्वं त्रिरूपैकमुक्त्यंगः स्वोत्थानन्तचतुष्टयः ॥४॥
त्वं पञ्चब्रह्मतत्त्वात्मा पञ्चकल्याण नायकः।
षड्भेद भावतत्त्वज्ञस्-त्वं सप्तनय संग्रहः ॥५॥
दिव्याष्टगुणमूर्तिस्त्वं नवकेवललब्धिकः।
दशावतारनिर्धार्यो मां पाहि परमेश्वरः ॥६॥
युस्मन्नामावलीदृव्या विलसत्स्तोत्र मालया।
भवन्तं वरिवस्यामः प्रसीदानुगृहाण नः ॥७॥

इदं स्तोत्रमनुसृत्य पूतो भवति भास्त्रिकः।
 यः संपाठं पठत्येनं स स्यात्कल्याण भाजनम्॥८॥
 ततः सदेदं पुण्यार्थी पुमान्पठति पुण्यधीः।
 पौरुहूतीं श्रियं प्राप्तुं परमामभिलाषुकः॥९॥
 स्तुत्वेति मघवा देवं चराचर जगदगुरुम्।
 ततस्तीर्थविहारस्य व्यथात्प्रस्तावनामिमाम्॥१०॥
 स्तुतिः पुण्य गुणोत्कीर्तिः स्तोता भव्यः प्रसन्नधी।
 निष्ठितार्थो भवांस्तुत्यः फलं नैश्रेयसं सुखम्॥११॥

(शार्दूल विक्रीडित छंद)

यः स्तुत्यो जगतां त्रयस्य न पुनः स्तोता स्वयं कस्यचित्,
 ध्येयो योगिजनस्य यश्च नितरां ध्यातास्वयं- कस्यचित्।
 यो-नेन्तृन् नयते नमस्कृतिमलं नन्तव्य-पक्षेक्षणः,
 स श्रीमान् जगतां त्रयस्य य गुरुर्देवः पुरुः पावनः॥१२॥
 तं देवं त्रिदशाधिपार्चितपदं धातिक्षयानन्तरं,
 प्रोत्थानन्तचतुष्टयं जिनमिमं भव्याब्जिनीनामिनम्।
 मानस्तम्भ विलोकनानन्त् जगन्-मान्यं त्रिलोकीपतिं,
 प्राप्ताचिन्त्यबहिर्विभूतिमनघं भक्तया प्रवन्दामहे॥१३॥

॥ इति भगवज्जिनसहस्रनामस्तोत्रं ॥

उवसग्गहरं स्तोत्रत्

पाठ करने के पहले सात बार बोलें

“श्री भद्रबाहुप्रसादात् एष योगः फलतु”

उवसग्गहरं पासं-पासं वंदामि कम्मघण मुक्कं ।
 विसहर-विस-निनासं मंगल कल्लाण आवासं ॥१॥
 विसहर फुलिंगमंतं कण्ठे धारेदि जो सया मणुओ ।
 तस्म गह रोय मारी दुट्ठ जरा जंति उवसामं ॥२॥
 चिढ्ठु दूरे मंतो तुज्ज्ञ पणामो वि बहुफलो होदी ।
 नर तिरिएसु वि जीवा पावंति न दुक्ख दोगच्चं ॥३॥
 तुह सम्मते लङ्घे चिंतामणि कप्पपावय सरिसे ।
 पावंति अविग्धेण जीवा अयरामरं ठाणं ॥४॥
 इह संथुअदो महायश! भत्तिब्भर णिब्भेरेण हिदयेण ।
 ता देव! दिज्ज बोहिं भवे भवे पास! जिणचंदं! ॥५॥
 ॐ अमरतरु-कामधेणु-चिंतामणि-कामकुंभमादिया ।
 सिरि-पासणाह-सेवागगहणे सव्वे वि दासत्तं ॥६॥
 उवसग्गहर त्थोत्तं, कादूणं जेण संघकल्लाणं ।
 करुणायरेण विहिदं, स भद्रबाहु गुरु जयदु ॥७॥
 ॐ हीं श्रीं ऐं तुह दंसणेण सामिय, पणासेइ रोग सोग दोहगं ।
 कप्पतरुमिव जायइ, ॐ तुह दंसणेण समफल हेउ स्वाहा ॥

ॐहां ह्रीं हूँ ह्रीं हः श्रीं ह्रीं कलिकुण्ड दण्ड स्वामिन् ।
 सर्वं रक्षाधिपतये ममरक्षां कुरुकुरु स्वाहा ॥

अथ श्री वज्रपंजर स्तोत्र

परमेष्ठी नमस्कारं, सारं नवपदात्मकं ।
 आत्मरक्षाकरं मंत्रं, पंजरं सस्मराम्यहं ॥१ ॥
 ॐ णमो अरिहंताणं, शिरस्कंधं शिरसंस्थितम् ।
 ॐ णमो सिद्धाणं, मुखे मुख पटंवरम् ॥२ ॥
 ॐ णमो आयरियाणं, अंग रक्षाति सायिणीम् ।
 ॐ णमो उवज्ञायाणं, आयुधं हस्तयोर्दृढम् ॥३ ॥
 ॐ णमोलोएसव्वसाहूणं, मोचके पादयोः शुभे ।
 एसो पंच णमोयारो, शिववज्रमयी तले ॥४ ॥
 सव्वपावप्पणासणो, शिवज्ञो वज्रमयो मही ।
 मंगलाणं च सव्वेसिं, वीतरागादि खातका ॥५ ॥
 स्वाहा पंच पदं ज्ञेयं, पद्मं हवइ मंगलम् ।
 वज्रो परिवज्रमयं ज्ञेयं, विधानं देह रक्षणे ॥६ ॥
 महाप्रभाव रक्षेयं, क्षुद्रोपद्रव नाशिनी ।
 परमेष्ठि पदोद्धुत्ता, कथितापूर्वं सूरिभिः ॥७ ॥
 यश्चैवं कुरुते रक्षा, परमेष्ठि पदैः सदा ।
 तस्य तस्माद् भयं व्याधि-राधि-श्चापि कदापि न ॥८ ॥
 ॥ इति वज्रपंजर स्तोत्रम् ॥

अथ गोम्मटेस-थुदि

विसद्व - कंदोद्व - दलाणुयारं,
 सुलोयणं चंद - समाण - तुण्डं।
 घोणजियं चम्पय-पृष्ठसोहं,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥१ ॥
 अच्छाय-सच्छं जलकंत-गण्डं,
 आबाहु - दोलंत - सुकण्णपासं।
 गइन्द - सुण्डुज्जल - बाहुदण्डं
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥२ ॥
 सुकण्ठ-सोहा-जिय दिव्व-संखं,
 हिमालयुद्धाम - विसाल - कंधं।
 सुपेक्खणिज्जायल - सुट्ठु - मज्जं,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥३ ॥
 विज्ञायलगे पविभासमाणं,
 सिंहामणि सव्व-सुचेंदियाणं।
 तिलोय - संतोसय - पुण्णचंदं,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥४ ॥

लया - समक्कंत - महासरीरं,
 भव्वावलीलदृध - सुकप्परुक्खं ।
 देविंदविंदच्चिय - पायपोम्मं,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥५ ॥

दियंबरो जो ण च भीड़-जुत्तो,
 ण चांबरे सत्तमणो विसुद्धो ।
 सप्पादि-जंतु-प्पुसदो ण कंपो,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥६ ॥

आसां ण जो पेक्खदि सच्छदिट्ठी,
 सोक्खे ण वाञ्छा हयदोसमूलं ।
 विरायभावं भरहे विसल्लं,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥७ ॥

उपाहि-मुत्तं धण-धाम-वज्जियं,
 सुसम्मजुत्तं मय मोह-हारय ।
 वस्सेय - पज्जंत - मुववास - जुत्तं,
 तं गोम्मटेसं पणमामि णिच्चं ॥८ ॥

॥ इति गोम्मटेस स्तुति ॥

अथ श्री सरस्वती स्तोत्रम्

चन्द्रार्क-कोटि-घटितोज्ज्वल दिव्यमूर्ते,
 श्री चन्द्रिका कलित निर्मल शुभ्र वस्त्रे ।
 कामार्थदायि कलहंस समाधि रुढे,
 वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥१॥

देवासुरेन्द्र-नत-मौलिमणि प्ररोचि,
 श्री मंजरी निविड रंजित पाद पद्मे ।
 नीलालके प्रमदहस्ति समानयाने
 वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥२॥

केयूरहार मणि-कुण्डल मुद्रिकाद्यैः,
 सर्वांगभूषण नरेन्द्र मुनीन्द्र वंद्ये ।
 नानासुरल वर निर्मल मौलियुक्ते,
 वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥३॥

मंजीर कोत्कनक-कंकण-किंकणीनाम्,
 कांच्याश्च झंकृत-रवेण विराजमाने ।
 सद्धर्म वारिनिधि सन्तति वर्द्धमाने,
 वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥४॥

कंकेलिपल्लव विनिंदित पाणि युग्मे,
पद्मासने दिवस पद्मासमान वक्त्रे ।
जैनेन्द्र वक्त्र भव दिव्य समस्त भाषे,
वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥५ ॥

अद्वैन्दु मणिडतजटा ललित स्वरूपे,
शास्त्र प्रकाशिनि समस्त कलाधिनाथे ।
चिन्मुद्रिका जपसरामय पुस्तकांके,
वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥६ ॥

डिंडीरपिंड हिमशंख सिताभ्रहारे,
पूर्णेन्दु बिम्बरुचि शोभित दिव्यगात्रे ।
चांचल्यमान मृगशावललाट नेत्रे,
वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥७ ॥

पूज्ये पवित्र करणोन्नत कामरूपे,
नित्यं फणीन्द्र गरुडाधिप किन्नरेन्द्रैः ।
विद्या धरेन्द्र सुरयक्ष समस्त वृन्दैः,
वागीश्वरि प्रतिदिनं मम रक्ष देवि ॥८ ॥

॥ इति सरस्वती स्तोत्रम् ॥

ॐ ऐं ह्रीं श्रीं क्लीं वद्-वद् वाग्वादिनी भगवती सरस्वती ह्रीं नमः ।

अथ श्री सरस्वती नाम स्तोत्रम्

सरस्वत्या: प्रसादेन, काव्यं कुर्वन्ति मानवाः ।
 तस्मान्निश्चलं भावेन, पूजनीया सरस्वती ॥१॥
 श्री सर्वज्ञं मुखोत्पन्ना, भारती बहुभाषिणी ।
 अज्ञानं तिमिरं हन्ति, विद्या बहु विकासिनी ॥२॥
 सरस्वती मया दृष्ट्या, दिव्या कमलं लोचना ।
 हंसस्कन्धं समारूढ़ा, वीणा पुस्तकं धारिणी ॥३॥
 प्रथमं भारती नाम, द्वितीयं च सरस्वती ।
 तृतीयं शारदा देवि, चतुर्थं हंसगामिनी ॥४॥
 पंचमं विदुषां माता, षष्ठं वागीश्वरि तथा ।
 कुमारी सप्तमं प्रोक्तं, अष्टमं ब्रह्मचारिणी ॥५॥
 नवमं च जगन्माता, दशमं ब्राह्मिणी तथा ।
 एकादशं तु ब्रह्मणी, द्वादशं वरदा भवेत् ॥६॥
 वाणी त्रयोदशं नाम, भाषाचैव चतुर्दशं ।
 पंचदशं च श्रुतदेवी, षोडशं गौर्णिंगद्यते ॥७॥
 एतानि श्रुतं नामानि, प्रातरुत्थाय यः पठेत् ।
 तस्य संतुष्यति माता, शारदा वरदा भवेत् ॥८॥
 सरस्वती नमस्तुभ्यं, वरदे कामं रूपिणी ।
 विद्यारंभं करिष्यामि, सिद्धिर्भवतु मे सदा ॥९॥

॥ इति श्री सरस्वती नाम स्तोत्रम् ॥

अथ चैत्यालयाष्टक-स्तोत्रम् (दृष्टास्टक)

बसन्ततिलका छन्दः (14 वर्ण)

दृष्टं जिनेन्द्र-भवनं भव-ताप-हारि,
भव्यात्मनां विभव-सम्भव-भूरि-हेतु ।
दुधाध्वि-फेन-धवलोज्ज्वल-कूट-कोटी,
नद्ध-ध्वज-प्रकर-राजि-विराजमानम् ॥१॥

दृष्टं जिनेन्द्र-भवनं भुवनैक-लक्ष्मी -
धामद्विं - वर्धित - महामुनि - सेव्यमानम् ।
विद्याधरामर - वधू - जन - मुक्त-दिव्य-
पुष्पांजलि-प्रकर-शोभित-भूमि-भागम् ॥२॥

दृष्टं जिनेन्द्र भवनं भवनादि वास -
विख्यात-नाक-गणिका-गण-गीयमानम् ।
नाना-मणि-प्रचय-भासुर-रश्मि-जाल-,
व्यालीढ निर्मल-विशाल-गवाक्ष-जालम् ॥३॥

दृष्टं जिनेन्द्र-भवनं सुर सिद्ध-यक्ष -
गंधर्व - किनर - करार्पित-वेणु-वीणा ।
संगीत- मिश्रित - नमस्कृत- धीर- नादै-,
रापूरिताम्बरतलोरु - दिग्न्तरालम् ॥४॥

दृष्टं जिनेन्द्र-भवनं विलसद्-विलोल-
माला-कुलालि-ललितालक-विभ्रमाणाम् ।

माधुर्य- वाद्य- लय- नृत्य- विलासिनीनां,
 लीला- चलद्- वलय- नूपुर- नाद- रम्यम् ॥५ ॥
 दृष्टं जिनेन्द्र- भवनं मणि- रत्न- हेम,
 सारोज्ज्वलैः कलश- चामर- दर्पणाद्यैः ।
 सन्मंगलैः सतत्- मष्ट- शत्- प्रभेदैर्-
 विभ्राजितं विमल- मौक्तिक- दाम- शोभम् ॥६ ॥
 दृष्टं जिनेन्द्र- भवनं- वर- देवदारू-
 कर्पूर- चंदन- तरुष्क- सुगंधि- धूपैः ।
 मेघायमान- गगने पवनाभिधात-
 चञ्चवच्- चलद्- विमल- केतन- तुंग- शालम् ॥७ ॥
 दृष्टं जिनेन्द्र- भवनं- धवलातपत्रच्-
 छाया- निमग्न- तनु- यक्षकुमार- वृद्दैः ।
 दोधूयमान- सित- चामर- पंक्ति- भासं,
 भामण्डल- द्युति- युत- प्रतिमाभिरामम् ॥८ ॥
 दृष्टं जिनेन्द्र भवनं विविध- प्रकार-
 पुष्पोपहार- रमणीय- सुरत्न- भूमि ।
 नित्यं वसन्त- तिलक- श्रिय मादधानं,
 सन्- मंगलं सकल- चन्द्र- मुनीन्द्र- वंद्यम् ॥९ ॥
 दृष्टं मयाद्य मणि- काञ्चन- चित्र- तुंग-
 सिंहासनादि- जिनबिम्ब- विभूति युक्तम् ।
 चैत्यालयं यदतुलं परिकीर्तिं मे,
 सन्- मंगलं सकल- चन्द्र- मुनीन्द्र- वन्द्यम् ॥१० ॥

करुणाष्टक

(आचार्य पद्मनन्दि विरचित) आर्याछन्द

त्रिभुवन गुरो! जिनेश्वर, परमानन्दैककारण कुरुष्व।
 मयि किङ्करेत्र करुणां यथा तथा जायते मुक्तिः ॥१॥
 निर्विण्णोऽहं नितरामर्हन् बहु-दुक्खया भवस्थित्या।
 अपुनर्भवाय भव हर, कुरु करुणामत्र मयि दीने ॥२॥
 उद्धर माँ पतितमतो विषमाद् भवकूपतः कृपां कृत्वा।
 अहन्नलमुद्धरणे त्वमसीति, पुनः पुनर्वाच्च ॥३॥
 त्वं कारुणिकः स्वामी, त्वमेव शरणं जिनेश तेनाहम्।
 मोह-रिपु-दलितमानं, फूल्कारं तव पुरः कुर्वे ॥४॥
 ग्रामपतेरपि करुणा परेण केनाऽप्युपदृते पुंसि।
 जगतां प्रभो न किं तव, जिनमयि खलु-कर्मभिः प्रहते ॥५॥
 अपहर मम जन्म दयां, कृत्वैत्येकवचसि वक्तव्ये।
 तेनातिदग्ध इति मे, देव! बभूव प्रलापित्वम् ॥६॥
 तव जिनवर चरणाब्जयुग, करुणामृत-शीतलं यावत्।
 संसारतापतप्तः करोमि, हृदि तावदेव सुखी ॥७॥
 जगदेक-शरण! भगवन्! नौमि श्रीपद्मनन्दितगुणौघ।
 किं बहुना कुरु करुणामत्र जने शरणमापन्ने ॥८॥

॥ इति ॥

निरंजन स्तोत्रम्

स्थानं न मानं न च नाद-बिंदुं, रूपं न रेखं न च वर्ण-वर्णं।
 दृष्टं न नष्टं न श्रुतं न स्तोत्रं, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥१ ॥
 श्वेतं न पीतं न च रक्त-श्यामं, हेमं न रूप्यं न च धातु-वर्णं।
 चन्द्राकं वह्नि उदयो न अस्तं, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥२ ॥
 वेदं न शास्त्रं नियमं न संध्या, मंत्रं न तंत्रं न च देह-ध्यानं।
 होमं न जाप्यं न च देव-पूजा, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥३ ॥
 न पंचभूतं न च सप्त-स्वरं, न देशी विदेशी न च मेरु-ध्यानं।
 ब्रह्मां न इन्द्रो न च विष्णु रुद्रो, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥४ ॥
 ब्रह्माण्ड-खण्डं न च अण्ड-दण्डं, कृष्णं न नीलं न च मुण्ड-पिण्डं।
 ग्रहं न तारा न च मेघ-जालं, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥५ ॥
 स्थूलं न सूक्ष्मं न च शीत-उष्णं, गुरुः न शिष्यं न च मोह-मायं।
 आशा न तृष्णा न भयं न लज्जा, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥६ ॥
 वृक्षं न मूलं न च बीजमंकुरं, शाखा न पत्रा न च बल्लि-पल्ली।
 पुष्पं न गंधं न फलं न छाया, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥७ ॥
 अथो न ऊर्ध्वं न शिवं न शक्ति, नारी न पुरुषं न च लिंगमूर्तिः।
 हस्तं न देहं न तु पाद-छाया, तस्मै नमो देव निरंजनाय ॥८ ॥

अनेक पाप नाशं च, निरंजनाष्टकं पठेत्।
 सर्वसिद्धिर्भवेद्यस्य, शिवलोके स गच्छति ॥९ ॥

॥ इति निरंजन स्तोत्रम् ॥

आध्यात्म शयन गीतिका

सिद्धोऽसि बुद्धोऽसि निरञ्जनोऽसि, संसारमाया - परिवर्जितोऽसि।
 शरीरभिन्नस्त्यज् सर्वचेष्टा, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥१॥

ज्ञातासि दृष्टासि परात्मरूपोऽखण्डस्वरूपोऽसि गुणालयोऽसि।
 जितेन्द्रियस्त्वं त्यज् मानमुद्रां, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥२॥

शान्तोऽसि दान्तोऽसि विनाशहीनः, सिद्धस्वरूपोऽसि कलड़कमुक्तः।
 ज्योतिः स्वरूपोऽसि विमुञ्च मायां, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥३॥

एकोऽसि मुक्तोऽसि चिदात्मकोऽसि, चिदूपभावोऽसि चिरन्तनोऽसि।
 अलक्ष्यभावो जहि देहमोहं, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥४॥

निष्कामधामासि विकर्मरूपो, रत्नत्रयात्मासि परं पवित्रः।
 वेत्तासि चेतासि विमुञ्च कामं, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥५॥

प्रमादमुक्तोऽसि सुनिर्मलोऽसि, अनन्तबोधादिचतुष्टयोऽसि।
 ब्रह्मासि रक्ष स्वचिदात्मयरूपं, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥६॥

कैवल्यभावोऽसि निवृत्तयोगो, निरामयो ज्ञातसमस्ततत्त्वः।
 परात्मवृत्तिः स्मर चित्स्वरूपं, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥७॥

चैतन्यरूपोऽसि विमुक्तमारो, भावादिकर्मासि समग्रवेदी।
 ध्याय प्रकामं परमात्मरूपं, मन्दालसावाक्यमुपासि पुत्र!॥८॥

॥ इति श्री आध्यात्म शयन गीतिका ॥